

Isaac Asimov

A DOUA FUNDATIE

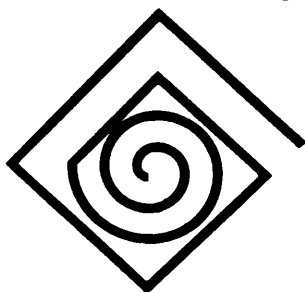
DOUA PREMII HUGO PENTRU SERIA "FUNDATIEI"

EDITURA NEMIRA

neutylus

Isaac Asimov

A DOUA FUNDATIE

DOUĂ PREMII HUGO PENTRU SERIA "FUNDATIEI"

HARI SELDON A DENUMIT PLANETA TRANTOR "SFÂRȘITUL STELEI", ȘI DE CE NU UN PIC DE IMAGINAȚIE POETICĂ? ÎNTREG UNIVERSUL A FOST CÂNDVA DIRIJAT DE PE ACEASTĂ STÂNCĂ; DE-ACI PORNEAU TOATE FIRELE CĂTRE CELELALTE STELE; "TOATE DRUMURILE DUC PE TRANTOR", SPUNE VECHIUL PROVERB, "ȘI ACOLO SE SFÂRȘESC TOATE STELELE".

Catârul, un mutant dotat cu puteri psihice copleșitoare, declanșează prima criză pe care Hari Seldon nu a prevăzut-o, iar Fundația este neputincioasă. Se pare că Galaxia va avea un nou stăpân... Dar există și A Doua Fundație, acolo unde nimeni n-o va putea găsi.

Nici măcar Catârul...

CICLUL FUNDAȚIEI

Preludiul Fundației
Fundația
Fundația și Imperiul
A Doua Fundație
Marginea Fundației
Fundația și Pământul
Fundația renăscută

Prietenii Fundației
(antologie editată de Martin H. Greenberg)

Isaac Asimov

A DOUA FUNDATIE

DOUĂ PREMII HUGO PENTRU SERIA "FUNDATIEI"

TRADUCERE DE EMILIAN BAZAC

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU
Ilustrația: NICOLAE SĂFTOIU

© Isaac Asimov, 1953, 1981
SECOND FOUNDATION

Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparțin S.C. NEMIRA S.R.L. Reproducerea integrală
sau parțială a textului este interzisă
și va fi pedepsită conform legii.

Difuzare:
Editura NEMIRA, C.P. 26-38, București
Telefon: 668.54.10

ISBN 973-369-000-4

Marciei, lui John, și lui Stan

PROLOG

PRIMUL IMPERIU GALACTIC rezistase timp de zeci de mii de ani. Toate planetele Galaxiei se aflaseră sub stăpânirea sa. O stăpânire centralizată, uneori tiranică, uneori binevoitoare, dar întotdeauna fermă. Oamenii uitaseră că existența lor se putea derula și în alte condiții.

Uitaseră. Cu toții, mai puțin Hari Seldon.

Hari Seldon a fost ultimul mare savant al Primului Imperiu. El a pus bazele științei psihoistoriei și a dezvoltat-o până la perfecțiune. Psihoistoria era chintesența sociologiei, transpunând comportamentul uman în ecuații matematice.

Individul era imprevizibil, dar Seldon descoperise că reacțiile unei mulțimi de oameni puteau fi analizate statistic. Cu cât mulțimea era mai mare, cu atât se putea ajunge la o precizie mai bună. Iar masa de oameni cu care lucrase Seldon nu fusese alta decât populația întregii Galaxii, care pe vremea sa număra câteva cvintilioane de indivizi.

În consecință, Seldon a putut să prevadă, în pofida tuturor aparențelor și a opiniei generale, că strălucitul Imperiu ce părea atât de puternic, se afla pe panta unei descompuneri și prăbușiri iremediabile. El a prevăzut (sau a rezolvat ecuațiile și le-a interpretat rezultatele, ceea ce înseamnă același lucru), că dacă nu se acționa în vreun fel, Galaxia va suferi în mizerie și anarhie timp de treizeci de mii de ani, până la ridicarea unui alt guvern unificator.

Se apucă să remedieze situația, determinând o stare de lucruri care să readucă pacea și civilizația în doar o mie de ani. Cu multă precauție, a înființat două colonii de savanți, pe care le-a denumit „Fundatii”. În mod deliberat, le-a plasat „la capete opuse ale Galaxiei”. Una dintre ele a fost făcută cunoscută publicului, și pusă sub o lumină orbitoare. Existența celeilalte, a celei de-A Doua Fundatii, a fost cufundată în tăcere.

În *Fundatia* (Gnome, 1951) și *Fundatia și Imperiul* (Gnome, 1952), sunt povestite primele trei secole ale Fundatiei. Aceasta și-a început existența ca o comunitate puțin numeroasă de Enciclopediști, pierdută în vidul de la periferia Galaxiei. Periodic, se confrunta cu o criză în care erau implicate relațiile interumane, curente sociale și economice ale vremii. Nu avea libertate de mișcare decât într-o singură direcție, și în fața ei se deschidea un nou orizont al progresului. Totul fusese planificat de Hari Seldon, care de multă vreme nu mai era printre cei vii.

Prima Fundatie, cu tehnologia sa superioară, luă în stăpânire planetele barbare care o înconjurau. Înfruntă anarhicele Lumi Războinice care se desprinseseră din Imperiul muribund, și le învinse. Înfruntă rămășițele Imperiului însuși, sub ultimul său Împărat puternic și sub ultimul său mare General. Învinse și de această dată.

Apoi se confruntă cu o situație pe care Hari Seldon nu avusese cum să o prevadă. Cu puterea copleșitoare a unui singur individ, a unui Mutant. Creatura, cunoscută sub numele de Catârul, se născuse cu capacitatea de a influența sentimentele oamenilor și de a le stăpâni gândurile. Adversarii săi cei mai înverșunați fură convertiți în slujitori fideli. Armatele nu puteau, nu *vroiau* să lupte împotriva lui. Prima Fundatie fu învinsă, și multe dintre schemele lui Seldon se prăbușiră în fața Catârului.

Rămăsese A Doua Fundatie, cea misterioasă, ținta tuturor căutărilor. Pentru a desăvârși cucerirea Galaxiei, Catârul trebuie să o găsească. Cei ce rămăseseră credincioși Primei Fundatii trebuie deasemeni să o găsească, pentru un cu totul alt motiv. Dar unde se află? Nimeni nu poate ști.

Aceasta este deci povestea celei de A Doua Fundatii!

PARTEA ÎNTÂI

CATÂRUL ÎN CĂUTARE

DOI BĂRBAȚI ȘI CATÂRUL

CATÂRUL –... Aspectele bune ale regimului impus de Catâr au ieșit la iveală de-abia după căderea Primei Fundații. După prăbușirea definitivă a Imperiului Galactic, Catârul a fost primul care s-a prezentat istorici cu un spațiu ce se dorea într-adevăr imperial. Vechiul imperiu comercial al defunctei Fundații fusese eterogen și foarte puțin unit, în ciuda sprijinului subtil oferit de previziunile psihoistoriei. Nu se putea compara cu „Uniunea Lumilor“, bine ținută în frâu de către Catâr, cuprinzând o zecime din volumul Galaxiei și o cincisprezecime din populația sa. În special în perioada așa-numitei Căutări...

ENCICLOPEDIA GALACTICĂ¹

ENCICLOPEDIA are mult mai multe de spus despre Catâr și Imperiul său, dar majoritatea sunt lucruri care nu au legătură directă cu povestea noastră. Și, în orice caz, sunt mult prea neinteresante pentru a ne fi de vreun folos. În esență, articolul analizează condițiile economice care au dus la ridicarea „Primului Cetățean al Imperiului“ – titlul oficial al Catârului – și consecințele economice ale acestui eveniment.

Dacă autorul paragrafului din Enciclopedie a fost vreodată mirat de rapiditatea colosală cu care Catârul s-a ridicat din neant și a ajuns ca în numai cinci ani să stăpânească un spațiu vast, acest lucru nu se observă. Mai mult, dacă a fost cumva surprins de brusca încetare a expansiunii în favoarea unei consolidări a teritoriului, pentru o perioadă de încă cinci ani, nici acest lucru nu se poate deduce.

¹ Toate citatele reproduse aici din Enciclopedia Galactica sunt extrase din Ediția cu nr. 116, publicată în 1020 Era Fundației, de către Casa de Editură Enciclopedia Galactică, Terminus, cu acordul editorilor.

În consecință, vom abandona Enciclopedia și vom căuta să ne atingem scopul mergând pe propriile noastre căi. Ne vom ocupa de istoria Marelui Inter-Regnum – perioada scursă între Primul Imperiu Galactic și cel de-Al Doilea – începând cu sfârșitul celor cinci ani de consolidare.

Din punct de vedere politic, Uniunea era liniștită. Din punct de vedere economic, era prosperă. Puțini ar fi dorit să schimbe pacea de sub dominația fermă a Catărului cu haosul anterior. Lumile care cu cinci ani înainte avuseseră de-a face cu Fundația poate că simțeau din când în când un regret nostalgic, dar nimic mai mult. Aceia dintre șefii Fundației care se dovediseră inutili, fuseseră omorâți; cei utili fuseseră Convertiți.

Și dintre cei Convertiți, cel mai folosit era Han Pritcher, acum general de armată.

În zilele Fundației, Han Pritcher fusese căpitan și membru al Opoziției Democrate, aflată în ilegalitate. Atunci când Fundația se prăbușise fără luptă în fața Catărului, Pritcher se împotravisise. Până când fusese Convertit.

Convertirea nu se datorase, așa cum se întâmpla de obicei, unei motivații superioare. Han Pritcher știa asta foarte bine. Se schimbase deoarece Catărul era un mutant, cu puteri mentale capabile să modifice după bunul său plac structura emoțională a oamenilor obișnuiți. Dar această situație îl mulțumea pe deplin. Așa trebuia să fie. Acceptarea de bună voie a Convertirii era un prim simptom al transformării care îl afectase, dar pe Han Pritcher nu îl mai interesa această problemă.

Acum, la întoarcerea din a cincea sa expediție importantă în nemărginita Galaxie de dincolo de Uniune, experimentatul astronaut și spion se gândea la apropiata întâlnire cu „Primul Cetățean”. Sentimentul său în legătură cu această întâlnire putea fi numit bucurie sinceră. Figura sa, cioplită parcă din lemn întunecat și neted, aparent incapabilă să zâmbească fără să se crape, nu arăta acest lucru... Dar nu era nevoie de manifestări exterioare. Catărul putea penetra ființa interioară a fiecăruia, citindu-i toate sentimentele, până la cel mai neînsemnat. La fel cum un om obișnuit putea observa încruntarea unei sprâncene.

Pritcher își lăsa aeromobilul la vechile hangare vice-regale și pătrunse în domeniile palatului mergând pe jos, așa cum se impunea. Parcurse o milă de-a lungul drumului principal

presărat cu indicatoare. Un drum pustiu și tăcut. Pritcher știa că pe întreaga suprafață a domeniilor palatului nu se găsea nici un paznic, nici un soldat, nici un om înarmat.

Catârul nu avea nevoie de protecție.

Catârul era propriul său protector. Atotputernic, cel mai bun.

Pașii îi răsunau ușor în urechi, în timp ce zidurile metalice, incredibil de grațioase și de puternice, își înălțau strălucirea cu arcade îndrăznețe, bogat împodobite și fanteziște, specifice arhitecturii Defunctului Imperiu. Dominau cu măreție împrejurimile pustii și orașul aglomerat ce se zărea la orizont.

În palat se afla – singur – omul de ale cărui capacități mentale depindeau noua aristocrație și întreaga structură a Uniunii.

Poarta uriașă și netedă se deschise larg la apropierea generalului, și acesta intră. Păși pe rampa mobilă, lată, care urcă împreună cu el. Se sui în ascensorul rapid și silențios. Se opri în fața micuței și modestei uși a camerei Catârului, aflată în cel mai strălucitor turn al palatului.

Ușa se deschise...

Bail Channis era tânăr. Bail Channis era Neconvertit. Adică, mai pe înțeles, Catârul nu îi modificase structura emoțională. Aceasta fusese determinată doar de ereditate și de modificările ulterioare datorate anturajului. Și el era satisfăcut de această stare de lucruri.

La nici treizeci de ani, cucerise admirația tuturor celor din capitală. Era chipeș și îi mergea mintea... deci avea succes în societate. Era inteligent și știa să se stăpânească... deci avea succes în fața Catârului. Și era profund mulțumit de ambele succese.

Acum, pentru prima oară, Catârul îl chemase într-o audiență particulară.

Picioarele îl purtară de-a lungul drumului principal, puternic luminat, care ducea la turnurile din aluminiu macrocelular. Acestea fuseseră pe vremuri rezidența vice-regelui de Kalgan, care cârmuise în numele vechilor împărați; mai târziu, fuseseră rezidența prinților independenți din Kalgan, care cârmuiseră în propriul lor nume; acum, erau rezidența Primului Cetățean al Uniunii, care își conducea propriul imperiu.

Channis fredona încet o melodie, ca pentru sine. Știa foarte bine despre ce anume era vorba. Despre A Doua Fundație, bineînțeles! Despre acea sperietoare nemaipomenită, principalul motiv pentru care Catârul se opri din politica de expansiune nelimitată și intrase într-o precauție statică. Termenul oficial era „consolidare“.

Desigur, existau și zvonuri – zvonurile nu puteau fi oprite. Catârul era pe cale să reînceapă ofensiva. Catârul descoperise adăpostul celei de-A Doua Fundații, și va ataca. Catârul ajunsese la o înțelegere cu A Doua Fundație, și își vor împărți Galaxia. Catârul ajunsese la concluzia că A Doua Fundație nu există, și va pune stăpânire pe întreaga Galaxie.

Nu avea rost să treci în revistă tot ceea ce se auzea prin anticamere. Nu era prima oară când circulau astfel de zvonuri. Dar acum păreau să aibă mai multă consistență. Toate sufletele independente și dornice de aventuri, care făceau avere de pe urma războiului, aventurilor militare și haosului politic, ofilindu-se în vremuri de stabilitate și pace permanentă, erau acum pline de bucurie.

Bail Channis era unul dintre aceștia. Lui nu-i era frică de misterioasa A Doua Fundație. Că tot veni vorba, nu-i era frică nici de Catâr, și se fălea cu această lucruri. Poate că unii, care nu vedeau cu ochi buni o persoană atât de tânără și totodată atât de înstărită, așteptau pe ascuns ziua în care acest afemeiat ce-și folosea talentele făcând glume pe seama aspectului fizic al Catârului și a vieții sale retrase, va cădea în dizgrație. Nimeni nu îndrăznea să i se alăture, puțini îndrăzneau să râdă. Dar cum nu pătea nimic, reputația îi creștea în mod corespunzător.

Channis căută niște cuvinte pentru melodia pe care o fredona. Găsi unele fără sens, care spuneau în refren: „A Doua Fundație amenință Nația și toată Creația“.

Ajunsese la palat.

Poarta uriașă și netedă se deschise larg la apropierea lui Channis, și acesta intră. Păși pe rampa mobilă, lată, care urcă împreună cu el. Se sui în ascensorul rapid și silențios. Se opri în fața micuței și modestei uși a camerei Catârului, aflată în cel mai strălucitor turn al palatului.

Ușa se deschise...

Omul care nu era numit altfel decât Catârul, și nu avea alt titlu decât „Primul Cetățean“, privi prin peretele transparent doar din interior spre exterior, la orașul luminos și semeț ce se înălța la orizont.

Șteiele își făceau apariția în lumina slabă a amurgului, și nu era una care să nu îi fi jurat supunere.

La acest gând, un zâmbet amar îi flutură pe buze. Juraseră supunere unei personalități pe care puțini o văzuseră.

Era imposibil să-l privești pe Catâr fără să te apuce râsul. Cel mult cincizeci și cinci de kilograme, repartizate pe o lungime de 177 centimetri. Membrele: lujere osoase ce ieșeau din trupul costeliv sub unghiuri dizgrațioase. Iar fața uscativă aproape că nu se vedea din cauza nasului cărnos și proeminent care țâșnea opt centimetri în afară.

Doar ochii nu erau în concordanță cu monstrul caraghios. În privirea lor blândă – o blândețe deloc potrivită cu cel mai mare cuceritor al Galaxiei – tristețea nu putuse fi niciodată mascată.

În oraș puteai găsi toată veselia proprie capitalei unei lumi bogate. Și-ar fi putut stabili capitala în Fundație, cel mai puternic dintre dușmanii săi, acum învins. Dar Fundația se afla hăt-departe, tocmai la marginea Galaxiei. Kalgan, plăsată mult mai central, cu o lungă tradiție aristocratică, îl aranja mai bine – din punct de vedere strategic.

Dar în această permanentă veselie, accentuată de o prosperitate nemaiîntâlnită, nu găsea nici un fel de pace sufletească.

Se temeau de el, i se supuneau, și probabil chiar îl respectau – de la o distanță corespunzătoare. Dar cine l-ar putea privi fără să manifeste dispreț? Doar cei Convertiți. Și ce valoare avea loialitatea lor artificială? Era pur și simplu plictisitoare. Ar fi putut să-și acorde ranguri. Ar fi putut să impună să i se aducă elogii rituale și fanteziste, dar nici asta nu ar fi schimbat nimic. Mai bine – sau, în sfârșit, nu mai rău – să fie pur și simplu Primul Cetățean... și să se ascundă.

Se simți deodată cuprins de un val de răzvrătire... puternic și brutal. Nici o părticică din Galaxie nu trebuie să i se împotrivescă. De cinci ani se cufundase în tăcere și se îngropase aici, pe Kalgan, din cauza eternei, confuzei, și omniprezentei amenințări a nevăzutei, neauzitei, necunoscutei A Doua Fundații. Avea treizeci și doi de ani. Nu era bătrân...

dar *se simțea* bătrân. Trupul său, oricare i-ar fi fost puterile mentale de mutant, era slăbit fizic.

Toate stelele! Toate stelele pe care le putea vedea – și cele pe care nu le putea vedea. Toate trebuiau să fie ale lui!

Să se răzbune pe toți. Pe o omenire din care nu făcea parte. Pe o Galaxie în care nu se potrivea.

Lumina rece de avertizare, situată în plafon, începu să clipăie. Putea urmări înaintarea bărbatului în palat. Și în același timp, ca și cum simțurile sale de mutant fuseseră sensibilizate și amplificate de acel amurg singuratic, își simți fibrele creierului inundate de un val de mulțumire sufletească.

Îl recunoscuse fără nici un efort. Era Pritcher.

Cel care în acum supusa Fundație fusese Căpitanul Pritcher. Căpitanul Pritcher, ignorat și neglijat de acel guvern decadent. Căpitanul Pritcher, un spion amărât, pe care-l ridicase din mocirlă. Căpitanul Pritcher, pe care-l făcuse mai întâi colonel, apoi general; căruia îi dăduse libertate de acțiune în întreaga Galaxie.

Generalul Pritcher care, deși la început i se împotrivise cu înverșunare, acum îi era devotat pe de-a-ntregul. Dar nu îi era loial din cauza privilegiilor pe care le dobândise, sau din convingere, sau pentru că vroia să se revanșeze pentru serviciile de care beneficiase. Era loial doar prin puterea Convertirii.

Catărul era conștient de puternicul și inalterabilul înveliș de loialitate și dragoste care însoțea orice manifestare a sentimentelor lui Han Pritcher – învelișul pe care el îl alcătuisese cu cinci ani în urmă. Mult sub acest înveliș se aflau trăsăturile originale: egoism și încăpățănare, dorință de putere, idealism... dar chiar și el, Catărul, de-abia le mai putea detecta.

Ușa din spatele său se deschise. Se întoarse. Transparența zidului făcu loc opacității, și lumina purpurie a înserării fu înlocuită de lumina strălucitoare și albă dată de sursele atomice.

Han Pritcher ocupă locul indicat. La audiențele particulare ale Catărului nu existau plecăciuni, îngenuncheri, sau adresări ceremonioase. Catărul era doar „Primul Cetățean“. Nu i te adresai decât cu „domnule“. În prezența lui te puteai așeza, ba îi puteai întoarce chiar și spatele, dacă împrejurările erau de așa natură.

Pentru Han Pritcher, acestea constituiau dovezi că mutantul era sigur pe el și avea încredere în puterea sa. Se simțea foarte mulțumit de această situație.

– Am primit ieri ultimul tău raport, spuse Catărul. Nu pot să neg că îl găsesc cam dezamăgitor, Pritcher.

Sprâncenele generalului se împreună:

– Da, îmi închipui... dar nu văd la ce alte concluzii aș fi putut ajunge. A Doua Fundație nu există, domnule.

Catărul rămase pe gânduri, apoi dădu ușor din cap, așa cum făcuse de multe ori înainte:

– Există mărturia lui Ebling Mis. Există și trebuie ținut cont de ea.

Nu era o poveste nouă. Pritcher spuse, fără ocolișuri:

– Mis o fi fost el cel mai mare psiholog al Fundației, dar era un bebeluș în comparație cu Hari Seldon. Atunci când cerceta lucrările lui Seldon, se afla sub stimulare artificială, controlat de propriul tău creier. Poate l-ai solicitat prea mult. Poate a greșit. Domnule, *trebuie* să fi greșit.

Catărul oftă. Figura sinistră se aplecă înainte, pivotând pe gâtul subțire ca o tulpină de floare:

– Dacă ar mai fi trăit încă un minut! Era pe punctul de a-mi spune unde se află A Doua Fundație. Îți spun că *știa*. N-aș mai fi fost obligat să mă opresc, să aștept, și să tot aștept. Atâta timp irosit! Cinci ani s-au scurs degeaba.

Pritcher nu putea să dezaprobe lamentarea stăpânului său; învelișul său emoțional, controlat mental, nu-i permitea acest lucru. În schimb, se simți cuprins de tulburare: era ușor neliniștit. Spuse:

– Dar ce altă explicație ar putea exista, domnule? Am făcut cinci expediții. Tu însuși ai ales traseele. N-am lăsat nici măcar un asteroid neîntors pe dos. Se presupune că acum trei sute de ani, acel Hari Seldon din vechiul Imperiu a înființat două Fundații, nuclee ale unui nou Imperiu care să-l înlocuiască pe cel muribund. La o sută de ani după Seldon, Prima Fundație era cunoscută în toată Periferia. La o sută și cincizeci de ani după Seldon – în perioada ultimei bătălii cu vechiul Imperiu – era cunoscută în toată Galaxia. Iată-ne acum la trei sute de ani după Seldon... unde ar putea fi această misterioasă A Doua Fundație? În nici un colțișor al întortocheatelor drumuri Galactice nu s-a auzit de ea.

– Ebling Mis a spus că își păstrează anonimatul. Doar anonimatul îi poate transforma slăbiciunea în putere.

– Dacă ar exista, ar fi imposibil să-și păstreze anonimatul cu atâta strășnicie.

Catărul ridică ochii mari, cu o privire ascuțită și vicleană.

– Nu. *Există*. Voi modifica puțin tactica, spuse el împungând aerul cu un deget ciolănos.

Pitcher se încruntă.

– Ai de gând să mergi tu însuți? Nu te-aș sfătui.

– Nu, sigur că nu. Va trebui să mai pleci o dată... pentru ultima oară. Însă va veni cineva cu tine, și vei împărți autoritatea.

Se făcu liniște, apoi se auzi vocea lui Pritcher, dură:

– Cine, domnule?

– Este un tânăr de aici, din Kalgan. Bail Channis.

– N-am auzit de el, domnule.

– Îmi închipui. Dar are o minte ascuțită, este ambițios... și *nu* este Convertit.

Fălcile alungite ale lui Pritcher se agitară o clipă.

– Nu-mi dau seama care este avantajul.

– Există un avantaj, Pritcher. Tu ești un bărbat descurcăreț și plin de experiență. Mi-ai fost de mare folos. Dar ești Convertit. Motivația ta este doar o loialitate față de mine, impusă. Nu poți lupta împotriva ei. Atunci când ți-ai pierdut motivațiile firești, ai mai pierdut ceva, un stimulent subtil, pe care eu nu îl pot înlocui.

– Nu sunt de aceeași părere, domnule, se înverșună Pritcher. Îmi aduc perfect aminte cum eram pe vremea în care te dușmăneam. Acum nu mă simt deloc inferior.

– Bineînțeles că nu, spuse Catărul strâmbându-și gura în ceva ce se dorea a fi un zâmbet. Aprecierile tale în această privință sunt foarte puțin obiective. Deci... acest Channis este ambițios – o ambiție egoistă. Este extrem de loial – dar numai lui însuși. Știe că datorită mie se poate ridica și ar face orice pentru a-mi spori puterea, astfel încât ascensiunea lui să fie cât mai importantă și faima să-i crească. Dacă va merge cu tine să caute A Doua Fundație, va avea acea motivație în plus... o va face pentru el însuși.

– În cazul ăsta, insistă Pritcher, de ce nu renunți la Convertirea mea, dacă ai impresia că asta mă va face mai valoros? Acum poți avea încredere deplină în mine.

– Niciodată, Pritcher. Atâta vreme cât poți pune mâna pe mine, sau sunt în bătaia blasterului tău, vei rămâne Convertit. Dacă în acest moment te-aș elibera, în următorul aș fi mort.

Nările generalului se dilatără.

– Mă jignești gândind astfel.

– Nu am intenția să te jignesc. Dar tu nu îți poți da seama care îți vor fi sentimentele, dacă vor fi lăsate libere să se manifeste conform motivațiilor tale naturale. Minte omenească respinge controlul. Tocmai din această cauză, un hipnotizator obișnuit nu poate hipnotiza pe nimeni, dacă respectivul se opune. Eu pot, pentru că nu sunt un hipnotizator. Și crede-mă, Pritcher, resentimentul pe care tu nu îl poți arăta și pe care nici măcar nu ești conștient că îl ai, este ceva cu care nu aș vrea să mă confrunt.

– Capul lui Pritcher se aplecă. Îl cuprinse sentimentul inutilității, lăsându-l cenușiu și gol pe dinăuntru. Spuse, făcând un efort:

– Dar cum poți avea încredere în omul ăsta? Vreau să spun, așa... pe deplin... La fel cum ai încredere în mine, care sunt Convertit.

– Ei bine, nu am deplină încredere în el. De-asta trebuie să mergi și tu. Vezi tu, Pritcher...

Și Catârul se afundă în fotoliul larg, în care semăna cu o scobitoare frântă ce prinsese viață.

– Dacă *cumva*, continuă el, nimerește peste A Doua Fundație... dacă *cumva* o să aibă impresia că un aranjament cu ei l-ar avantaja mai mult decât unul făcut cu mine... Mă înțelegi?

Ochii lui Pritcher străluciră puternic, luminați de o mulțumire adâncă.

– Așa este mai bine, domnule.

– Exact. Dar, nu uita, pe cât posibil trebuie să-i lași mâna liberă.

– Desigur.

– Și... ăăă... Pritcher. Tânărul este chipeș, bine făcut, și deosebit de fascinant. Nu te lăsa fraierit. Este un personaj

periculos și fără scrupule. Nu-i sta în cale decât dacă ești pregătit să-l înfrunți așa cum se cuvine. Cu asta, am terminat.

Catârul era iarăși singur. Stinse luminile, și peretele din fața sa deveni din nou transparent. Cerul era acum purpuriu. Orașul, o pată de lumină la orizont.

La ce servea tot efortul ăsta? Și dacă *ar deveni* stăpânul a tot ceea ce există... ei bine, atunci ce? Oameni ca Pritcher nu ar mai fi drepti și înalți, încrezători, puternici? Bail Channis ar deveni mai puțin chipeș? El însuși, Catârul, ar deveni altceva decât era acum?

Își înjură îndoielile. Ce urmărea el de fapt?

Lumina rece de avertizare, situată în plafon, începu să clipăie. Putea urmări înaintarea bărbatului care intrase în palat. Și, aproape împotriva voinței sale, își simți fibrele creierului inundate de un val de mulțumire sufletească.

Îl recunosc fără nici un efort. Era Channis. De data aceasta, Catârul nu mai detectă deloc monotonie, ci pulsațiile naturale ale unei minți puternice, neatinse, nemodelată decât de multiplele aspecte haotice ale Universului. Era tumultoasă ca o revărsare, ca niște valuri. La suprafață era prudență, un înveliș subțire, calm. Dar mai înăuntru, ascunsă, se afla o grosolanie cinică. Și, dedesubt, un puternic curent de egoism și dragoste de sine, ici și colo jeturi de umor crud. Iar la bază, ambiția: o piscină adâncă și liniștită.

Catârul simți dorința de a zăgăzui curentul, de a scoate ambiția din piscină și de a-i imprima o curgere după bunul lui plac, de a seca un curs și de a începe un altul. Dar la ce bun? Dacă ar supune mintea zburdalnică a lui Channis, și ar obliga-o la cea mai adâncă adorație, asta ar fi de natură să-i modifice lui, Catârului, înfățișarea ridicolă care îl făcea să evite lumina zilei și să iubească noaptea? Care făcea din el un sihastru într-un imperiu ce îi aparținea necondiționat?

Ușa din spatele său se deschise. Se întoarse. Transparența zidului făcu loc opacității, iar întunericul fu înlocuit de lumina strălucitoare și albă dată de sursele atomice.

Bail Channis se așează cu o mișcare firească și spuse:

– Această onoare nu mă ia prin surprindere, domnule.

Catârul își frecă trompa cu toate cele patru degete deodată, și replica lui sună un pic iritată:

– De ce, tinere?

– Am avut așa, o intuiție. Asta ca să nu recunosc că am tras cu urechea la zvonuri.

– Zvonuri? La care dintre ele te referi, din multitudinea care există?

– La cele care spun că se plănuiește o reluare a Ofensivei Galactice. Am speranța că se vor confirma, și că am să pot juca și eu un rol important.

– Deci crezi că A Doua Fundație *există*?

– De ce nu? Ar fi mult mai interesant.

– Deci și ție și se pare un subiect interesant?

– Bineînțeles. Prin misterul ei! Ce alt subiect mai bun poți găsi pentru a face speculații? În ultima vreme, suplimentele ziarelor nu vorbesc despre nimic altceva... ceea ce este semnificativ. Unul dintre scriitorii de marcă de la *Cosmos* a scris o ficțiune despre o lume formată din oameni dezvoltati pe nivel pur mental – A Doua Fundație, îți dai seama – care au ajuns la o forță mentală ce poate controla energiile. O forță suficient de puternică pentru a putea concura cu tot ceea ce au descoperit științele fizicii. Navele spațiale pot fi aruncate la ani-lumină depărtare, planetele pot fi scoase de pe orbită...

– Da, interesant. Dar *tu*, ai vreo părere proprie relativ la acest subiect? Ești și tu de acord cu ipoteza puterii lor mentale nemaipomenite?

– Pe Galaxie, nu! Crezi că niște creaturi ca alea ar rămâne pe propria lor planetă? Nu, domnule. Eu cred că A Doua Fundație stă ascunsă din cauză că este mai slabă decât credem noi.

– În cazul ăsta, îmi va fi foarte ușor să-ți explic motivul venirii tale aici. Ce-ai zice să conduci o expediție care să caute și să găsească A Doua Fundație?

Preț de o clipă, Channis păru luat pe nepregătite de rapiditatea cu care se derulau evenimentele, puțin mai repede decât putea el face față. Limba păru că i se blocase într-o tăcere prelungită.

– Ei? spuse sec Catârul.

Lui Channis i se încrעי fruntea:

– Bineînțeles. Dar unde trebuie să merg? Îmi poți da vreo informație?

– Generalul Pritcher te va însoți...
– Deci *nu eu* voi fi șeful?
– Vei judeca tu însuși atunci când voi termina ceea ce am de spus. Ascultă, tu nu faci parte din Fundație. Te-ai născut pe Kalgan, nu-i așa? Da. Bun, deci cunoștințele tale despre Planul Seldon ar putea fi vagi. Atunci când primul Imperiu Galactic stătea să se prăbușească, Hari Seldon, împreună cu un grup de psihoistorici, a analizat viitorul curs al istoriei prin metode matematice de care nu mai dispunem în aceste vremuri degenerare, și a înființat două Fundații. Câte una la fiecare capăt al Galaxiei, astfel încât forțele economice și sociale care se vor dezvolta încetul cu încetul să facă din ele focarele celui de-Al Doilea Imperiu. Hari Seldon a plănuțit ca acest lucru să se întâmple într-o mie de ani – fără Fundații ar trebui să dureze treizeci de mii de ani. Dar *pe mine* nu avea cum să mă prevadă. Eu sunt un mutant, deci sunt imprevizibil din punct de vedere al psihoistoriei, care lucrează doar cu reacția medie a multimilor de oameni. Înțelegi?

– Foarte bine, domnule. Dar ce legătură au astea cu mine?
– Ai să afli imediat. Am de gând să unific Galaxia *acum*, să ating țelul lui Seldon în doar trei sute de ani, în loc de o mie. O Fundație – cea a savanților fizicieni – prosperă încă, sub controlul *meu*. În prosperitatea și ordinea Uniunii, armele atomice pe care le-au creat ei au efect asupra a orice există în Galaxie – mai puțin asupra celei de-A Doua Fundații, probabil. Așa că trebuie să aflui mai multe despre ea. Generalul Pritcher este cert convins că A Doua Fundație nu există deloc. Eu știu că nu are dreptate.

– De unde știi, domnule? întrebă prudent Channis.
Și indignarea Catărului păru să se reverse deodată, ca un lichid, printre vorbe:

– Pentru că mințile pe care le am eu sub control au fost „lucrate”. Cu prudență! Subtil! Dar nu chiar atât de subtil încât să nu-mi dau seama. Și aceste interferențe se extind, cresc în intensitate, lovesc în oameni valoroși la momentele cele mai importante. Te mai miră acum că am fost prudent și nu am acționat în acești ani? Aici ești tu important. Generalul Pritcher este cel mai bun om pe care-l am în momentul de față, așa că nu mai poate fi multă vreme în siguranță. Desigur, el nu știe asta. Dar *tu* ești Neconvertit, deci este puțin probabil să fii bănuțit

drept omul meu. Poți păcăli A Doua Fundație mai multă vreme decât ar putea-o face oricare dintre oamenii mei... poate exact atâta vreme cât am eu nevoie. Înțelegi?

– Ăăăhm... Da. Dar scuză-mă, domnule, am să-ți pun o întrebare. Cum sunt „lucrați“ acești oameni? Ca să-mi pot da seama – în caz că se întâmplă – dacă și Generalul Pritcher va fi „lucrat“. Devin din nou Neconvertiți? Devin neloiali?

– Nu. Ți-am spus că este o acțiune subtilă. Este mult mai neplăcut decât dacă ar deveni Neconvertiți, pentru că perturbatia este mai greu de detectat. Uneori trebuie să aștept înainte de a lua măsuri, ca să-mi dau seama dacă un om-cheie are o schimbare firească sau a fost „lucrat“. Loialitatea le este lăsată intactă, dar li se șterge inițiativa și ingeniozitatea. În aparență rămân oameni perfect normali, dar de fapt îmi sunt complet inutili. În ultimul an mi-au fost „lucrați“ șase oameni. Șase dintre cei mai buni.

Colțul buzei făcu o mișcare în sus.

– Acum, continuă el, ăștia șase se ocupă de bazele de antrenament... și le doresc din tot sufletul să nu apară ceva neprevăzut și să trebuiască să ia o decizie.

– Domnule, dar dacă... dacă nu este A Doua Fundație de vină? Dacă este un altul, ca tine... un mutant?

– Planul este prea atent, prea cu bătaie lungă. Un singur individ ar fi mai grăbit. Nu, este o lume, iar tu vei fi arma mea împotriva ei.

Ochii lui Channis scânteiară și spuse:

– Sunt încântat de șansa ce mi se oferă.

Dar Catârul prinse bruscă aprindere emoțională.

– Da, este foarte clar ce-ți trece prin minte, spuse el. Că vei face o treabă nemaipomenită, care merită o răsplată nemaipomenită... poate chiar aceea de a fi succesorul meu. Într-adevăr. Dar să știi că și pedepsele sunt unice în felul lor. Posibilitățile mele de a modela sentimentele nu se limitează doar la creerea loialității.

Și pe buze îi apărură un mic zâmbet sinistru, în timp ce Channis sări de pe scaun, cuprins de groază.

Pentru doar o clipă, o foarte scurtă clipă, se simți cuprins de durerea unei mâhniri coplesitoare. Se simți biciuit de o durere fizică ce îi întunecă insuportabil mintea, apoi fu eliberat. Acum nu mai rămăsese decât un puternic val de furie.

Catârul spuse:

– Furia n-o să-ți ajute la nimic... da, acum încerci să ți-o maschezi, nu-i așa? Dar eu o văd. Așa că ține bine minte – chestia *asta* pe care ai simțit-o poate fi mult mai intensă, și menținută multă vreme. Am omorât oameni prin control emoțional, și crede-mă că nu există moarte mai crudă.

Făcu o pauză.

– Asta a fost tot, conchise el.

Catârul era iarăși singur. Stinse luminile, și peretele din fața sa deveni din nou transparent. Cerul era acum negru, iar pe adâncimea de catifea a spațiului începea să strălucească Lentila Galactică.

Toată acea ceață nebuloasă era o îngrămădire de stele, atât de numeroase încât se contopeau una cu alta și nu se mai putea distinge decât un nor luminos.

Toate vor fi ale lui...

Și acum, nu mai avea decât un singur lucru de pus la punct. Apoi va putea dormi.

PRIMUL INTERLUDIU

Consiliul Executiv al celei de-A Doua Fundații era în ședință. Pentru noi, ei nu sunt decât simple voci. Nici scena exactă a întâlnirii, nici identitatea celor prezenți nu sunt esențiale în acest moment.

De fapt, strict vorbind, nici măcar nu putem reproduce cu exactitate vreun fragment din această ședință – decât dacă suntem dispuși să renunțăm complet la a mai înțelege ceva.

Avem aici de-a face cu psihologi – și nu niște simpli psihologi, ci savanți de orientare psihologică. Adică oameni a căror concepție fundamentală despre filozofie ca știință este îndreptată spre o cu totul altă direcție în raport cu orientările pe care le cunoaștem. „Psihologia” care rezultă din axiomele deduse de fizică pe baza observațiilor comportamentelor are doar o vagă legătură cu PSIHOLOGIA.

Dar asta e ca și cum ai încerca să explici unui orb ce este culoarea... tu însuși fiind la fel de orb ca și el.

Mintile adunate acolo se înțelegeau la perfecție prin mimică. Discursurile, așa cum le cunoaștem noi, nu erau necesare. Un fragment de propoziție nu era decât o redundanță. Un gest, un mormăit, încordarea unui mușchi al feței... chiar și o pauză suficient de îndelungată, aduceau cu sine o bogăție de informații.

În consecință, îmi voi acorda dreptul de a traduce liber un mic fragment al conferinței, folosind în acest scop o extrem de concretă combinație de cuvinte, necesară minților orientate încă din copilărie spre o filozofie de tip tehnologic. Chiar cu riscul de a pierde cele mai delicate nuanțe.

O „voce“ era predominantă, și ea aparținea persoanei cunoscute ca fiind Primul Vorbitor. Acesta spuse:

– Acum este clar că asta l-a oprit pe Catâr din primul lui asalt nebunesc. Însă nu putem avea încredere în... ei bine, în organizarea situației. Catârul aproape că ne-a localizat, prin amplificarea artificială a potențialului mental al unui individ din Prima Fundație, pe care ei îl numesc „psiholog“. Acest psiholog a fost omorât chiar înainte de a-și comunica descoperirea. Evenimentele care au dus la omorârea lui sunt, în deplin acord cu calculele, anterioare Fazei A Treia. De aici te rog să continui dumneata.

Inflexiunea vocii sale îl desemnă pe Al Cincilea Vorbitor. Acesta spuse, cu nuanțe sumbre:

– Este cert că situația a fost abordată greșit. Suntem, desigur, foarte vulnerabili la un atac masiv, mai ales la un atac condus de un fenomen mental cum este Catârul. La scurt timp după ce s-a ridicat deasupra Galaxiei prin cucerirea Primei Fundații – cu o jumătate de an mai târziu, ca să fiu exact – a ajuns pe Trantor. În altă jumătate de an ar fi ajuns aici, iar șansele ar fi fost fantastic de mult împotriva noastră – 96,3 plus sau minus 0,05 la sută, ca să fiu exact. Am cheltuit foarte mult timp încercând să determinăm forțele care l-au oprit. Implicațiile interioare deosebit de complexe datorate diformității sale fizice și faptului că este un unicat mental, ne sunt tuturor cunoscute. Cu toate acestea, de-abia prin pătrunderea în Faza A Treia am putut determina – post factum – posibilitatea unui comportament anormal în prezența unei ființe umane ce manifestă o afecțiune sinceră pentru el. Și întrucât un astfel de comportament anormal depinde de prezența unei ființe umane la momentul potrivit,

totul a fost o întâmplare. Agenții noștri sunt siguri că psihologul Catârului a fost omorât de o fată – o fată în sentimentele căreia Catârul avea încredere și pe care, în consecință, nu o controla mental. Pur și simplu din cauză că ea îl plăcea. După această întâmplare – pentru cei care doresc detalii, s-a făcut un studiu matematic asupra subiectului, aflat în Biblioteca Centrală – care ne-a pus în gardă, îl ținem mereu pe Catâr la distanță, prin metode neortodoxe cu care punem zilnic în pericol întregul proiect istoric al lui Seldon. Asta a fost tot.

Primul Vorbitor făcu o pauză de o clipă pentru a permite indivizilor adunați acolo să cugete la toate implicațiile. Apoi spuse:

– Deci situația este foarte instabilă. Proiectul original al lui Seldon ajungând pe marginea prăpastiei – și aici mă văd obligat să scot în evidență faptul că am orbecăit pe o cale greșită, prin groaznica noastră incapacitate de a anticipa – suntem confrunțați cu o prăbușire ireversibilă a Planului. Timpul nu mai are răbdare cu noi. Cred că nu ne-a mai rămas decât o singură soluție... și chiar și aceasta este riscantă. Trebuie să-l lăsăm pe Catâr să ne găsească... într-o anumită măsură.

Altă pauză, în care analiză reacțiile, apoi reluă:

– Repet – într-o anumită măsură!

DOI BĂRBAȚI, CATĂRUL LIPSĂ

NAVA era aproape gata. Nu îi lipsea nimic, în afară de destinație. Catărul sugerase o reîntoarcere pe Trantor – lumea care reprezentase sediul unei metropole Galactice fără egal în cel mai întins Imperiu cunoscut vreodată de omenire. Lumea, acum amortită, care fusese capitala tuturor stelelor.

Pritcher nu era de acord. Era o pistă veche... nu mai putea aduce nimic nou.

Îl găsi pe Bail Channis în compartimentul destinat navigației. Părul cârlionțat al tânărului părea puțin răvășit, doar atât cât să permită unei bucle să-i atârne pe frunte – ca și cum ar fi fost aranjată cu grijă – și își etala dinții regulați într-un zâmbet care i se potrivea de minune. Asprul ofițer simți vag cum îi crește antipatia față de celălalt.

Entuziasmul lui Channis era evident:

- Pritcher, este prea de tot ca să fie o coincidență!
- Nu știu despre ce anume discutăm, spuse generalul cu răceală în glas.
- Aha... Bine, bătrâne, atunci trage-ți un scaun și hai să discutăm. M-am uitat peste însemnările tale. Le găsesc excelente.
- Da? Sunt... încântat.
- Dar mă întreb dacă ai ajuns și tu la aceleași concluzii ca și mine. Ai încercat vreodată să analizezi problema în mod

deductiv? Adică, nu-i nimic rău în a cerceta stelele la întâmplare, și ceea ce ai făcut tu în cinci expediții seamănă un pic cu a sări de la o stea la alta. Dar ai calculat cât de mult ți-ar lua să treci, în ritmul ăsta, prin toate lumile cunoscute?

– Da. De mai multe ori.

Pritcher nu simțea nici o chemare în a-i veni celuilalt în întâmpinare, dar găsea că este important să afle ce îi trecea prin minte lui Channis... o minte nesupusă, deci imprezvizibilă.

– Bine, atunci hai să facem o analiză și să ne hotărâm ce anume căutăm.

– A Doua Fundație, spuse Pritcher aspru.

– O Fundație de psihologi, îl corectă Channis. La fel de slabi în tehnologie precum era Prima Fundație în psihologie. Deci... tu faci parte din Prima Fundație, iar eu nu. Concluziile îți sunt probabil evidente. Trebuie să găsim o lume care cârmuiește prin intermediul puterilor mentale, și care este totuși foarte înapoiată din punct de vedere tehnologic.

– Crezi că este obligatoriu ca lucrurile să stea astfel? întrebă calm Pritcher. „Uniunea Lumilor“ nu este înapoiată tehnologic, deși conducătorul nostru își datorează puterea calităților mentale.

– Pentru că a preluat realizările Primei Fundații, veni un răspuns ușor nerăbdător, iar Prima Fundație este, în întreaga Galaxie, singurul rezervor de astfel de cunoștințe. A Doua Fundație trăiește probabil printr-o rămășițe anoste rezultate din fărâmițarea Imperiului Galactic. De acolo n-ai ce să preiei.

– Deci susții că puterea mentală, deși este însoțită de o slăbiciune tehnologică, este suficientă pentru a-și impune dominația asupra unui grup de lumi?

– Slăbiciune fizică *relativă*. Împotriva decadențelor lor vecini, se pot apăra singuri. Dar nu pot face față forțelor dezlănțuite ale Catărului, care are sprijinul unei măture economii atomice. Altfel, de ce ar fi amplasarea lor așa de bine ascunsă, atât la început, de către fondatorul Hari Seldon, cât și acum, de către ei înșiși? Prima Fundație, din care făceai și tu parte, nu-și ținea ascunsă existența. Și nu a luat legătura cu A Doua Fundație, atunci când era un biet oraș fără apărare, pe o planetă singuratică, acum trei sute de ani.

Trăsăturile calme de pe figura întunecată a lui Pritcher se contorsionară într-o expresie sarcastică:

– Și acum că ai sfârșit cu profunda-ți analiză, ce-ai zice să-ți dau o listă cu toate regatele, republicile, planetele statale și dictaturile de un fel sau altul, aflate în talmeș-balmeș-ul politic de dincolo de Uniune, care corespund criteriilor tale, plus câtorva alți factori?

– Deci ți-a trecut și ție prin minte?

Channiș nu pierduse nimic din impertinență.

– Lista n-o vei găsi aici, desigur, spuse Pritcher, dar am pus la punct un ghid complet al factorilor politici din Periferia Oponentă. Tu chiar crezi despre Catâr că ar lucra așa, la întâmplare?

– Bine, atunci..., și vocea tânărului crescă într-o explozie de energie, ... ce-ai zice de Oligarhia din Tazenda?

Pritcher își mângâie gânditor urechea.

– Tazenda? Aha, cred că o știu. Nu sunt la Periferie, nu-i așa? Mi se pare că sunt exact la o treime din distanța până în centrul Galaxiei.

– Da. Și, ce-i cu asta?

– Documentele pe care le deținem plasează A Doua Fundație la celălalt capăt al Galaxiei. Spațiul știe că este singurul lucru pe care îl cunoaștem despre ea. Dar, oricum, ce rost are să vorbim despre Tazenda? Împreună cu Prima Fundație și cu centrul Galaxiei face un unghi de doar o sută zece sau o sută douăzeci de grade. E departe de o sută optzeci.

– În documente se mai spune ceva. A Doua Fundație a fost întemeiată pe „Sfârșitul Stelei”.

– Nu s-a descoperit niciodată în Galaxie o regiune cu denumirea asta.

– Pentru că era un nume local, suprimat mai târziu pentru o mai mare discreție. Sau unul inventat dinadins de către Seldon și grupul său. Totuși, nu ai impresia că există o oarecare legătură între „Sfârșitul Stelei” și „Tazenda”?

– Pentru că există o vagă asemănare în pronunție?¹ Este nesemnificativ.

– Ai fost vreodată acolo?

– Nu.

– Totuși, apare în însemnările tale.

¹ „Sfârșitul Stelei” („Star's End”) și „Tazenda” au, în limba engleză, o pronunție vag asemănătoare (n. trad.).

– Unde? Aaa, da, dar n-am fost decât pentru a mă aproviziona cu mâncare și cu apă. Sunt sigur că în lumea aceea nu era nimic interesant.

– Ai coborât pe planeta conducătoare? Pe cea care guverna?

– N-aș putea să spun.

Channis rămase pe gânduri, sub privirea rece a celuiilalt. Apoi spuse:

– Îmi acorzi câteva clipe, ca să privim amândoi Lupa?

– Desigur.

Lupa era probabil cel mai nou echipament al crucișătoarelor interstelare. De fapt, era o complicată mașină de calcul care putea reproduce cerul întunecat pe un ecran, din orice punct dat al Galaxiei.

Channis potrivi coordonatele, și lumina de fond din cabina pilotului se stinse. În lumina roșie și difuză a panoului de comandă, fața lui Channis căpătase o strălucire arămie. Pritcher se așază în scaunul pilotului, cu picioarele lungi încrucișate, și cu fața pierdută în semiîntuneric.

Încetul cu încetul, pe măsură ce aparatul se apropia de regimul nominal de funcționare, pe ecran începură să strălucească puncte luminoase. Spre centrul Galaxiei erau mai dese și mai strălucitoare. Acolo se aflau grupuri de stele puternic populate.

– Acesta, explică Channis, este cerul de noapte pe timp de iarnă, așa cum se vede el de pe Trantor. Este un amănunt important care, după câte mi-am dat seama, a fost neglijat în căutările voastre. Orice orientare inteligentă trebuie să aibă ca punct de plecare Trantor-ul. Trantor a fost capitala Imperiului Galactic. Și, mai mult decât o capitală politică, a fost o capitală a științei și culturii. În consecință, semnificația oricărei denumiri trebuie să-și aibă originea, în nouă cazuri din zece, într-o orientare Trantoriană. Adu-ți aminte, în legătură cu aceasta, că deși Seldon s-a născut pe Helicon – o lume dinspre Periferie – el și grupul său au lucrat chiar pe Trantor.

Vocea calmă a lui Pritcher se împlântă ca un sloi de gheață în entuziasmul exuberant al celuiilalt:

– Ce anume vrei să-mi demonstrezi?

– O să-ți explic pe hartă. Vezi nebuloasa aceea întunecată?

Umbra brațului său căzu asupra ecranului și se plimbă peste punctele luminoase ale Galaxiei. Degetul arătător se opri deasupra unui petic întunecat, care părea o gaură făcută într-un material împeștriat cu puncte strălucitoare.

– Documentele stelagrafice, continuă el, o numesc Nebuloasa Pelot. Privește-o. Am să măresc imaginea.

Pritcher nu privea pentru prima oară fenomenul de mărire a Imaginii Lupei, dar și de data aceasta își ținu răsuflarea. Era ca și cum s-ar fi aflat pe video-platforma unei nave ce se năpustea nebunește într-o Galaxie cumplit de aglomerată, fără să fi intrat în hiperspațiu. Stelele se repezeau spre ei pornind dintr-un centru comun, se dilatau, și dispăreau la marginea ecranului. Punctele luminoase se dublau ca mărime, apoi deveneau sfere. Petele de ceață se transformau în nenumărate puncte. Și mereu era prezentă acea iluzie a mișcării.

În tot acest timp, Channis vorbea:

– Ai să observi că ne mișcăm după linia dreaptă dintre Trantor și Nebuloasa Pelot, așa că privim în continuare cerul înstelat dintr-o poziție echivalentă cu cea de pe Trantor. Există probabil o mică eroare datorită deviației gravitaționale a luminii, pe care nu am cum s-o calculez, dar sunt sigur că nu poate fi semnificativă.

Pe ecran se lătea întunericul. Pe măsură ce viteza de mărire scădea, stelele se furișau spre cele patru colțuri ale ecranului, ca într-un trist rămas-bun. Pe conturul nebuloasei incandescente, universul de stele strălucea neașteptat de puternic. În dreptul nebuloasei, într-un volum de mulți parseci cubi, lumina era absorbită de vârtejurile atomilor de sodiu și calciu.

Channis arată din nou cu degetul.

– Aceasta a fost numită „Gura“ de către locuitorii zonei. Și este un lucru foarte important, pentru că arată ca o gură doar dacă este privită dinspre Trantor.

Degetul său se plimba peste o fisură în corpul Nebuloasei, care avea forma unei guri văzută din profil, zimțată și rânjită, puternic strălucitoare.

– Urmărește „Gura“, spuse Channis. Urmărește „Gura“ înspre gâtlee, și observă cum se îngustează, până ajunge o dungă strălucitoare, subțire ca un tăis.

Imaginea de pe ecran se mări din nou, un pic. Nebuloasa făcu loc „Gurii“ să umple ecranul, apoi mișcarea continuă și

degetul lui Channis coborî ușor în jos, se opri, apoi coborî din nou, până la un punct unde nu strălucea decât o stea singuratică; și acolo degetul său se opri, pentru că mai departe era un întuneric absolut.

– „Sfârșitul stelei“, spuse tânărul pe un ton firesc. Nebuloasa este mai puțin densă acolo, și lumina acelei stele își îndreaptă strălucirea într-o singură direcție: spre Trantor.

– Încerci să spui că aia...

Generalul Catărului începu să vorbească, dar vocea i se stinse, cufundată în neîncredere.

– Nu încerc. Aceea chiar *este* Tazenda – Sfârșitul Stelei.

Luminile se aprinseră. Imaginea de pe ecranul Lupei pâlpâi, apoi dispăru. Din trei pași mari, Pritcher ajunse lângă Channis:

– Cum de ți-a venit ideea?

Channis se lăsă pe spate în scaun, cu o expresie nedumerită:

– Întâmplător. Mi-ar fi plăcut să spun că a fost o deducție logică, dar a fost doar o întâmplare. Oricum, indiferent pe ce cale am ajuns la concluzie, totul se leagă. Conform datelor de care dispunem, Tazenda este o oligarhie. Domină douăzeci și șapte de planete locuite. Nu este avansată din punct de vedere tehnologic. Și, cel mai important, este o lume anonimă, a adoptat o neutralitate fermă în politica acelei regiuni stelare, și nu este expansionistă. Cred că ar trebui să o cercetăm.

– L-ai informat pe Catâr că vrei s-o vezi?

– Nu. Și nici n-*o* să-l informăm. Pentru că acum ne aflăm în spațiu, gata să facem primul salt.

Pritcher, cuprins brusc de groază, se năpusti spre video-platformă. O reglă, și ochii săi întâlneau spațiul rece. Privirea îi rămase fixată pe imagine, apoi se întoarse. Automat, îndreptă mâna spre curbura dură și liniștitoare a blasterului.

– Din ordinul cui?

– Din ordinul meu, generale.

Era pentru prima oară când Channis i se adresa celui alt folosind gradul.

– În timp ce te rețineam aici, cu demonstrația mea. Probabil că n-ai simțit nici o accelerație, deoarece s-a întâmplat în momentul în care măream Imaginea Lupei. Fără îndoială, ți-ai închipuit că este o iluzie datorată mișcării aparente a stelelor de pe ecran.

– De ce? Ce vrei de fapt să faci? Și ce rost au avut toate aiurelile alea despre Tazenda?

– N-a fost nici o aiureală. Am vorbit foarte serios. Acolo mergem. Am pornit astăzi din cauză că eram programați să pornim peste trei zile. Generale, tu nu crezi că există o A Doua Fundație. Dar eu cred. *Tu* execuți ordinele Catârului, însă fără convingere; *eu* îmi dau seama că există un mare pericol. A Doua Fundație a avut cinci ani de răgaz pentru a se pregăti. În ce fel s-au pregătit, nu-mi dau seama. Dar dacă au agenți pe Kalgan? Dacă am să port în minte faptul că am aflat unde se găsește A Doua Fundație, ei și-ar putea da seama de acest lucru. Viața mea ar putea să nu mai fie în siguranță, iar eu țin mult la ea. Chiar dacă probabilitatea ca lucrurile să stea astfel este mică, eu tot nu vreau să risc. Așa că nimeni nu a mai aflat de Tazenda în afară de tine, iar tu ai aflat după ce am ieșit în spațiu. Și chiar și așa, nu știu dacă echipajul este de încredere.

Channis zâmbea din nou, ironic, absolut stăpân pe situație.

Mâna lui Pritcher căzu fără vlagă de pe blaster, și pentru o clipă fu străbătut de un vag sentiment de împotrivire. Ce anume îl oprea *pe el* să acționeze? Din ce cauză era *el* lipsit de vlagă? Pe vremea când era căpitan în imperiul comercial al Primei Fundații, indisciplinat și fără șanse de promovare, *el* ar fi putut lua decizii din acestea, prompte și îndrăznețe, mult mai repede decât Channis. Să aibă Catârul dreptate? Să fie mintea lui într-atât de preocupată cu obediența încât să-și piardă inițiativa? Simți cum deznădejdea puternică îl scufundă într-o stranie moleșală.

– Ai procedat foarte bine, spuse el. Însă pe viitor îmi vei cere și mie părerea înainte de a lua astfel de decizii.

Atenția îi fu atrasă de semnalul care începuse să clipăie.

– Este camera motoarelor, spuse Channis fără să pară neliniștit. Țin motoarele încălzite de cinci minute, și le-am cerut să mă anunțe dacă se ivește vreo problemă. Te las singur.

Pritcher aprobă mutește, din cap, și în singurătatea de după aceea, se gândi la necazurile care se apropiau odată cu vârsta de cincizeci de ani. Prin video-platformă putea zări câteva stele, puține la număr și dispersate. Partea centrală a Galaxiei forma un fel de ceață, la unul din colțuri. Ce-ar fi dacă ar scăpa de influența Catârului...

Dar respinse imediat acest gând, îngrozit.

Inginerul șef Huxlani îl examinează cu severitate pe tânărul fără uniformă care avea încrederea în sine a unui ofițer de Flotă, și care părea a fi investit într-o funcție de comandă. Huxlani, înrolat în Flotă de pe vremea când încă mai bea lăptic, confunda de obicei autoritatea cu unele însemne specifice.

Dar acest om fusese numit de către Catâr și, desigur, Catârul avea ultimul cuvânt. Mai exact, *singurul* cuvânt. Nici măcar în subconștient nu punea acest lucru la îndoială. Controlul emoțional intrase în straturile cele mai adânci ale ființei sale.

Îi înmână lui Channis micul obiect oval, fără nici un comentariu.

Channis cântărește obiectul în mână, apoi zâmbi cu bunăvoință:

– Ești din Fundație, nu-i așa, șefule?

– Da, domnule. Am intrat în serviciul Flotei Fundației cu optsprezece ani înainte ca aceasta să fie cucerită de Primul Cetățean.

– Ce calificare ai primit în Fundație?

– Tehnician Calificat, Clasa Întâi – Școala Centrală din Anacreon.

– Destul de bine. Și ai găsit chestia asta în circuitele de comunicație, acolo unde ți-am spus eu să cauți?

– Da, domnule.

– E normal să găsești acolo un astfel de obiect?

– Nu, domnule.

– Atunci, ce reprezintă?

– Un hiper-locator, domnule.

– Fii mai explicit. Eu nu aparțin Fundației. Ce anume este?

– Un aparat care permite ca nava să fie localizată în hiperspațiu.

– Cu alte cuvinte, putem fi urmăriți, oriunde ne-am afla.

– Da, domnule.

– În regulă. Este o invenție recentă, nu-i așa? Realizată de unul dintre Institutele de Cercetare înființate de Primul Cetățean. Am dreptate?

– Cred că da, domnule.

– Este un secret guvernamental. Corect?

– Cred că da, domnule.

– Și totuși, uite-l aici. Foarte curios!

Preț de câteva secunde, Channis plimbă hiper-locatorul metodic, dintr-o mână într-alta. Apoi, cu un gest rapid, i-l întinse lui Huxlani:

– Bine, atunci ia-l și pune-l la loc. Exact acolo unde l-ai găsit și exact așa cum l-ai găsit. Ai înțeles? Apoi ai să uiți această întâmplare. În întregime!

Inginerul șef își mormăi aproape mecanic salutul, se întoarse scurt și plecă.

Nava înainta în salturi prin Galaxie, traiectoria sa printre stele fiind marcată de puncte distanțate. Punctele respective reprezentau zece până la șaizeci de secunde-lumină străbătute în spațiul normal. Golurile dintre ele erau spații de peste o sută de ani-lumină și reprezentau „salturile” prin hiperspațiu.

Bail Channis stătea la panoul de comandă al Lupei, contemplând-o, și se simți încă o dată, fără să vrea, cuprins de un fel de venerație. Nu făcea parte din Fundație, și fenomenele care apăreau și interacționau la răsucirea unui buton sau la închiderea unui contact nu erau pentru el ceva obișnuit.

Asta nu însemna că, pentru un om din Fundație, Lupa era o banalitate. Carcasa sa incredibil de compactă adăpostea suficiente circuite electronice pentru a putea reprezenta cu precizie o sută de milioane de stele și influența pe care o avea fiecare asupra celorlalte. Și, ca și cum minunea asta n-ar fi fost suficientă, era în plus capabilă să translateze Imaginea Galactică în lungul oricăreia dintre cele trei axe spațiale, sau să o rotească în jurul unui centru dat.

Datorită acestor posibilități, Lupa realizase aproape o revoluție în călătoriile interstelare. Pe vremuri, calcularea fiecărui „salt” în hiperspațiu însemna o muncă ce putea dura de la o zi până la o săptămână... și cea mai mare parte a efortului era calcularea mai mult sau mai puțin exactă a „Pozității Navei” la scara Galactică de referință. În esență, această însemna observarea cu precizie a cel puțin trei stele îndepărtate una de alta, a căror poziție în raport cu originea sistemului Galactic de referință, arbitrar ales, era cunoscută.

Iar aici, cuvântul-cheie era „cunoscută”. Pentru cineva care cunoaște bine o hartă stelară dintr-un anumit punct de referință, stelele sunt ușor de recunoscut, la fel de ușor ca și oamenii. Sări însă zece parșeci din acel punct, și nu-ți vei mai recunoaște nici măcar propriul soare. S-ar putea să nici nu mai fie vizibil.

Soluția era, bineînțeles, analiza spectroscopică. Timp de secole, principalul obiect al tehnologiei interstelare fusese

analiza „amprentei luminoase“ a din ce în ce mai multe stele, din ce în ce mai în detaliu. Cu aceasta, și odată cu creșterea preciziei „saltului“, au fost adoptate traseele standard ale călătoriilor prin Galaxie. Astfel, călătoriile interstelare au devenit mai puțin o artă și mai mult o tehnică.

Și totuși, chiar și în Fundație, care avea mașini superioare de calcul și o nouă metodă de explorare mecanică a câmpului de stele pentru o „amprentă luminoasă“ cunoscută, era uneori nevoie de câteva zile pentru a localiza trei stele și pentru a calcula apoi poziția în regiuni cu care pilotul nu era dinainte familiarizat.

Lupa schimbase totul. În primul rînd, nu avea nevoie decât de o singură stea cunoscută. În al doilea rînd, chiar și un ageamiu în ale spațiului, cum era Channis, se putea descurca cu ea.

În acel moment, conform calculelor pentru „salt“, cea mai apropiată dintre stelele mari era Vincetori. Iar în centrul video-platformei se zărea o stea strălucitoare. Channis spera să fie Vincetori.

Imaginea de pe ecranul Lupei se afla în legătură directă cu cea a video-platformei, și Channis introduse de la tastatură, cu grijă, coordonatele lui Vincetori. Închise un releu, și Imaginea prinse viață. Această Imagine avea și ea în centru o stea strălucitoare, dar în rest părea că nu are nici o legătură cu imaginea de pe video-platformă. Reglă Lupa după Axa-Z și mări Imaginea până când fotometrul arată că ambele stele centrale aveau aceeași strălucire.

Channis căută pe imaginea video-platformei o a doua stea cu strălucire puternică, apoi găsi una corespunzătoare pe Imaginea de pe ecran. Roti încet, Imaginea până la o deflexie unghiulară identică. Gura i se strîmbă și dezaprobă rezultatul, cu o grimasă. Roti din nou și aduse în poziție o altă stea strălucitoare, apoi o alta. Și atunci surâse. Asta era. Probabil că un specialist cu o percepție comparativă foarte bine antrenată ar fi potrivit imaginile din prima încercare. El reușise din trei.

Mai rămânea de făcut reglarea fină. În ultima fază, cele două imagini se suprapuseră și se contopiră pe un fond în care aproape coincideau. Majoritatea stelelor erau de puțin dublate. Dar reglajul fin nu dură mult. Stelele se suprapuseră perfect, rămase o singură imagine, și „Poziția Navei“ putea fi acum

citită direct de la indicatoare. Întreaga operație durase mai puțin de o jumătate de oră.

Channis intră în camera lui Pritcher și îl găsi pe acesta pregătindu-se de culcare. Pritcher ridică privirea:

– Ceva nou?

– Nimic deosebit. După următorul salt vom ajunge în Tazenda.

– Știu.

– Văd că vrei să te culci. Nu vreau să te sâcâi, dar te-ai uitat prin filmul pe care l-am luat de pe Cil?

Han Pritcher aruncă o privire disprețuitoare articolului cu pricina, care stătea într-o învelitoare neagră pe raftul de jos destinat cărților.

– Da, spuse el.

– Și ce părere ai?

– Cred că în această regiune a Galaxiei nu s-au petrecut niciodată evenimente care să merite a fi luate în seamă de Istorie.

Channis abordă un zâmbet larg:

– Înteleg ce vrei să spui. Foarte plictisitoare, nu-i așa?

– Dacă îți plac cronicile personale ale domnitorilor, nu. Probabil că nu te poți încrede în ele. Acolo unde istoria se preocupă doar de personalități, descrierile devin fie în alb, fie în negru, în funcție de interesele cronicarului. Găsesc că totul este absolut inutil.

– Dar se vorbește despre Tazenda. Asta am vrut să-ți arăt atunci când ți-am dat filmul. Până acum nu am găsit altul care să-i menționeze.

– Bine. Au avut conducători buni și conducători răi. Au cucerit câteva planete, au câștigat câteva bătălii, și au pierdut puține. Nu au nimic deosebit. N-am prea mare încredere în teoria ta, Channis.

– Dar ți-au scăpat câteva puncte importante. N-ai remarcat că nu au format niciodată coaliții? Au rămas întotdeauna complet în afara politicii acestui colț aglomerat de stele. După cum ai spus, au cucerit câteva planete, dar apoi s-au oprit... Și asta fără să fi suferit vreo înfrângere neașteptată și usturătoare. Ca și cum s-au extins suficient de mult pentru a-și asigura protecția, dar exact atât cât să nu atragă atenția.

– Foarte bine, veni răspunsul rece. Nu am nimic împotriva să coborâm acolo. În cel mai rău caz, pierdem puțin timp.

– Aaa, nu. În cel mai rău caz, ne așteaptă o înfrângere totală. Dacă *este* A Doua Fundație. Ține cont că ar fi o lume de Spațiul-știe-câți Catâri.

– Și ce-ai de gând să faci?

– Să coborâm pe o planetă minoră. Să aflăm mai întâi tot ce se poate afla despre Tazenda. Apoi vom hotărî ce trebuie să facem.

– În regulă. N-am nimic împotriva. Acum, dacă nu te superi, aș *dori* să sting lumina.

Channis plecă schițând un salut din mână.

Și în întunericul unei micuțe cabine, într-o insulă de metal navigând pierdută în imensitatea spațiului, Generalul Han Pritcher rămase treaz, urmărindu-și gândurile care îl purtau pe tărâmurile fantastice.

Dacă impresiile pe care și le formase cu atâta greutate erau adevărate – și cât de perfect începeau să se potrivească toate faptele – atunci Tazenda *era* A Doua Fundație. Nu se putea altfel. Dar cum? Cum?

Putea fi Tazenda? O lume banală? Fără nimic special? O mahala pierdută printre dărâmăturile unui Imperiu? O așchie printre sfărâmături? Își aduse aminte, ca din depărtare, de figura zbârcită a Catârului și de vocea pițigăiată pe care o avea atunci când vorbea despre psihologul fostei Fundații. Despre Ebling Mis, singurul om care aflate – poate – secretul celei de-A Doua Fundații.

Pritcher își aminti de încordarea din cuvintele Catârului: „A fost ca și cum uimirea îl copleșise pe Mis. Ca și cum ceea ce aflate despre A Doua Fundație îi depășise toate așteptările, îl condusesese într-o direcție complet diferită de cea pe care o presupusese. Dacă aș fi putut măcar să-i citesc *gândurile*, nu emoțiile. Și cu toate astea, emoțiile îi erau evidente, sincere... predomină acea imensă surpriză.”

Surpriza era punctul esențial. Ceva fantastic de uimitor! Acum vine băiatul ăsta, tânărul ăsta zâmbăreț, vorbind cu convingere și cu voie bună despre Tazenda și despre subnormalitatea ei banală. Și trebuia să aibă dreptate. *Trebuia*. Altfel, nimic nu mai avea sens.

Ultimul gând conștient al lui Pritcher avu o umbră de îndârjire răzbunătoare. Hiper-locatorul din Tubul Eteric era tot acolo. Îl verificase cu o oră în urmă, când Channis nu era prin preajmă.

AL DOILEA INTERLUDIU

Era o întâlnire întâmplătoare în anticamera Sălii de Consiliu – cu doar câteva momente înainte de a intra în Sală și de a trece la rezolvarea problemelor înscrise pe ordinea de zi – și cele câteva gânduri fulgerară repede în toate direcțiile.

– Deci Catârul a pornit la drum.

– Am auzit. Este riscant! Teribil de riscant!

– Nu și dacă lucrurile merg conform scenariului.

– Catârul nu este un om obișnuit... și este dificil să-i manipulezi marionetele fără să-și dea seamă. Mințile controlate sunt greu de „lucrat“. Se spune că s-a prins deja, în câteva cazuri.

– Da, nu văd cum se putea evita acest lucru.

– Mințile necontrolate sunt mai simplu de „lucrat“. Dar sunt atât de puține acelea care nu se află sub controlul lui...

Intrară în Sală, urmați de alți membri ai celei de-A Doua Fundații.

DOI BĂRBAȚI ȘI UN ȚĂRAN

ROSSEM este una dintre acele lumi marginale, de obicei neglijate de istoria Galactică, și care arareori se impune atenției oamenilor din nenumărate alte planete mai norocoase.

În zilele de odinioară ale Imperiului Galactic, pustietățile sale erau locuite de câțiva prizonieri politici. Un observator și o garnizoană Navală reprezentau singura legătură dintre această lume și restul Imperiului. Mai târziu, în zilele nefaste ale dezbinării, și chiar înainte de vremea în care a trăit Hari Seldon, oamenii mai slabi, obosiți de dese decenii de nesiguranță și primejdie, agasați de atâtea planete distruse și de o fantomatică succesiune de Împărați efemeri care își făceau drum spre Tron pentru câțiva ani nenorociți și nefolositori... acești oameni, deci, părăsiră centrele populate și își căutară adăpost în văgăunile pustii ale Galaxiei.

Pe întinderile înghețate din Rossem se ridicară în dezordine câteva sate. Soarele era un afurisit zgârcit care-și păstra pentru sine amărâta de căldură, în timp ce zăpada cădea din abundență timp de nouă luni ale anului. Cerealele idigene, rezistente, rămâneau amorțite în sol până treceau lunile pline de zăpadă, apoi creșteau și se maturizau cu o viteză vecină cu panica, atunci când radiația șovăielnică a soarelui aducea temperatura până aproape de zece grade Celsius.

Animale mici, asemănătoare caprelor, pășteau pe pajiști dând la o parte zăpada groasă cu piciorușele lor subțiri înzestrate cu trei copite.

Locuitorii Rossem-ului aveau astfel pâine și lapte, și – atunci cînd își puteau permite să sacrifice un animal – chiar carne. Pădurile întunecate și amenințătoare care se întindeau pe aproape jumătate din regiunea ecuatorială, asigurau un lemn tare, cu granulație fină, pentru locuințe. Acest lemn putea fi exportat, împreună cu anumite piei și minerale. Navele Imperiului veneau din cînd în cînd și aduceau în schimb utilaje pentru agricultură, sobe atomice, chiar și televizoare. Acestea din urmă nu erau deloc inutile, pentru că lunga iarnă impunea țăranilor o hibernare singuratică.

Istoria Imperială trecu în zbor peste țăranii din Rossem. Navele comerciale mai aduceau vești în scurtele lor escale; din cînd în cînd soseau noi refugiați – odată a sosit un grup relativ mare, și nu a mai plecat – aducînd cu ei vești despre Galaxie.

Rossemitii aflau atunci despre războaie mari, despre populații decimate, sau despre împărați tiranici și viceregi rebeli. Oftau, dădeau din cap, și își strîngeau gulerelă îmblănite peste fețele bărboase, în timp ce stăteau adunați în piața publică a satului, sub soarele anemic, filozofînd despre răul din oameni.

Apoi, după o vreme, nu mai sosi nici o navă comercială, și viața deveni mai grea. Importul de mâncare aleasă, tutun, instalații și echipamente, se opri. Cuvinte vagi, cuprinse în știrile date la televizor, aduceau cu ele o neliniște crescîndă. Și în cele din urmă se răspîndi vestea că Trantor-ul fusese distrus. Marea lume-capitală a Galaxiei, splendidul, legendarul, inaccesibilul și incomparabilul domeniu al împăraților fusese jefuit, distrus, adus într-o stare de ruină totală.

Era ceva de neconceput, și multora dintre țăranii din Rossem, care își priveau îngrijorați câmpurile, li se părea că sfârșitul Galaxiei era inevitabil.

Apoi, într-o zi nu ca toate celelalte, sosi din nou o navă. Înțelepții satelor dădură cuminte din cap și își ridicară bătrînele pleoape, murmurînd că așa ceva se mai întîmplase pe vremea tatilor lor... dar nu era chiar același lucru.

Nava nu era una Imperială. Însemnul strălucitor al Imperiului – Nava-Spațială-și-Soarele – lipsea de la provă. Era

o construcție grosolană, făcută din rămășițe ale unor nave mai vechi. Iar oamenii dinăuntru își spuneau soldați Tazendieni.

Țăranii erau deruțați. Nu auziseră de Tazenda, dar oricum, îi întâmpinară pe soldați cu tradiționala ospitalitate. Noii veniți se interesară în amănunt de clima planetei, de numărul locuitorilor, de numărul orașelor – în confuzia care îi cuprinsese pe toți țărani, acest cuvânt fu luat drept „sate” – de tipul de economie, și așa mai departe.

Sosiră alte nave. Peste tot se răspândiră proclamații cum că Tazenda era acum lumea conducătoare, cum că pe toată întinderea ecuatorului – regiunea locuită – se vor înființa centre de colectare a taxelor, cum că anual vor fi colectate procentaje din grâne și din piei, conform unor formule numerice.

Rossemiții au clipit solemn din ochi, neștiind prea bine ce însemna cuvântul „taxe”. Când a venit vremea colectării taxelor, mulți au plătit, iar alții au stat perplecși de-o parte în timp ce străinii îmbrăcați în uniforme încărcău în marile lor mașini de teren cerealele și pieile.

Îci-colo, câțiva țărani indignați se uniră și scoaseră la iveală străvechile arme de vânătoare. Dar nu ajunseră la nici un rezultat. Atunci când veniră oamenii din Tazenda, se răzletiră bodogănind, și priviră resemnați cum aspra lor luptă pentru existență devenea și mai grea.

Dar se ajunsese la o nouă stare de echilibru. Guvernatorul Tazendian ducea o viață austeră în satul Genti, unde toți Rossemiții erau săraci. El și oficialii din subordinea sa, toți străini, se afixau foarte puțin și arareori intrau în contact cu Rossemiții. Fermierii care adunau taxele, Rossemiți în serviciul Tazendei, veneau periodic. Dar acum erau bine cunoscuți, și țaranul învățase cum să-și ascundă grânele, să-și ducă animalele în pădure, și să aibă grijă ca locuința sa să nu apară prea prosperă. Apoi, cu o expresie greoaie și tâmpă, întâmpina toate întrebările viclene despre bunurile sale, arătând cu gesturi ale bratelor doar ceea ce se putea vedea.

Regimul se îmblânzi, taxele se micșorară, ca și cum Tazenda s-ar fi saturat să stoarcă din avutul unei astfel de lumi.

Comerțul înflori. Tazenda găsea probabil că noua situație era mai profitabilă. Rossemiții nu mai primeau la schimb produsele rafinate ale Imperiului, dar mașinile Tazendiene și mâncarea Tazendiană erau mai bune decât produsele autohtone.

Și mai era îmbrăcămintea pentru femei, alta decât cea din țesătură gri, iar asta era un lucru foarte important.

Așa că încă o dată, istoria Galactică se scurgea destul de liniștit și țăranii continuă să trudească la a scoate viața din solul dificil.

Narovi ieși din colibă suflând în barbă. Pe pământul aspru începeau să cadă primele zăpezi, și cerul era de un roz mohorât. Privi în sus cu ochii întredeschiși și decise că nu se întrezărea nici un pericol real de furtună. Putea merge fără probleme până la Genti, pentru a scăpa de surplusul de grâne și pentru a face rost în schimb de suficiente conserve de hrană care să-i ajungă pe durata iernii.

Crăpă puțin ușa și răcnii prin ea:

– Yunker, mașina are combustibil?

Dinăuntru se auzi strigând o voce, apoi fiul cel mare al lui Narovi veni și el afară. Avea o barbă scurtă și roșcată dar nu suficient de deasă pentru a-i estompa expresia adolescentină.

– Mașina, spuse el posac, are plinul făcut și merge bine, numai că axele sunt în stare proastă. Și nu sunt eu de vină. Ți-am spus că trebuie să le dai la un specialist să le repare.

Bătrânul făcu un pas înapoi, își sfredeli fiul cu privirea, încruntând sprâncenele, apoi împinse înainte bărbia acoperită cu fire dese:

– Și ce, e vina mea? De unde și cum să fac eu rost de un specialist să le repare? De cinci ani încoace, recolta a fost altfel decât amărâtă? Turmele mele au scăpat de molime? Grânele au...

– *Narovi!*

Bine-cunoscuta voce de dinăuntru îl opri în mijlocul frazei. Bodogăni:

– Bine, bine... acum maică-ta își bagă nasul în problemele dintre un tată și fiul său. Scoate mașina și ai grijă ca remorcile să fie bine prinse.

Își împreună mâinile înmănușate și ridică din nou privirea în sus. Nori roșcați cu forme nedeslușite începeau să se adune, iar cerul mohorât ce apărea printre zdrențe nu aducea nici un pic de căldură. Soarele se ascunsese.

Privea în depărtare, când deodată ochii săi întredeschise se căscară, și degetul i se ridică automat în sus. Gura i se deschise să strige, uitând complet de aerul rece.

– Nevastă, strigă el puternic. Babo... vino-ncoace.

La fereastră se ivi o figură indignată. Holbă ochii în direcția pe care o arăta degetul lui Narovi. Năvăli pe scările de lemn cu un țipăt, apucând la repezeală un palton vechi și o bucată de pânză. Ieși afară cu pânza legată neglijent peste cap și urechi, și cu paltonul bălăbănindu-i-se pe umeri.

– Este o navă, fonfăni ea. Din spațiu.

Narovi replică, agitat:

– Păi ce altceva ar putea fi? Avem oaspeți, bătrâno, oaspeți!

Nava cobora încet, urmând să aterizeze pe un câmp gol și înghetat din partea de nord a fermei lui Narovi.

– Și ce ne facem? vorbi femeia cu răsuflarea întretăiată. Le putem oferi ospitalitate acestor oameni? O să-i așezăm pe dușumeaua murdară a coșmeliei și o să le dăm resturile ultimei turte din săptămâna asta?

– Și atunci, să-i lăsăm să meargă la vecini?

Narovi se făcuse stacojiu din cauza frigului. Brațele sale acoperite cu mâneci de piele lucioasă se întinseră și apucară umerii puternici ai femeii.

– Iubita mea nevastă, vorbi el micros, vei lua cele două scaune din camera noastră și le vei duce jos; vei avea grijă să fie sacrificat un animal tânăr și îl vei frige, cu garnitură de cartofi; vei găti o nouă turtă. Eu voi merge acum să-i întâmpin pe acești importanți oameni care vin din spațiu... și... și...

Se opri, își frământă căciuloii pe cap, apoi spuse cu o voce scârțâită și nesigură:

– Da, și o să-mi aduc și ulciorul cu tărie. O băutură zdravănă o să fie binevenită.

Cât timp vorbi Narovi, gura femeii se închisese și se deschisese aiurea, fără să spună nimic. Când trecu de această fază, nu reuși să scoată decât o miorlăială stridentă.

Narovi ridică un deget:

– Babo, ce-au spus Bătrânii satului acum o săptămână? Ei? Ia adu-ți aminte! Bătrânii au mers din fermă-n fermă – ei înșiși!... închipuie-ți ce importanță are chestia asta! – ca să ne ceară să-i informăm imediat ce apare vreo navă din spațiu. *Ordinul guvernatorului!* Și acum, vrei să nu profit de șansa de a

intra în grațiile celor de la putere? Uite la nava aia! Ai mai văzut vreună la fel? Oamenii ăștia din lumile de afară sunt bogați, importanți. Însuși guvernatorul a trimis mesaje atât de urgente, încât Bătrânii merg din fermă-n fermă pe vremea asta friguroasă. Poate că mesajul a fost răspândit peste tot în Rossem, și toți au aflat că străinii sunt așteptați de Stăpânii din Tazenda... iar ei coboară chiar în ferma *mea*.

Începu să viseze cu ochii deschiși:

– Le oferim acum ospitalitatea pe care o merită... numele meu este menționat guvernatorului... și după aceea, nimic nu ni se va mai refuza.

Soția sa deveni deodată conștientă de frigul care o mușca prin hainele subțiri, de casă. Se repezi spre ușă, strigând peste umăr:

– Bine, atunci du-te repede.

Dar vorbea unui om care alerga deja spre acea parte a orizontului în care nava se apropia de sol.

Nici frigul acestei lumi, nici întinderile sale pustii și mohorâte nu îl îngrijorau pe Generalul Han Pritcher. Nici împrejurimile marcate de sărăcie, nici chiar țăranul plin de transpirație.

Ceea ce îl frământa pe el era problema înțelepciunii tacticii adoptate. El și cu Channis se aflau aici singuri.

Nava, lăsată în spațiu, își putea purta singură de grijă în condiții normale. Totuși, se simtea în nesiguranță. Desigur, Channis era răspunzător de această mișcare. Privi la tânărul de lângă el și îl surprinse clipind binevoitor în direcția unei deschizături din peretele acoperit cu blănuri, în care apăruse o femeie cu ochi curioși și cu gura căscată.

Channis părea că se simte complet în largul lui. Pritcher savură acest lucru cu o satisfacție acră. Jocul lui Channis nu avea să se mai desfășoare multă vreme chiar așa cum se aștepta el. Totuși, deocamdată, singura lor legătură cu nava o reprezentau brățarele emițătoare-receptoare pe ultraunde.

Apoi, țăranul care le era gazdă afișă un zâmbet imens, își legănă capul de câteva ori și spuse cu o voce onctuoasă, plină de respect:

– Nobili Lorzi, am deosebita cinste să vă anunț că fiul meu cel mare – un băiat bun și merituos, pe care sărăcia m-a

împiedicat să-i dau o educație pe măsura inteligenței lui – m-a informat că Bătrânii vor sosi în curând. Nădăjduiesc că șederea dumneavoastră aici v-a fost plăcută. Eu m-am străduit din răspuțeri în această privință, având în vedere mijloacele mele modeste... căci mă copleșește sărăcia, deși sunt un fermier muncitor, cinstit, și modest, așa cum oricine poate depune mărturie.

– Bătrâni? întrebă încet Channis. Șefii acestei regiuni?

– Da, chiar așa, Nobili Lorzi. Și sunt cu toții oameni cinștiți și vrednici de respect. Satul nostru este renumit pe tot cuprinsul Rossem-ului pentru dreptatea și cinstea care domnesc aici... deși viața e grea și răsplata ogoarelor și pădurilor este insuficientă. Nobili Lorzi, poate veți aminti Bătrânilor de respectul și aprecierea mea pentru dumneavoastră... Astfel s-ar putea ca ei să ceară un nou camion pentru gospodăria noastră, pentru că cel vechi de-abia se mai târaie, și întreaga noastră existență depinde de ceea ce a mai rămas din el.

Avea o înfățișare umilă și rugătoare. Han Pritcher dădu din cap cu acea condescendență distantă cerută de rolul de „Nobili Lorzi” care le fusese acordat:

– Vom raporta Bătrânilor tăi ospitalitatea cu care ne-ai găzduit.

Pritcher profită de următorul moment în care rămaseră singuri pentru a-i vorbi lui Channis. Acesta părea aproape adormit.

– Nu sunt foarte încântat de întâlnirea cu Bătrânii, spuse el. Pe tine nu te deranjează chestia asta?

Channis părea surprins:

– Nu. Pe tine ce te deranjează?

– Cred că avem lucruri mai bune de făcut decât să atragem atenția asupra noastră, aici.

Channis vorbi repede, cu o voce înceată și monotonă:

– S-ar putea ca în următoarele mișcări să fie necesar riscul atragerii atenției asupra noastră. Pritcher, oamenii pe care-i căutăm nu pot fi găsiți băgând pur și simplu mâna într-un sac întunecos, și scotocind. Cei care conduc prin puterea minții nu este neapărat nevoie să dețină puterea *aparentă*. În primul rând, psihologii celei de-A Doua Fundații sunt probabil o foarte mică minoritate în raport cu întreaga populație. Așa cum Prima Fundație, din care faci și tu parte, formată din tehnicieni și savanți, era o minoritate. Locuitorii obișnuiți probabil că nu

sunt decât locuitori obișnuiți. Psihologii ar putea sta ascunși, iar cei care aparent au puterea în mână probabil cred sincer că ei sunt stăpânii adevărați. Soluția acestei probleme ar putea fi găsită chiar aici, pe bucata astă înghețată de pământ.

– Nu te înțeleg deloc.

– Păi de ce, că e foarte clar! Ascultă aici. Tazenda este probabil o lume uriașă, cu milioane sau sute de milioane de locuitori. Cum i-am putea identifica pe psihologi într-o asemenea mulțime, și cum i-am putea face Catărului un raport în care să-i spunem că am găsit A Doua Fundație? Dar aici, pe această mică planetă rustică și supusă, toți conducătorii Tazendieni, așa cum ne-au informat gazdele, sunt concentrați în Gentry, satul principal. Ar putea fi doar câteva sute, Pritcher, și printre ei *trebuie* să fie unul sau mai mulți oameni din A Doua Fundație. În cele din urmă vom merge și în Tazenda, dar hai mai întâi să ne întâlnim cu Bătrânii. Este o etapă logică în drumul nostru.

Se depărta ușor unul de altul, atunci când barba neagră a gazdei lor năvăli din nou în cameră. Țăranul era foarte agitat:

– Nobili Lorzi, sosesc Bătrânii. Vă implor încă o dată, din suflet, poate scăpați și un cuvânt binevoitor despre mine...

Aproape că se frânse în două aplecându-se, în slugărnicia sa paroxistică.

– Vom aminti negreșit de tine, spuse Channis. Țștia sunt Bătrânii tăi?

Cu certitudine, ei erau. În număr de trei.

Unul dintre ei se apropie. Se înclină cu un respect plin de demnitate, și spuse:

– Suntem onorați. Au fost aduse mijloacele de transport, Distinși domni, și sperăm că ne veți face plăcerea de a ne însoți la Sala de Întruniri.

AL TREILEA INTERLUDIU

Primul Vorbitor privea meditativ cerul de noapte. Nori zdrențuiți lunecau peste licăririle slabe ale stelelor. Spațiul părea foarte ostil. În mod normal, chiar și în cele mai fericite

condiții, era rece și îți dădea fiori. Dar acum mai conținea și
acea stranie creatură, Catârul, care părea să-l transforme într-o
amenințare întunecată și materială.

Întrunirea luase sfârșit. Nu durase mult. Au existat îndoieli
și întrebări inspirate de dificila problemă matematică a
confruntării cu un mutant, posesor al unei structuri mentale
necunoscute. Trebuiseră luate în calcul toate situațiile extreme.

Și chiar și acum, puteau fi siguri pe ei? Undeva în această
regiune a spațiului – în această nemărginire a Galaxiei – se afla
Catârul. Cum urma să acționeze?

Era destul de ușor să-i „lucrezi” oamenii. Ei reacți-
onaseră – și reacționau – conform planului.

Dar Catârul?

DOI BĂRBAȚI ȘI BĂTRÂNII

BĂTRÂNII din această zonă a Rossem-ului nu arătau chiar așa cum s-ar fi așteptat oricine. Nu erau o simplă extrapolare a țăranilor: adică mai autoritari și mai puțin prietenoși.

Absolut deloc.

Demnitatea pe care o afișaseră la prima întâlnire se amplificase până când devenise evident că era caracteristica lor esențială.

Stăteau în jurul mesei lor ovale, la fel ca mulți alți înțelepți, gravi și înceti în mișcări. Majoritatea trecuseră cu puțin de floarea vârstei. Cei câțiva care aveau bărbii le purtau scurte și bine îngrijite. Totuși, erau destui sub patruzeci de ani, astfel încât „Bătrâni“ era mai curând o formulare respectuoasă decât o simplă referire la vârstă.

Cei doi bărbați veniți din spațiu stăteau în capul mesei. În liniștea solemnă care însoțea o masă frugală, mai degrabă ceremonioasă decât consistentă, se cufundară în noua și neobișnuită atmosferă.

După ce mâncară, aceia dintre Bătrâni care păreau mai respectați făcură câteva remarci – prea scurte și prea simple pentru a putea fi denumite luări de cuvânt. Cu aceasta, asupra adunării se așternu o atmosferă mai puțin protocolară.

Ca și cum demnitatea cu care străinii fuseseră întâmpinați făcuse loc unei amicalități tipic rustice, unde predominau curiozitatea și prietenia.

Se strânsă în jurul celor doi străini și îi potopiră cu un torent de întrebări.

Întrebară dacă era greu de condus o navă spațială, câți oameni erau necesari pentru acest lucru, dacă se puteau construi motoare mai bune pentru mașinile lor de teren, dacă era adevărat că pe alte lumi ninge rar – așa cum era cazul Tazendei, câți oameni trăiau în lumea din care veniseră, dacă aceasta era la fel de mare ca și Tazenda, dacă era departe, cum își confecționau îmbrăcămintea și ce anume îi dădea acea lucire metalică, de ce nu purtau blănuri, dacă se bărbiereau zilnic, ce fel de piatră purta Pritcher în inel... Lista nu se oprea aici.

Și aproape întotdeauna întrebările erau adresate lui Pritcher, ca și cum, fiind cel mai vârstnic dintre cei doi, îl investiseră automat cu cea mai mare autoritate. Pritcher se văzu obligat să dea răspunsuri din ce în ce mai lungi. Era ca și cum intrase în mijlocul unei mulțimi de copii. Întrebările lor erau marcate de o curiozitate sinceră și dezarmantă. Setea lor de cunoaștere era irezistibilă, și nu i te puteai sustrage.

Pritcher le spuse că navele spațiale nu erau greu de condus și că echipajele variau – în funcție de mărimea navei – de la unul la mai mulți oameni, că nu cunoștea în detaliu motoarele mașinilor lor de teren dar că fără îndoială puteau fi îmbunătățite, că clima lumilor era de o varietate infinită, că pe planeta sa trăiau multe sute de milioane de oameni dar că era de departe mult mai mică și mai insignifiantă în raport cu marele imperiu al Tazendei, că îmbrăcămintea lor era confecționată din plastic siliconic în care senzația de lucire metalică era creată prin orientarea corespunzătoare a moleculelor superficiale, și că putea fi încălzită artificial astfel încât nu era nevoie de blănuri, că se bărbiereau zilnic, că piatra din inelul său era un ametist. Răspunsurile nu se opriră aici. Se trezi, aproape împotriva voinței sale, că începeau să-i placă acești provinciali naivi.

Și întotdeauna după ce răspundea, se producea un murmur rapid între Bătrâni, ca și cum dezbăteau informația obținută. Aceste discuții dintre ei erau greu de urmărit, pentru că treceau la propria lor versiune a limbajului universal Galactic, care printr-o lungă separare de curențele de limbaj, devenise arhaic.

Se putea spune că scurtele comentarii dintre ei erau aproape inteligibile, dar de puțin nu puteau fi înțelese.

Până când, în cele din urmă, Channis îi întrerupse pentru a spune:

– Bunii mei domni, acum trebuie să răspundeți și voi la întrebările noastre, pentru că noi suntem străini și ne interesează foarte tare să aflăm cât mai multe despre Tazenda.

Deasupra tuturor se lăsă o liniște adâncă. Toți Bătrânii, până atunci volubili, se cufundară în muțenie. Măinile lor, care se mișcaseră atât de rapid și de delicat acompaniindu-și cuvintele ca pentru a le da o importanță cât mai mare și diferite semnificații, căzură deodată fără vlagă. Se uitau pe furiș unul la altul, și era clar că fiecare își dorea ca altcineva să ia cuvântul.

Pritcher interveni imediat:

– Însotitorul meu vă cere asta din prietenie, pentru că faima Tazendei s-a răspândit pretutindeni în Galaxie. Iar noi, desigur, îl vom informa pe guvernator despre loialitatea și dragostea Bătrânilor din Rossem.

Nu se auzi nici un oftat de ușurare, dar fetele se luminară. Unul dintre Bătrâni își trecu degetul mare și arătătorul prin barbă, prinzând ușor și îndreptându-și firele ondulate, apoi spuse:

– Noi suntem slujitori credincioși ai Stăpânilor din Tazenda.

Iritarea lui Pritcher vizavi de întrebarea deloc diplomatică a lui Channis nu dispăruse încă de tot. Cel puțin, îi era limpede că vârsta, pe care în ultima vreme începuse să și-o simtă, nu îi răpise talentul de a mai diminua din efectul boacănelor altora.

– În regiunea noastră de univers, spuse el, nu cunoaștem prea multe despre istoria trecută a Stăpânilor din Tazenda. Presupunem că domnesc aici cu înțelepciune, de multă vreme.

Răspunse același Bătrân care vorbise mai înainte. Automat, aproape firesc, el devenise reprezentantul lor. Spuse:

– Nici bunicul celui mai în vârstă dintre noi nu își amintește de vreo perioadă în care Stăpânii să nu fi domnit aici.

– A fost o domnie pașnică?

– Dacă a fost o domnie pașnică? ezită Bătrânul. Guvernatorul este un Stăpân puternic și autoritar, care nu ar ezita să-i pedepsească pe trădători. Bineînțeles, nici unul dintre noi nu este trădător.

– Bănuiesc că în trecut a pedepsit pe unii, așa cum meritau.

Din nou ezitare.

– Nimeni de aici nu a trădat vreodată, nici tații noștri, nici tații taților noștri. Dar pe alte lumi au existat trădători, și moartea i-a ajuns repede din urmă. Nu e bine să te gândești la așa ceva, pentru că noi suntem oameni modești, fermieri săraci, și nu ne interesează problemele politicii.

Teama din vocea sa, îngrijorarea din ochii tuturor, erau evidente.

– Ne puteți informa cum trebuie să procedăm pentru a obține o audiență la guvernatorul vostru? spuse Pritcher cu blândețe.

În atmosferă interveni o subtilă stare de confuzie.

Pentru ca, după un lung moment, Bătrânul să spună:

– Păi, nu știati? Guvernatorul o să vină mâine aici. El vă aștepta. Pentru noi a fost o mare onoare. Noi... sperăm din suflet că veți raporta favorabil despre loialitatea noastră față de el.

Zâmbetul lui Pritcher se crispa imperceptibil:

– Ne aștepta?

Bătrânii priviră mirați de la unul la altul:

– Păi... astăzi se face o săptămână de când vă așteptăm.

Locuințele lor erau, fără îndoială, luxoase pentru acea planetă. Pritcher locuise în altele și mai rele. Channis nu arăta decât o indiferență totală față de aspectele exterioare.

Dar intervenise între ei un element de tensiune, diferit de cele anterioare. Pritcher simțea că se apropia momentul unei decizii definitive, și totuși exista în el dorința de a mai aștepta puțin. A-l vedea mai întâi pe guvernator ar fi însemnat să crească pericolozitatea jocului, și totuși câștigarea acelui joc ar fi însemnat să multiplice câștigurile. Se simți inundat de furie, văzând ușoara cută dintre sprâncenele lui Channis și șovăiala delicată cu care buza de jos a tânărului se freca de un dinte de sus. Detesta actoria inutilă și își dori din toată inima să se termine.

– Se pare că sosirea noastră a fost anticipată, spuse.

– Da, făcu Channis simplu.

– Doar atât? Asta e cel mai important lucru pe care poți să-l spui? Ajungem aici, și descoperim că guvernatorul ne așteaptă.

Probabil vom afla de la guvernator că însăși Tazenda ne așteaptă. Atunci, ce valoare mai poate avea toată misiunea asta a noastră?

Channis ridică privirea, fără să facă efortul de a-și disimula nota de plictiseală din voce:

– Să ne aștepte, e una; să știe cine suntem și pentru ce anume am venit, e alta.

– Ai impresia că te poți ascunde de cei din A Doua Fundație?

– Poate. De ce nu? Poți să bagi mâna-n foc că nu? Să presupunem că nava noastră a fost detectată în spațiu. E chiar așa de neobișnuit pentru o împărăție să aibă posturi de observație la frontiere? Chiar dacă am fi niște străini banali, și tot am prezenta interes.

– Suficient interes pentru ca guvernatorul să vină el la noi, în loc să mergem noi la el?

– Problema asta o vom aborda mai târziu, spuse Channis dând din umeri. Stai să vedem mai întâi ce fel de om este guvernatorul.

Pritcher își dezgoli dinții, și se încruntă anemic. Situația devenea ridicolă.

Channis continuă, cu o însuflețire prefăcută:

– Cel puțin, știm un lucru. Tazenda este A Doua Fundație. Altfel, ar însemna că un milion de elemente evidente arată cu toatele într-o direcție greșită. Cum interpretezi spaima evidentă pe care cei de-aici o au față de Tazenda? Eu nu văd nici un semn de dominare politică. Grupurile lor de Bătrâni se întâlnesc aparent liber, și fără ingerințe de vreun fel. Taxa de care vorbesc ei nu mi se pare chiar atât de insuportabilă, și nici măcar nu este impusă eficient. Băștinașii vorbesc mult despre sărăcie, dar par zdraveni și bine hrăniți. Casele lor sunt grosolane și satele necivilizate, dar li se potrivesc de minune. De fapt, lumea asta mă fascinează. N-am văzut vreodată una mai greu de suportat, și totuși sunt convins că populația nu suferă și că viața lor simplă are o fericire bine echilibrată, care lipsește populațiilor sofisticate din centrele avansate.

– Deci ești un admirator al virtuților țărănești?

– Astrele nu-mi permit, spuse Channis pârând amuzat de idei. Nu vreau decât să scot în evidență semnificația tuturor acestor lucruri. Cu certitudine, Tazenda este un administrator

eficient – eficient într-un sens foarte îndepărtat în raport cu fostul Imperiu sau cu Prima Fundație, sau cu propria noastră Uniune. Imperiul, Fondația, Uniunea, au adus supușilor lor o prosperitate mecanică, în schimbul unor valori mult mai puțin perceptibile. Tazenda aduce fericire și suficiență. Nu vezi că întreaga orientare a dominației lor este diferită? Nu este fizică, ci psihologică.

– Serios? Își permise Pritcher să fie ironic. Și teroarea cu care vorbesc Bătrânii despre pedepsirea trădătorilor de către acești administratori-psihologi buni la suflet? Cum se potrivește asta cu ipotezele tale?

– Au fost ei pedepsiți vreodată? Nu se vorbește decât despre pedepsirea altora. Ca și cum ideea pedepsei a fost atât de bine implantată în ei încât niciodată nu va fi nevoie să-i pedepsești. Atitudinile mentale adecvate se află atât de bine sădite în mințile lor, încât sunt sigur că pe planeta asta nu există nici un soldat Tazendian. Nu *vezi* toate astea?

– Am să văd, poate, spuse Pritcher cu răceală, atunci când am să-l întâlnesc pe guvernator. Și, apropo, dacă și mințile *noastre* sunt „lucrate“?

Replica lui Channis fu brutală și disprețuitoare:

– *Tu* ar trebui să fii obișnuit cu *asa ceva*.

Pritcher păli vizibil și, cu un efort, se întoarse și plecă. În ziua aceea nu mai vorbiră unul cu altul.

În noaptea înghețată, fără vânt, în timp ce asculta respirația lentă a somnului celuilalt, Pritcher își acordă încet brățara-transmițător pe o lungime de ultra-undă cu care brățara lui Channis nu era prevăzută. Unghia apăsă fără zgomot. Reuși să stabilească legătura cu nava.

Răspunsul veni în mici durate de vibrație neafectată de zgomot, care de-abia se ridica deasupra pragului de sensibilitate.

De două ori, Pritcher întrebă: „Ați luat până acum legătura?“

De două ori, răspunsul veni: „Deloc. Așteptăm în continuare.“

Se dădu jos din pat. Era frig în cameră, și se înfășură cu pătura îmblănită, așezându-se pe scaun. Privi aglomerarea de stele. Față de cele care dominau cerul de noapte al Periferiei sale natale, acestea difereau foarte mult în strălucire și în

desenele pe care le sugerau pe fondul întinsei cețe a Lentilei Galactice.

Undeva, acolo printre stele, se afla soluția la complicațiile care îl copleșiseră, și își dori din tot sufletul ca acea soluție să sosească și să sfârșească lucrurile.

Preț de un moment se întrebă din nou: Avea Catârul dreptate, și Convertirea îl lăsase fără tăișul ascuțit și tare pe care i-l conferea încrederea în sine? Sau era doar vârsta și frământările din acești ultimi ani?

De fapt, nici nu-i păsa.

Era obosit.

Guvernatorul din Rossem sosi fără mare paradă. Singurul său însoțitor era bărbatul în uniformă care îi conducea automobilul.

Automobilul avea un design extravagant, dar lui Pritcher i se părea ineficace. Se dovedi greoi; nu o singură dată se poticni la o prea rapidă schimbare a vitezelor. Era clar, după înfățișare, că mergea cu combustibil chimic și nu atomic.

Guvernatorul Tazendian păși domol pe stratul gros de zăpadă și înaintă între două rânduri de Bătrâni respectuoși. Nu le acordă nici o privire, și intră repede. Bătrânii îl urmară.

Cei doi oameni din Uniunea Catârului priveau, din locurile care le fuseseră repartizate. El – guvernatorul – era voinic, cam îndesat, scund, banal.

Ei, și?

Pritcher se concentrează cu toată forța pe care o avea pentru a nu-și pierde controlul. Figura sa păstra însă o expresie glacială, calmă. Nu se făcu de râs în fața lui Channis... dar își dădea foarte bine seama că îi crescuse tensiunea și că gâtul i se uscaseră.

Nu era vorba de teama fizică. Nu făcea parte dintre cei săraci cu duhul, oameni fără imaginație, carne fără nervi, prea proști pentru a le fi vreodată frică... dar putea înfrunta teama fizică și îi putea face față.

Aici era altceva. Era cealaltă teamă.

Îi aruncă o privire scurtă lui Channis. Tânărul avea ochii fixați în dorul lelii asupra unghiilor unei mâini, și căuta tacticos vreo asperitate superficială.

Ceva în interiorul lui Pritcher se revoltă puternic. Cum ar fi putut Channis să se teamă de o „lucrătură“ mentală?

Prinse un moment de răgaz și încercă să se gândească retrospectiv. Cum fusese el pe vremea când era un Democrat convins, înainte de a fi Convertit de către Catâr? Era greu să-și aducă aminte. Nu își putea recunoaște fosta structură mentală. Nu putea rupe firele puternice care-l legau strâns de Catâr. Își amintea că încercase odată să-l asăsineze dar, oricât de mult s-ar fi căznit, nu-și aducea aminte care îi fuseseră sentimentele în acea perioadă. Aceasta putea fi însăși reacția de auto-apărare a propriei sale minți, pentru că fie și numai intuind acele sentimente – nedându-și seama de detalii, dar înțelegându-le în mare – începea să i se facă greață.

Și dacă guvernatorul îi „lucrase“ mintea?

Poate cărceii mentali, insesizabili, ai unuia din A Doua Fundatie, se insinuasera adânc printre fisurile structurii sale emoționale, le lărgiseră, intraseră, și apoi le astupaseră?

Prima dată nu simțise nimic. Nu avusese nici un fel de durere, nici un dezacord mental... nici măcar sentimentul unei discontinuități. Îl iubise pe Catâr dintotdeauna. Dacă existase vreodată o perioadă, demult de tot – pe cât de mult puteau să însemne cinci ani scurți – când crezuse că nu-l iubește, că-l urăște... asta nu era decât o iluzie înfiorătoare. Gândul la această iluzie îl tulbura.

Dar nu avusese nici un fel de durere.

Întâlnirea cu guvernatorul va relua totul? Tot ceea ce se petrecuse înainte – toate serviciile făcute Catârului – tot sensul vieții sale – va fuziona în visul celeilalte vieți, care conținea cuvântul Democrație? Catârul va fi și el un vis, iar loialitatea sa va fi pusă în slujba Tazendei...

Brusc, se răsuca.

Avea o puternică senzație de vomă.

Apoi vocea lui Channis îi răsună în ureche:

– Generale, cred că a sosit momentul.

Pritcher se întoarse din nou. Un Bătrân deschisese ușa, încet, și se opri în prag, afixând un respect demn și calm.

– Excelența, Sa, spuse el, Guvernatorul din Rossem, în numele Stăpânilor din Tazenda, vă transmite prin mine că vă acordă cu plăcere o audiență, și vă solicită să apăreți înaintea sa.

– Sigur că da, spuse Channis.

Își strânse centura cu un gest scurt și își potrivi pe cap o glugă Rossemiană.

Fălcile lui Pritcher se încheștară. *Acesta* era începutul adevăratului joc.

Guvernatorul din Rossem nu avea o înfățișare grandioasă. În primul rând, avea capul descoperit iar părul rar, șaten deschis tinzând spre gri, îi dădea un aer de blândete. Arcadele osoase dădură impresia că se încruntă la apariția străinilor, iar ochii, înconjurați de o rețea fină de riduri, păreau precauți. Dar bărbia de curând bărbierită era finută, mică, și prin convenția universală a adeptilor pseudostiinței care citește caracterele în funcție de structura facială, părea „moale”.

Pritcher evită ochii și privi bărbia. Nu-și dădea seama dacă îi va folosi la ceva... dacă exista ceva care să îi poată folosi.

Vocea guvernatorului avea un timbru înalt, impersonal:

– Bine ați venit în Tazenda. Vă întâmpinăm cu gânduri de pace. Ați mâncat?

Mâna sa – degete lungi, vene răsucite – făcu un gest aproape regal spre masa în formă de U.

Se înclină și se așeză. Guvernatorul se așeză în exteriorul bazei U-ului, ei în interior; în lungul celor două brațe se așezară două rânduri de Bătrâni tăcuți.

Guvernatorul vorbi în fraze scurte și abrupte, laudând mâncarea ca fiind importată din Tazenda – și avea, într-adevăr, o calitate diferită, chiar dacă nu era cu mult mai bună decât mâncarea simplă a Bătrânilor. Deplânse clima Rossemiană. Făcu o aluzie neglijentă la complicațiile călătoriilor spațiale.

Channis vorbi puțin. Pritcher, deloc.

Apoi masa luă sfârșit. Fructele mici, în compot, se terminară; șervețelele fură folosite și apoi aruncate. Guvernatorul se lăsă pe spate.

Ochii săi micuți scânteiau:

– M-am interesat de nava voastră. Bineînțeles, doresc să fac astfel încât să primească îngrijirile și reparațiile necesare. Mi s-a spus că nu se cunoaște locul în care a ancorat.

– Așa este, replică Channis încet. Am lăsat-o în spațiu. Este o navă mare, destinată călătoriilor lungi, în zone uneori ostile, și am considerat că dacă am fi aterizat cu ea aici s-ar fi putut naște îndoieli referitoare la intențiile noastre pașnice. Am preferat să aterizăm singuri, neînarmați.

– Un gest prietenesc, comentă guvernatorul fără convingere. O navă mare, spuneți?

– Dar nu un vas de război, excelență.

– Aha-hm. Și de unde veniți?

– Dintr-o lume mică a sectorului Santanni, excelență. S-ar putea să nu fiți la curent cu existența ei, pentru că este o lume neînsemnată. Suntem interesați în stabilirea de relații comerciale.

– Aha, comerț. Și ce aveți de vânzare?

– Mașini de toate felurile, excelență. În schimbul lor vrem hrană, lemn, minereuri...

– Aha-hm.

Guvernatorul părea nehotărât:

– Nu cunosc prea multe despre treburile astea, spuse el. Poate vom aranja o relație reciproc avantajoasă. Poate. După ce vă voi examina mai cu atenție acreditările – pentru că înainte ca lucrurile să continue, guvernul meu va cere multe informații – și după ce vă voi cerceta nava. Atunci vă veți putea continua drumul spre Tazenda.

Nu primi nici un răspuns, și atitudinea guvernatorului se răci vizibil:

– Totuși, este obligatoriu să vă văd nava.

– Din nefericire, în acest moment nava este în reparații, spuse Channis pe un ton distant. Dacă excelența voastră nu are nimic împotrivă să ne acorde un răgaz de patruzeci și opt de ore, vă va sta la dispoziție.

– Nu sunt obișnuit să aștept.

Pentru prima oară, Pritcher întâlni privirea celuilalt, ochi în ochi, și răsuflarea explodă tăcut în interiorul său. Pentru un moment, avu senzația că se sufocă, dar apoi își mută privirea în altă parte.

Channis nu șovăi. Spuse:

– Nava nu poate ateriza mai devreme de patruzeci și opt de ore, excelență. Suntem aici, neînarmați. Vă îndoiți de onestitatea intențiilor noastre?

Urmă o tăcere prelungită, apoi guvernatorul spuse morocănos:

– Vorbiți-mi despre lumea din care veniți.

Asta fusese tot. Cu asta, se terminase. Nu mai interveni nici un moment delicat. Guvernatorul își îndeplinise misiunea oficială și era clar că pierduse orice interes. Audiența se sfârși în plictiseală.

Atunci când *totul* se sfârși, Pritcher, în locuința lor, încercă să se adune.

Cu grijă – ținându-și răsuflarea – își verifică emoțiile. Nu avea senzația că se schimbase, asta era sigur, dar *putea* el simți vreo diferență? Se simțise altfel după Convertirea pe care i-o făcuse Catârul? Nu păruse totul natural? Așa cum și fusese, de altfel?

Se verifică.

Detasat, urlă în interiorul cavernelor minții sale, iar strigătul era: „A Doua Fundație trebuie descoperită și distrusă.“

Sentimentul care însoțise strigătul fusese o ură neprefăcută. Nu avusese nici măcar un moment de ezitare.

Apoi avu de gând să înlocuiască „A Doua Fundație“ cu „Catârul“, dar respirația i se opri datorită unei emoții puternice, și limba i se împletici.

Până aici, totul era bine.

Dar nu fusese oare influențat în alt mod? Mai subtil? Nu s-au operat oare unele mici schimbări? Schimbări pe care nu le putea detecta pentru că însăși existența lor îi afecta raționamentul?

Nu avea cum să-și dea seama.

Dar simțea în continuare o loialitate absolută față de Catâr! Dacă acest lucru rămăsese neschimbat, în rest nu mai conta nimic.

Se hotărî să acționeze din nou. Channis era ocupat în colțul său de cameră. Unghia degetului mare își făcu de lucru cu brățara emițător-receptor.

La răspunsul care veni se simți cuprins de un val de ușurare, și apoi rămase fără vlagă.

Muschii fetei nu-l trădară, dar în sinea sa urla de bucurie... iar atunci când Channis se întoarse să-l privească, știa că farsa era pe terminate.

AL PATRULEA INTERLUDIU

Cei doi Vorbitori se întâlniră pe drum. Unul dintre ei îl opri pe celălalt:

– *Am vesti de la Primul Vorbitor.*

În ochii celui alt se putea citi un pâlpâit de aproape-teamă:

– *Punctul de intersecție?*

– *Da. De-am trăi să vedem zorile!*

UN BĂRBAT ȘI CATĂRUL

GESTURILE lui Channis nu arătau că și-ar fi dat seama cumva de vreo schimbare subtilă în atitudinea lui Pritcher și în relația dintre ei doi. Se lăsă pe spate în scaunul masiv din lemn și își răsfrăcă ră picioarele.

– Ce impresie ți-a lăsat guvernatorul? spuse el.

Pritcher ridică din umeri:

– Absolut nici una. Mie nu mi s-a părut deloc a fi un geniu mental. Un foarte sărman specimen al celei de-A Doua Fundații, dacă presupunem că într-adevăr face parte din ea.

– Știi, eu nu cred că face parte. Nu-mi dau bine seama. Presupunând că ai fi unul din A Doua Fundație, spuse Channis devenind foarte serios, *tu* ce-ai face? Să presupunem că ai avea o idee despre intențiile noastre aici. Ce-ai face cu noi?

– Convertirea, desigur.

– Ca și Catărul?

Channis ridică deodată privirea:

– Noi ne-am da seama dacă ei ne-ar converti *cu adevărat*? Mă îndoiesc... Dar dacă ar fi niște simpli psihologi, unii nu foarte inteligenți?

– În cazul ăsta, dacă aș fi în locul lor, i-aș omorî fără întârziere pe cei doi Străini.

– Și nava? Nu.

Channis ridică degetul arătător.

– Ni se trage o cacialma, Pritcher bătrâne. Nu poate fi decât o cacialma. Chiar dacă ei au puterea de a controla emoțiile, noi – tu și cu mine – nu suntem decât avangarda. Cu *Catârul* trebuie ei să lupte, și sunt la fel de precauți cu noi pe cât suntem noi cu ei. Presupun că au aflat cine suntem.

Pritcher îl privea rece.

– Și ce-ai de gând să faci? întrebă el.

– Să așteptăm, aruncă Channis. Să vină ei la noi. Sunt îngrijorați, poate și din cauza navei, dar sigur din cauza Catârului. Cu guvernatorul au vrut să ne fraierească. Dar n-a mers. Nu ne-am lăsat prinși în cursă. Următoarea persoană pe care o vor trimite *va fi* una din A Doua Fundație, și ne va propune un fel de târg.

– Și atunci?

– Și atunci, vom accepta târgul.

– Nu cred.

– Crezi că prin acest târg îl vom trage pe sfoară pe Catâr? Nu e adevărat.

– Nu acesta e motivul. Catârul nu se lasă păcălit de tine, oricât te-ai strădui. Dar în continuare, nu cred.

– Crezi cumva că nu-i putem fraieri pe cei din A Doua Fundație?

– Probabil că nu. Dar nu acesta e motivul.

Privirea lui Channis căzu asupra obiectului pe care celălalt îl ținea strâns în mână, și spuse pe un ton sinistru:

– Vrei să spui că *acesta* e motivul.

Pritcher agită blasterul:

– Exact. Ești arestat.

– De ce?

– Pentru trădare față de Primul Cetățean al Uniunii.

– Ce se întâmplă aici? spuse Channis strângând buzele.

– Trădare, după cum ți-am mai spus. Iar în ceea ce mă privește, repararea situației.

– Și cum demonstrezi? Ai dovezi, presupuneri, vise? Ai înnebunit?

– Nu. Dar tu? Catârul nu trimite bebeluși în misiuni ridicole și fără sens. Atunci mi s-a părut ciudat. Și am pierdut timp îndoindu-mă de mine însumi. De ce să te fi trimis *pe tine*? Pentru că ești zâmbăreț și te îmbraci bine? Pentru că ai douăzeci și opt de ani?

– Probabil pentru că sunt om de încredere. Sau nu ești dispus să accepți argumentele logice?

– Sau poate pentru că *nu* ești un om de încredere. Un argument destul de logic, după cum s-a dovedit.

– Ce facem aici, ne întrecem în paradoxuri? Sau este un joc ca să vedem cine poate spune cât mai puțin în cât mai multe cuvinte?

Blasterul înaintă, cu Pritcher în urma lui. Se opri, în picioare, în fața tânărului:

– Ridică-te!

Channis se conformă, fără prea mare grabă, și simți gura blasterului atingându-i centura, însă fără să apese asupra mușchilor abdominali.

– Catârul dorea să găsească A Doua Fundație, spuse Pritcher. A dat greș, am dat și eu greș, pentru că secretul pe care nici unul din noi nu l-a putut descoperi este păzit cu strășnicie. Așa că nu mai rămânea decât o singură posibilitate vrednică de a fi luată în considerare... și anume de a găsi pe cineva care cunoștea deja locul ascunzătorii.

– Și ăla eram eu?

– Cu certitudine. Pe atunci nu știam, desigur, însă deși mintea îmi merge mai încet, merge încă bine. Cât de ușor am găsit Sfârșitul Stelei! Cât de miraculos ai descoperit și examinat Imaginea corectă prin Lupă, dintr-un număr infinit de posibilități! Și făcând asta, cât de bine descoperim punctul corect de observare! Nebun lipsit de tact ce ești! M-ai subestimat chiar atât de mult? Ți-ai închipuit că am să înghit orice combinație de coincidențe imposibile?

– Adică am avut prea mult succes?

– Prea mult succes pentru un om loial.

– Pentru că standardele de succes pe care mi le-ai atribuit erau chiar atât de joase?

Presiunea blasterului crescuse, deși figura din fața lui Channis își trăda mânia crescândă doar prin strălucirea rece a ochilor.

– Pentru că ești în slujba celei de-A Doua Fundații, spuse Pritcher.

– Slujba? spuse Channis cu un dispreț infinit. Dovedește-o.

– Sau sub influența ei mentală.

– Fără știrea Catârului? Este ridicol.

– Cu știrea Catârului. Chiar aici este poanta, tinere nerod. Cu știrea Catârului. Crezi că altfel ți s-ar fi oferit o navă cu care să te joci? Ne-ai condus la A Doua Fundație, exact așa cum s-a presupus că vei face.

– Cu greu te pot urmări prin imensitatea asta de prostii pe care le debitezi. Pot să te întreb de ce s-a presupus că voi face toate astea? Dacă aș fi fost un trădător, de ce să te fi condus până la A Doua Fundație? De ce să nu te plimb încolo și înapoi prin Galaxie, sărind fără sens dintr-o parte într-alta, și găsim nimic altceva decât ceea ce ai găsit și tu mai înainte?

– Pentru navă. Este evident că cei din A Doua Fundație au nevoie de tehnică de luptă atomică pentru a se auto-apăra.

– Alt argument, mai solid, nu ai? O navă nu va însemna nimic pentru ei. Iar dacă au cumva impresia că prin ea au să obțină informații și au să poată construi echipamente atomice în următorul an, atunci A Doua Fundație este alcătuită, într-adevăr, din oameni foarte, foarte simpli. Aș spune că la fel de simpli ca și tine.

– Vei avea ocazia să explici asta Catârului.

– Ne întoarcem pe Kalgan?

– Dimpotrivă. Rămânem aici. Catârul va sosi în cinci-sprezece minute... aproximativ. Crezi că nu ne-a urmărit, domnul meu inteligent, istet, și plin de auto-admirație? Ai fost o momeală pe dos. Nu ai adus victimele la noi, dar cu siguranță că ne-ai dus pe noi la victime.

– Pot să mă așez, spuse Channis, ca să-ți explic ceva? Pot să-ți fac și desene, ca să înțelegi mai bine. Te rog.

– Rămâi în picioare!

– Bine, pot să vorbesc și stând în picioare. Crezi că am fost urmăriti de Catâr, din cauza hiper-locatorului din circuitele de comunicație?

Este posibil ca blasterul să fi tremurat. Channis n-ar fi băgat mâna în foc că nu.

– Nu pari surprins, spuse el. Dar n-am să pierd timp întrebându-mă dacă ești într-adevăr surprins. Da, știam de el. Și acum, după ce ți-am demonstrat că știam ceva ce nu credeai că știu, am să-ți spun ceva ce tu nu știi, iar eu știu că nu știi.

– Introducerea e cam lungă, Channis. Credeam că spiritul tău inventiv este ceva mai bine dezvoltat.

– Bine, atunci ascultă aici o născocire. *Au existat* trădători, desigur, sau agenți inamici, dacă-ți place mai mult termenul. Dar Catârul a aflat acest lucru într-un mod foarte curios. Vezi tu, se pare că unii dintre oamenii lui Convertiți au fost „lucrați” mental, fără știrea lui.

De data aceasta, blasterul tremurase. Fără nici un dubiu.

– Subliniez acest lucru, Pritcher. De aceea avea nevoie de mine. Eu eram Neconvertit. Nu ți-a atras și ție atenția că avea nevoie de un Neconvertit? Indiferent dacă ți-a dat sau nu adevăratul motiv?

– Încearcă altceva, Channis. Dacă aș fi împotriva Catârului, aș ști-o.

Tăcut, rapid, Pritcher își cercetă mintea. Era la fel. Clar, celălalt mintea.

– Vrei să spui că te simți credincios Catârului. Poate. Loialitatea nu ți-a fost afectată. După cum a spus și Catârul, e prea ușor de detectat. Dar mintea, cum ți-o simți? Lentă? De când ai pornit în această expediție, te-ai simțit normal tot timpul? Sau te-ai simțit uneori ciudat, ca și cum nu ai fi fost tu însuși? Ce vrei să faci, mă găurești fără să așezi pe trăgaci?

Pritcher retrase blasterul un centimetru:

– Ce vrei să spui?

– Spun că mentalul ți-a fost „lucrat”. Ai fost manevrat. Nu l-ai văzut pe Catâr instalând acel hiper-locator. Pur și simplu l-ai găsit acolo, ai presupus că trebuia să fi fost instalat de Catâr, și de atunci ai crezut tot timpul că ne urmărește. Sigur, brățara-receptor pe care o porți poate lua legătura cu nava, pe o lungime de undă de care brățara mea nu dispune. Crezi că nu știam?

Acum vorbea repede, cu furie. Mânia îi dizolvase învelișul de indiferență.

– Dar nu Catârul este cel care vine acum spre noi. Nu este Catârul.

– Atunci cine, dacă nu el?

– Ei, cine crezi? Am descoperit acel hiper-locator în ziua în care am pornit în expediție. Dar nu cred că l-a pus Catârul. El nu avea motive să umble cu șmecherii din astea. Nu înțelegi ce aberant ar fi fost? Dacă aș fi fost un trădător, el ar fi știut-o. Puteam fi Convertit la fel de ușor ca și tine, și ar fi aflat, citindu-mi mintea, secretul ascunzătorii celei de-A Doua

Fundații. Fără să mă trimită să cutreier jumătate din Galaxie. Tu poți să ții ascuns un secret față de Catâr? Iar dacă *nu* știam, atunci nu aveam cum să-l duc la A Doua Fundație. Așa că, în ambele situații, ce rost ar fi avut să mă trimită? Este clar, acel hiper-locator trebuie să fi fost pus acolo de către un agent al celei de-A Doua Fundații. Iată *cine* se îndreaptă acum spre noi. Iar tu, te-ai fi lăsat păcălit dacă prețioasa-ți minte nu ar fi fost „lucrată”? Ce fel de normalitate ai tu, atunci când iei o imensă absurditate drept înțelepciune? *Eu*, să le aduc o navă celor din A Doua Fundație? Ce să facă ei cu o navă? Pe *tine* te vor, Pritcher. Știi despre Uniune mai multe decât oricine, în afară de Catâr. Iar tu nu ești periculos pentru ei, în timp ce Catârul este. De aceea au pus în mintea mea direcția în care să caut. Sigur, mi-ar fi fost absolut imposibil să găsesc Tazenda cu ajutorul Lupei căutând la întâmplare. Știam asta. Dar știam că A Doua Fundație este pe urmele noastre, și am dedus că ei au aranjat acest lucru. De ce să nu jucăm jocul lor? A fost o bătălie cu cacialmale. Ei ne vroiau pe noi, iar eu vroiam să le aflui ascunzătoarea... și neantul îl va înghiți pe acela care nu va reuși să-l păcălească pe celălalt. Iar atâta timp cât ții blasterul ăla îndreptat spre mine, noi suntem cei care pierdem. Ideea nu este a ta, cu siguranță. Este a lor. Dă-mi blasterul, Pritcher. Știu că ți se pare o greșeală, dar nu mintea ta vorbește, ci A Doua Fundație, prin tine. Dă-mi blasterul, Pritcher, și vom înfrunta împreună ceea ce va veni.

Pritcher simtea cu groază cum îl copleșește zăpăceala. Plauzibilitatea! Era posibil să se fi înșelat? De unde această permanentă îndoială de sine? De ce nu era sigur? Ce-l făcea pe Channis să sune atât de plauzibil?

Plauzibilitatea!

Sau era propria lui minte torturată, luptându-se cu invazia unor influente străine?

Era spintecat în două?

Ca prin ceată, îl văzu pe Channis în picioare, în fața sa, cu mîna întinsă... și deodată știu că avea să-i dea blasterul.

Dar atunci când mușchii erau pe cale de a se contracta pentru a face mișcarea respectivă, ușa se deschise, fără grabă, în spatele său... și se întoarse.

Există probabil în Galaxie oameni care pot fi confundați cu alții, chiar și de către cei cu mintea clară și odihnită. Pot exista

de asemeni stări ale minții în care un om poate fi confundat cu un altul, foarte deosebit ca înfățișare. Dar Catărul se ridica deasupra acestor două situații.

Toată agonia din mintea lui Pritcher nu reuși să împiedice valul instantaneu de proștețime și vigoare mentală care îl înghiți.

Din punct de vedere fizic, Catărul nu putea domina nici o situație. Nu o domina nici pe aceasta.

Era mai degrabă un personaj ridicol în îmbrăcămintea care îl făcea să pară mult mai solid decât în realitate, dar care nici așa nu reușea să-i dea niște dimensiuni normale. Avea fața înfocolită, iar ceea ce mai rămăsese era acoperită de trompa enormă, o proeminență de culoare roșu-înghețat.

Nu putea exista o nepotrivire mai mare decât între el și imaginea unui salvator.

– Păstrează blasterul, Pritcher, spuse el.

Apoi se întoarse spre Channis, care ridicase din umeri și se așezase:

– Contextul emoțional din această încăpere pare foarte încurcat și foarte conflictual. Ce-i cu povestea asta în care altcineva în afară de mine este pe urmele voastre?

Pritcher interveni brusc:

– A fost plasat, din ordinele tale, un hiper-locator pe nava noastră?

Catărul își întoarse ochii inexpressivi spre Pritcher:

– Bineînțeles. Este posibil ca vreo organizație din Galaxie, alta decât Uniunea Lumilor, să aibă acces la el?

– El a spus...

– Păi, generale, el se află aici. Nu e nevoie de o citare indirectă. Ai spus ceva referitor la problema asta, Channis?

– Da. Dar, după cum se vede, am spus lucruri greșite. Părerea mea era că acel locator a fost pus acolo de cineva aflat în slujba celei de-A Doua Fundații, că am fost aduși aici dintr-un motiv de-al lor, și mă pregăteam să ripostez. Mai aveam și o altă impresie, anume că generalul era mai mult sau mai puțin în mâinile lor.

– Din cele ce spui, se pare că ți-ai schimbat părerea.

– Da. Altfel, pe ușa aceea nu ai mai fi intrat tu.

– Bun, atunci hai să lămurim lucrurile.

Catârul se dezbracă de îmbrăcămintea de deasupra, căptușită și încălzită electric.

– Aveți ceva împotriva să mă așez și eu? Așa... aici suntem în siguranță și nu există pericolul să fim deranjați de cineva. Nici un băștiuș de pe bolovanul ăsta de gheață nu va dori să se apropie de locul acesta. Vă garantez.

Insistase asupra puterilor sale, cu o seriozitate sumbră.

Channis își manifestă dezacordul:

– De ce intimitatea asta? Vine cineva să ne servească ceaiul și să ne aducă dansatoare?

– Absolut deloc. Ce era cu teoria asta a ta, tinere? Unul din A Doua Fundație vă urmărea cu un echipament pe care nu-l deține nimeni în afară de mine și... cum spuneai că ai descoperit locul ăsta?

– Domnule, este clar, dacă ținem cont de faptele pe care le cunoaștem, că mi-au fost introduse anumite idei în cap.

– De către aceiași indivizi din A Doua Fundație?

– Îmi închipui că da.

– Bun, și atunci nu ți-a trecut prin minte că dacă un individ din A Doua Fundație te-ar putea forța, sau atrage, sau ademini, să te îndrepti spre A Doua Fundație, în interesul lui – și cred că ți-ai imaginat că a folosit metode asemănătoare cu ale mele, deși, fii atent, eu nu pot să induc decât sentimente, nu și idei... deci nu ți-a trecut prin minte că dacă ar putea face asta nu ar mai avea nevoie să se folosească de hiper-locator?

Channis ridică deodată privirea, întâlnind ochii mari ai suveranului său, și se înfioră. Pritcher mormăi, și umerii îi fură cuprinși de o relaxare vădită.

– Nu, spuse Channis, nu mi-a trecut prin cap.

– Sau, dacă erau obligați să te urmărească, înseamnă că nu se simțeau în stare să te îndrume, și implicit ai fi avut o șansă infimă să găsești calea, așa cum ai făcut-o. *Asta* ți-a trecut prin cap?

– Nu, nici asta.

– De ce nu? Nivelul intelectual ți-a scăzut până la gradul de normalitate?

– Singurul răspuns este o întrebare, domnule. Te alături Generalului Pritcher, acuzându-mă că aș fi un trădător?

– În caz că da, ai vreun argument cu care să te aperi?

– Doar acela pe care i l-am dat și generalului. Dacă aș fi fost un trădător și aș fi cunoscut locul în care se ascunde A Doua Fundație, m-ai fi putut Converti și ai fi putut afla direct informația de care aveai nevoie. Dacă ai simțit că trebuie să mă urmărești, înseamnă că nu știam dinainte locul celei de-A Doua Fundații, deci nu sunt un trădător. Arh răspuns la paradoxul tău cu un altul.

– Deci, care e concluzia ta?

– Că nu sunt un trădător.

– Lucru cu care trebuie să fiu de acord, întrucât argumentul tău este de necontestat.

– Atunci pot să te întreb pentru ce ne-ai urmărit în secret?

– Pentru că toate aceste fapte au o a treia explicație. Atât tu cât și Pritcher ați explicat în felul vostru unele fapte, dar nu pe toate. Eu – dacă-mi acorzi puțin timp – am să-ți explic totul. Și încă foarte repede, așa încât nu există pericolul să te plictisești. Așează-te Pritcher, și dă-mi blasterul. Nu mai suntem în pericol de a fi atacați. Nici de-aici, dinăuntru, nici din afară. De fapt, nici A Doua Fundație nu mai reprezintă vreun pericol. Și asta multumită ție, Channis.

Camera era luminată în maniera obișnuită a Rossemitilor, cu fire incandescente încălzite electric. De tavan atârna o singură sferă luminoasă. În lumina sa galbenă și difuză, cei trei aveau fiecare câte o umbră.

– Din moment ce am simțit că este necesar să-l urmăresc pe Channis, spuse Catârul, era clar că urmăream astfel să obțin ceva. Din moment ce a plecat spre A Doua Fundație cu o grabă neașteptată și cu multă hotărâre, putem să presupunem, fără să greșim, că asta mă și așteptasem să se întâmple. Din moment ce nu am obținut informația direct de la el, ceva trebuie să mă fi împiedicat. Acestea sunt faptele. Channis, desigur, știe care este răspunsul. La fel și eu. Tu, Pritcher, îl întrezărești?

– Nu, domnule, spuse Pritcher cu înverșunare.

– Atunci am să-ți explic. Un singur grup de oameni ar putea să cunoască locul în care se găsește A Doua Fundație, împiedicându-mă în același timp pe mine să le citesc mintea. Channis, mă tem că tu însuși ești un membru al celei de-A Doua Fundații.

Channis se aplecă înspre înainte sprijinindu-și cotul de genunchi și spuse, printre buze rigide și mânioase:

– Care este dovada? Deducția a dat de două ori greș pe ziua de azi.

– Există și o dovadă, Channis. A fost destul de ușor. Ți-am spus că oamenii mei au fost „lucrați” mental. Cel care a făcut-o trebuie să fi fost, evident, a) Neconvertit, și b) suficient de aproape de miezul evenimentelor. Câmpul de căutare era mare, dar nu nelimitat. Aveai prea mult succes, Channis. Oamenii te plăceau prea mult. Am început să te suspectez... Apoi te-am solicitat să conduci această expediție, și nu ai dat înapoi. Ți-am supravegheat emoțiile. Nu ți-ai făcut probleme. Ai avut prea mare încredere în tine, Channis. Nici un om cu adevărat competent nu ar fi putut evita măcar o umbră de nesiguranță într-o treabă ca asta. Întrucât mintea ta a evitat această nesiguranță, era ori o minte nebunatică, ori una controlată. A fost ușor să verific alternativele. Ți-am captat mintea într-un moment de relaxare, ți-am umplut-o pentru o clipă cu mâhnire adâncă, și apoi ți-am eliberat-o. După aceea ai fost furios, și ai jucat atât de bine încât aș fi putut jura că era o reacție firească. Dar asta numai la început. Pentru că atunci când am încercat să-ți forțez emoțiile, preț de un moment, un foarte scurt moment înainte de a-ți da seama ce se întâmplă, mintea ta a rezistat. Era tot ceea ce aveam nevoie să știu. Nimeni nu mi-ar fi putut rezista, chiar și o infimă fracțiune de moment, dacă nu ar fi avut un control mental asemănător mie.

Vocea lui Channis era înceată și amară:

– Bun. Și acum?

– Acum vei muri... din moment ce faci parte din A Doua Fundație. Este un lucru foarte necesar, cred că îți dai seama.

Și, încă o dată, Channis se holbă la gura țevii unui blaster. O țevă dirijată de această dată de o minte nu ca a lui Pritcher, pe care o putea oricând suci după bunul plac, ci de una la fel de matură ca și a lui. Și la fel de capabilă de a se opune oricărei penetrări.

Iar perioada de timp pe care o avea la dispoziție pentru a schimba cursul evenimentelor era scurtă.

Ceea ce urmă este greu de descris pentru cineva înzestrat cu simțuri normale și cu o incapacitate firească de a-și controla sentimentele.

Iată în esență ceea ce a realizat Channis în scurtă perioadă de timp în care degetul mare al Catărului apăsa asupra trăgaciului.

Structura emoțională a Catărului arăta o hotărâre fermă, fără nici cea mai mică umbră de ezitare. Dacă după aceea Channis ar fi fost interesat să calculeze timpul dintre hotărârea de a trage și eliberarea energiilor dezintegratoare, ar fi aflat că răspunsul era: o cincime de secundă.

Un răgaz foarte scurt.

În această scurtă perioadă de timp, Catărul a realizat că potențialul emoțional al creierului lui Channis crescuse brusc, fără însă ca propria lui minte să simtă vreun impact, și că în același timp, dintr-o direcție neașteptată, se prăvălise asupra lui un val de ură, sinceră și amenințătoare.

Acel nou element emoțional îl făcu să ia degetul de pe contact. Nimic altceva nu l-ar fi putut determina să o facă și, aproape simultan cu această mișcare, își dădu seama de noua situație.

Un tablou care dură mult mai puțin decât o cerea importanța sa, din punct de vedere dramatic: Catărul, cu degetul luat de pe trăgaciul blasterului, fixându-l cu intensitate pe Channis. Channis, încordat, neîndrăznind încă să respire. Și Pritcher, care avea convulsii; fiecare mușchi îi tremura spasmodic, aproape să se rupă; fiecare tendon se contorsiona în efortul de a se năpusti înainte; figura sa cioplită în lemn și bine controlată se schimbase în cele din urmă, și devenise de nerecunoscut, o mască a morții și a urii înfiorătoare; iar ochii săi îl fixau pe Catăr, doar pe el, ca și cum nimic altceva nu ar mai fi avut importanță.

Channis și Catărul nu schimbară decât un cuvânt sau două – un cuvânt sau două și acel extrem de semnificativ flux emoțional conștient care rămâne întotdeauna adevărata cale de înțelegere între cei ca ei. Din cauză că noi suntem ființe limitate, este necesar să traducem în cuvinte ceea ce s-a petrecut atunci și după aceea.

Channis spuse, crispat:

– Te afli între două focuri, Prim Cetățean. Nu poți controla două minți în același timp, dacă una dintre ele este a mea – așa că ai de ales. Pritcher a scăpat de Convertire. I-am rupt lanțurile. Acum este vechiul Pritcher; cel care mai demult a încercat să te

ucidă; cel care crede că tu reprezintă dușmanul a tot ceea ce este liber și drept și sfânt; în plus, știe că l-ai pervertit să te aduleze neputincios timp de cinci ani. Acum îl țin în frâu suprimându-i voința, dar dacă mă omori, va fi liber, și în mai puțin timp decât ți-ar lua ție să-ți îndrepti blasterul sau chiar atenția asupra lui... te va uide.

Catărul își dădea foarte bine seama de asta. Nu făcea nici o mișcare.

– Dacă te întorci ca să-l preiei sub control, continuă Channis, sau să-l omori, sau să-i faci orice altceva, nu vei fi suficient de rapid ca să te întorci după aceea spre a mă opri pe mine.

Catărul nu făcea, în continuare, nici o mișcare. Scoase însă un ușor oftat, semn că înțelegea care era situația.

– Așa că aruncă blasterul, spuse Channis, să ne înfruntăm cu șanse egale, și îl vei putea avea din nou în stăpânire pe Pritcher.

– Am făcut o greșală, spuse Catărul în cele din urmă. Am făcut o greșală admitând o a treia prezență în confruntarea dintre mine și tine. A fost o variabilă în plus peste ceea ce era necesar. Presupun că este o greșală care trebuie plătită.

Dădu drumul blasterului, cu un gest neglijent, și îl lovi ca să ajungă în celălalt capăt al camerei. În același timp, Pritcher se mototoli și căzu într-un somn adânc.

– Atunci când se va trezi va fi iar ca înainte, spuse Catărul cu indiferență.

Întregul schimb emoțional dintre momentul în care Catărul începuse să apese pe trăgaci și momentul în care aruncase blasterul durase mai puțin de o secundă și jumătate.

Dar chiar la marginea conștiinței, într-o perioadă de timp aflată la limita posibilității de detecție, Channis prinse o zvâcnire emoțională efemeră în mintea Cătarului. Și era una de triumf sigur și încrezător.

UN BĂRBAT, CATĂRUL... ȘI ÎNCĂ UN BĂRBAT

DOI BĂRBAȚI, aparent relaxați și simțindu-se pe de-a-ntregul în largul lor, la poli opuși din punct de vedere fizic. Fiecare nerv ce le putea servi ca defector de emoții tremura de încordare.

Catărul, pentru prima oară după mulți și lungi ani, era insuficient de sigur pe forțele sale. Channis, la rândul său, știa că deși momentan se putea proteja, o făcea cu greutate... iar oponentul său nu depunea un efort similar atacându-l. Într-un test de rezistență, Channis era sigur că va pierde.

Dar gândul acesta putea fi mortal. A te da de gol în fața Catărilor cu o slăbiciune emoțională este echivalent cu a-i da o armă. Deja în mintea Catărilor licărise ceva – ceva care semăna cu o victorie.

Să câștige timp...

De ce întârziiau ceilalți? Care era motivul încrederii pe care o avea Catărilor? Ce știa dușmanul său, iar el nu? Mintea pe care o supraveghea nu spunea nimic. Dacă ar putea citi gândurile! Și totuși...

Channis își întrerupsese cu brutalitate vârtejul mental. Nu mai rămase decât atât: să câștige timp...

– Acum este clar, spuse el, și în urma micii noastre dispute asupra lui Pritcher nu pot tăgădui că sunt membru al celei de-A Doua Fundații. Dar ce-ar fi să-mi spui pentru ce am venit pe Tazenda?

– Aaa, nu!

Catârul râse ascuțit și cu multă încredere în sine:

– Eu nu sunt Pritcher. Eu nu am nevoie să-ți dau explicații. Ai avut ceea ce tu ai numit motive. Oricare au fost, acțiunile tale mi-au servit interesul, și altceva nu mai contează.

– Totuși, trebuie să existe unele lacune în povestea ta. Este Tazenda ceea ce te așteptai să găsești: A Doua Fundație? Pritcher a vorbit mult despre încercările tale de a o găsi și despre unealta ta, psihologul Ebling Mis. Din când în când și-a dat drumul la gură, pentru că l-ammm... încurajat eu puțin. Adu-ți aminte de Ebling Mis, Prim Cetățean.

– La ce mi-ar folosi?

Încredere!

Channis simți cum încrederea celuiilalt se întinde din ce în ce mai mult în spațiu. Ca și cum, odată cu trecerea timpului, orice sentiment de neliniște pe care l-ar fi putut avea Catârul devenea din ce în ce mai puțin probabil.

Spuse, alungând cu hotărâre disperarea ce îi dădea târcoale:

– Deci, nu ești deloc curios? Pritcher mi-a povestit despre imensa surpriză a lui Mis față de *ceva*. A avut un imbold teribil, nemaipomenit, de a câștiga răgaz, de a preveni repede A Doua Fundație? De ce? De ce? Ebling Mis a murit. A Doua Fundație nu a fost prevenită. Și totuși, A Doua Fundație există.

Catârul zâmbi, sincer încântat, cu o bruscă și surprinzătoare izbucnire de cruzime, pe care Channis o simți lovind și apoi retrăgându-se imediat:

– Dar se pare că A Doua Fundație a fost prevenită. Altfel, cum și de ce a sosit pe Kalgan un anume Bail Channis, pentru a-mi manevra oamenii și pentru a-și asuma sarcina ingrată de a mă trage pe sfoară? Avertismentul a sosit, însă prea târziu. Asta-i tot.

Channis își permise să emită compasiune.

– Atunci, spuse el, nici măcar nu știi ce este A Doua Fundație, și nu știi nimic despre sensurile mai profunde ale celor întâmplate.

Să câștige timp!

Catârul simți compasiunea celuiilalt, și miji deodată ochii, cu dușmănie. Își frecă nasul cu toate cele patru degete, într-un gest care devenise un tic, și se răsti:

– Bine, hai să-ți fac pe plac, amuză-te. *Ce este A Doua Fundație?*

Channis vorbi intenționat cu cuvinte, în loc să folosească simbologia emoțională.

– Din câte am auzit, spuse el, Mis a fost descumpănit în principal de misterul care înconjura A Doua Fundație. Hari Seldon a fondat cele două nuclee după două principii complet diferite. Prima Fundație a fost o explozie de lumină, care în două secole a cuprins jumătate din Galaxie. A Doua, a fost un abis întunecat. Nu vei înțelege de ce a procedat astfel decât dacă îți vei da seama care a fost atmosfera intelectuală în zilele Imperiului muribund. A fost o vreme a extremelor, a marilor generalizări decisive, cel puțin în gândire. Faptul că în fața viitoarelor evoluții în planul ideilor au fost puse bariere este, desigur, un semn al culturii decadente. Revolta sa împotriva acestor bariere l-a făcut faimos pe Seldon. Această ultimă scânteie de putere creatoare din el a luminat Imperiul în apusul său și a prevestit răsăritul celui de-Al Doilea Imperiu.

– Foarte emoționant. Ei, și?

– Așa că a creat cele două Fundații în conformitate cu legile psihoistoriei. Dar cine putea să știe mai bine decât el că până și acele legi erau relative? *El* nu a creat niciodată un produs finit. Produsele finite sunt pentru mințile decadente. Al lui era un mecanism care putea să evolueze, iar instrumentul acelei evoluții era A Doua Fundație. *Noi*, Prim Cetătean al Efemerei Uniuni a Lumilor, *noi* suntem protectorii Planului Seldon. Doar noi!

– Vorbești ca să-ți faci singur curaj, sau ca să mă impresionezi? întrebă Catărul cu dispreț. Pentru că A Doua Fundație, Planul Seldon, Al Doilea Imperiu, nu mă impresionează nici un pic. Și nici nu trezesc în mine vreo urmă de simpatie, compasiune, responsabilitate, sau altă sursă de sprijin emoțional pe care încerci să-l capeti. Și, sărmane nebun, vorbește la timpul trecut despre A Doua Fundație, pentru că a fost distrusă.

Channis simți cum potențialul emoțional care apăsă asupra sa creștea în intensitate. Catărul se ridicase de pe scaun și se apropia de el. Se împotrivi cu disperare, dar ceva se strecură nemilos înăuntrul său, zdrobindu-i și supunându-i mintea... din ce în ce mai puternic.

Simți peretele în spate. Catârul se opri în fața lui, cu brațele costelive sprijinite în șaolduri, și cu buzele schimonosite într-un zâmbet înfiorător sub nasul cât un munte.

– Jocul tău s-a terminat, Channis, spuse Catârul. Jocul tuturor – al tuturor celor care făceați parte din A Doua Fundație. Făceți parte! *Făceți!* Ce anume așteptai stând aici și pălăvrăgind cu Pritcher, când ai fi putut foarte bine să-l doborî și să-i iei blasterul fără nici un efort fizic? Mă așteptai pe mine, nu-i așa? Așteptai să mă întâmpini într-o situație care să nu-mi ridice prea multe bănuieli. Păcat pentru tine, dar eu nu aveam nevoie să-mi fie stârnite bănuielile. Eu te știam. Te știam bine, Channis din A Doua Fundație. Dar acum, ce aștepti? Arunci în continuare cuvinte spre mine, cu disperare, că și cum simpla auzire a vocii tale ar putea să mă întepenească în scaun. Și în tot timpul ăsta în care vorbești, ceva în mintea ta așteaptă, și așteaptă, și așteaptă în continuare. Dar nimeni nu sosește. Nimeni dintre aceia care îi aștepti – nimeni dintre ai tăi. Ești singur aici, Channis, și vei rămâne singur. Știi de ce? Pentru că A Doua Fundație s-a înșelat asupra mea, de la început și până la sfârșit. Știam mai demult de planul lor. Credeau că am să vin aici după tine și am să le cad în tigaie ca să mă gătească ei așa cum vor. Tu trebuia să fii o momeală sigură – o momeală pentru un sârman mutant, nehibzuit și debil, atât de nerăbdător să-și definitiveze Imperiul încât va cădea orbește într-o capcană evidentă. Dar sunt eu oare prizonierul lor? Mă întreb dacă le-a trecut prin minte că voi veni aici cu flota... și că împotriva artileriei oricărei unități din flotă ei nu pot manifesta decât o neputință jalnică și totală. Le-a trecut prin minte că n-am să mă opresc pentru a stă la discuții sau pentru a aștepta să se întâmple ceva? Navele mele au fost lansate asupra Tazendei acum douăsprezece ore, și în acest moment și-au terminat misiunea, și-au îndeplinit-o până în cel mai mic detaliu. Tazenda a fost prefăcută în ruine; centrele populate au fost șterse de pe suprafața ei. N-au opus nici o rezistență. A Doua Fundație nu mai există, Channis... iar eu, monstrul ciudat și urât, sunt stăpânul Galaxiei.

Channis nu mai putea decât să dea ușor din cap:

– Nu... Nu...

– Ba da... Ba da..., îl imită Catârul în bătaie de joc. Iar dacă tu ești ultimul rămas în viață, și probabil că așa este, nici asta nu va mai dura mult.

Urmă apoi o pauză scurtă, semnificativă, și Channis aproape că urlă datorită durerii bruște care însoți penetrarea nemiloasă în cele mai adânci țesuturi ale minții sale.

Catărul se dădu înapoi și murmură:

– Nu este suficient. Nu ai trecut testul. Disperarea ta este falsă. Teama ta nu este aceea teamă intensă și copleșitoare care apare la distrugerea unui ideal, ci teama anemică și meschină care însoțește distrugerea personală.

Și mâna lipsită de forță a Catărului îl apucă pe Channis de gât într-o strânsoare slabă, pe care acesta era însă incapabil să o înlăture.

– Tu ești garanția mea, Channis. Tu ești cel care mă va ghida și mă va proteja împotriva oricărei subestimări pe care aș fi putut-o face.

Ochii săi îl cuprinseră pe Channis. Insistenți... Poruncitori...

– Am calculat corect, Channis? I-am păcălit pe cei din A Doua Fundație? Tazenda *este* distrusă, Channis, a fost distrusă într-un mod îngrozitor; atunci, de ce este falsă disperarea ta? Care este realitatea? Trebuie să aflu care este realitatea, adevărul! Vorbește, Channis, vorbește. N-am penetrat oare suficient de adânc? Mai există încă pericolul? *Vorbește, Channis*. Unde am greșit?

Channis simți cum cuvintele îi sunt scoase afară din gură, cu forță. Nu ieșeau de bună voie. Le opri, încleștând dinții. Își mușcă limba. Își încordă fiecare mușchi al gâtului.

Dar cuvintele ieșiră... bolborosite... trase cu de-a sila, sfâșiind în calea lor gâtul, limba și dinții.

– Adevărul, scheună el, adevărul...

– Da, adevărul. Ce a mai rămas de făcut?

– Seldon a așezat A Doua Fundație aici. Aici, așa cum ai auzit. Nu te mint. Psihologii au sosit și au devenit stăpânii băștinașilor.

– Din Tazenda?

Catărul plonjă adânc în structurile emoționale torturate ale celui alt, penetrându-le cu brutalitate.

– Tazenda am distrus-o, spuse el. Știi ce anume vreau. Dă-mi ceea ce vreau.

– Nu Tazenda. *Ti-am spus* că cei din A Doua Fundație s-ar putea să nu fie aparenții conducători; Tazenda este paravanul...

Cuvintele erau aproape de nerecunoscut, formându-se totuși împotriva fiecărui atom de voință a celui din A Doua Fundație:

– Rossem... Rossem... *Rossem este lumea...*

Catârul slăbi strânsoarea și Channis trecu printr-un amestec de durere și tortură.

– Și ai crezut că mă păcălești? spuse încet Catârul.

– *Ai fost păcălit.*

Fusese ultima sclipire a rezistenței muribunde din Channis.

– Da, dar din păcate pentru tine și pentru ai tăi, nu pentru multă vreme. Sunt în legătură cu Flota. După Tazenda, va-veni rândul Rossem-ului. Dar mai întâi...

Channis simți întunericul nemilos ridicându-se înspre el. Ridicarea automată a brațelor spre ochii torturați nu reuși să-l stăvilească. Era un întuneric care îl sugruma. În timp ce mintea sa sfâșiată și rănită se retrăgea amețită înapoi, înapoi, în negrul veșniciei, văzu ultima imagine a Catârului triumfător – vergea răsândă – și acel nas lung și cărnos ce tremura din cauza râsului.

Sunetul se stinse. Întunericul îl îmbrățișă cu dragoste.

Totul se sfârși cu o senzație de rupere asemănătoare exploziei orbitoare a unui fulger de lumină. Channis căzu încet pe podea, în timp ce vederea îi reveni, cu imagini neclare pătrunzându-i prin ochii înlăcrimați.

Capul îl dorea insuportabil, și doar cu o suferință agonizantă reuși să-și ducă mâna la el.

Trăia, asta era clar. Încet, ca niște fulgi prinși în plasa unui curent de aer, gândurile sale se liniștiră și se odihniră în nemișcare. Se simți pătruns de o senzație binefăcătoare... din exterior. Încet, cu o mișcare chinuitoare, întoarse gâtul... și ușurarea îi provocă o durere ascuțită.

Pentru că ușa era deschisă; iar înăuntru, chiar în fața pragului, stătea Primul Vorbitor. Încercă să vorbească, să strige, să-l pună în gardă... dar limba îi amorti și își dădu seama că o parte din mintea puternică a Catârului îl avea în continuare sub control, blocându-i orice cuvânt.

Își roti încă o dată gâtul. Catârul se mai afla încă în cameră. Era furios și ochii îi scăpărau. Nu mai râdea, dar dinții îi erau dezgoliți într-un zâmbet feroce.

Channis simți influența mentală a Primului Vorbitor învăluindu-i cu blândețe mintea într-o atingere tămăduitoare. Apoi avu o senzație de amorteală, atunci când influența Primului Vorbitor intra în contact cu riposta Catârului și se retrase după un moment de încheștare.

Catârul spuse pe un ton strident, cu o furie grotescă pentru trupul lui firav:

– Uite că mai vine cineva să mă întâmpine.

Mintea sa agilă își întinse tentaculele afară din cameră... afară... afară...

→ Ești singur, spuse el.

Primul Vorbitor interveni, consimțind:

– Sunt singur-singurel. Este obligatoriu să fiu singur, din moment ce *eu* ți-am estimat greșit viitorul, acum cinci ani. Voi avea o oarecare satisfacție dacă îmi voi răscumpăra greșeala făcută, fără nici un alt ajutor. Din nefericire, nu am luat în considerare puterea Câmpului Emoțional de Respingere care înconjură acest loc. Mi-a luat mult timp pentru a-l penetra. Te felicit pentru iscusința cu care l-ai construit.

– N-am de ce să-ți mulțumesc, veni replica ostilă. Scu-tește-mă de complimente. Ai venit aici, lângă rămășițele falnicei minți ale celui ce făcea parte din regatul vostru, ca să i te alături cu așchiile creierului tău?

Primul Vorbitor zâmbi:

– Dar de ce vorbești astfel? Omul pe care tu îl numești Bail Channis și-a îndeplinit bine misiunea, cu atât mai bine cu cât nu era nici pe departe egalul tău mental. Văd, desigur, că te-ai purtat urât cu el, și totuși s-ar putea să îl refacem complet. Este un om curajos, domnule. S-a oferit voluntar pentru această misiune, deși noi i-am prezis, pe cale matematică, posibilitatea extrem de mare ca mintea să-i fie distrusă... o alternativă mult mai îngrozitoare decât mutilarea fizică.

Mintea lui Channis pulsa zadarnic încercând să spună ceva și nereușind; vroia să-și strige avertismentul și nu era în stare. Nu putea decât să emită acel flux continuu de teamă... teamă...

Catârul era calm:

– Ai aflat, desigur, de distrugerea Tazendei.

– Am aflat. Atacul flotei tale a fost prevăzut.
– Da, te cred că a fost prevăzut, spuse Catărul pe un ton cinic. Dar nu a fost împiedicat, așa-i?

– Nu, nu a fost împiedicat.

Starea emoțională a Primului Vorbitor era limpede și neprefăcută. Era aproape o oroare față de sine; un complet dezgust față de propria persoană.

– Iar greșeala este mai mult a mea decât a ta, spuse el. Cine și-ar fi putut imagina, acum cinci ani, care erau puterile tale? Am bănuț de la început – din momentul în care ai pus stăpânire pe Kalgan – că aveai puterea de a controla emoțiile. După cum îți voi explica, nu era o surpriză foarte mare. Posibilitatea de contact emoțional pe care tu și cu mine o avem nu este ceva nou. De fapt, este latentă în creierul fiecărei ființe umane. Majoritatea oamenilor pot citi sentimentele într-un mod primitiv, asociindu-le cu expresia feței, tonul vocii, și așa mai departe. O multime de animale se bucură chiar mai des de această posibilitate; ele se folosesc foarte mult de simțul mirosului, iar emoțiile implicate sunt, bineînțeles, mai puțin complexe. De fapt, oamenii sunt capabili de mult mai mult, dar posibilitatea unui contact emoțional direct a început să se atrofieze odată cu dezvoltarea vorbirii, acum un milion de ani. Marca realizare a Fundației noastre – A Doua Fundație – a fost că am revigorat acest simț uitat, măcar până la unele din posibilitățile sale. Dar noi nu ne naștem cu capacitatea de a-l folosi pe de-a-ntregul. Un milion de ani de decădere reprezintă un obstacol formidabil, și trebuia să ne educăm acest simț, să-l antrenăm, așa cum ne antrenăm mușchii. Și aici este marea diferență în comparație cu tine. *Tu* te-ai născut cu el. Asta am putut estima. Am putut estima de asemeni efectul unui astfel de simț asupra unei persoane care trăiește într-o lume care nu îl are. Văzătorul în împărăția orbilor... Am estimat intensitatea cu care megalomania va pune stăpânire pe tine și am avut impresia că eram pregătiți. Dar din două puncte de vedere *nu* eram pregătiți. Primul era sfera mare de acțiune a simțului tău. *Noi* putem realiza contactul emoțional doar la vedere, și de aceea, împotriva armelor fizice suntem mai neajutorați decât ai putea crede. Vederea are o importanță enormă. Cu tine, lucrurile nu stau la fel. Se știe sigur că ai avut oameni sub control și, mai

mult, ai avut contact emoțional intim cu ei atunci când nu-i puteai vedea sau auzi. Acest aspect l-am descoperit prea târziu. Al doilea aspect: nu aflasem de deficiențele tale fizice, mai ales de aceea care ți s-a părut atât de importantă încât ai adoptat porecla de Catârul. Nu ne-am dat seama că nu erai un simplu mutant, ci un mutant steril, și am neglijat perturbarea psihică datorată complexului tău de inferioritate. Am luat în considerare doar o megalomanie, nu și o intensă paranoia psihopatică. Iar cel care poartă responsabilitatea acestor omisiuni sunt eu, pentru că eu eram liderul celei de-A Doua Fundații atunci când ai pus stăpânire pe Kalgan. Atunci când ai îngenuncheat Prima Fundație, ne-am dat seama de greșeala noastră – dar era prea târziu – și datorită acestei greșeli, milioane de oameni au murit pe Tazenda.

– Și vrei să îndrepti acum lucrurile?

Buzele subțiri ale Catârului se curbară, mintea pulsându-i cu ură.

– Ce-ai de gând să faci? întrebă el. Să mă îngrași? Să-mi dai vigoare masculină? Să înlături din trecutul meu o lungă copilărie petrecută într-un mediu străin? Suferințele *mele*, le regreti? Nefericirea *mea*, o regreti? Eu nu am nici un regret pentru ceea ce am făcut în drumul meu. Galaxia, să se apere singură cât o putea ea de bine, din moment ce nu s-a deranjat nici un pic pentru a mă apăra pe mine atunci când aveam nevoie.

– Sentimentele pe care le ai sunt, desigur, rezultatul evoluției tale, și nu trebuiesc condamnate, spuse Primul Vorbitor. Trebuiesc numai schimbate. Distrugerea Tazendei a fost inevitabilă. Alternativa ar fi fost o mult mai mare distrugere în întreaga Galaxie, care ar fi putut dura câteva secole. Am făcut tot ce am putut, în măsura posibilităților noastre limitate. Am dus de pe Tazenda cât mai mulți oameni posibil. Am descentralizat restul planetelor. Din nefericire, din punct de vedere al necesităților pe care le impunea situația, măsurile noastre au fost departe de a fi adecvate. Multe milioane de oameni au rămas, și au murit... asta nu regreti?

– Absolut deloc. Așa cum nu regret nici suta de mii care în cel mult șase ore va trebui să moară aici, pe Rossem.

– Pe Rossem? spuse repede Primul Vorbitor.

Se întoarce spre Channis, care se sfortase să ajungă într-o poziție semi-așezat, și își exercită forța mentală. Channis simți duelul fluxurilor mentale care se dădea asupra lui, apoi, cătușele i se desfăcură deodată și cuvintele îi ieșiră de-a valma din gură:

– Domnule, am ratat totul. Mi-a smuls secretul cu nici zece minute înainte de sosirea ta. Nu i-am putut rezista, și nici nu încerc să-mi găsesc scuze. Știe că Tazenda nu este A Doua Fundație. A aflat că Rossem este.

Și cătușele se închiseră la loc.

Primul Vorbitor se încruntă:

– Înțeleg. Și ce ai de gând să faci?

– Te mai întrebi? Ți-e atât de greu să distingi ceea ce este evident? În tot timpul ăsta în care mi-ai predicat despre natura contactului emoțional... tot timpul ăsta în care mi-ai adresat cuvinte ca megalomanie sau paranoia, eu am lucrat. Am luat contact cu Flota mea și i-am dat ordine. În șase ore, dacă nu-mi voi contramanda ordinul dintr-un motiv sau altul, vor bombarda tot Rossem-ul, în afară de acest sat izolat și o zonă de două sute de kilometri pătrați în jurul lui. Își vor face treaba conștiincios, apoi vor ateriza aici. Ai șase ore la dispoziție, și în șase ore nu-mi poți înfrânge mintea, și nici nu poți salva restul Rossem-ului.

Catărul își desfăcu brațele începând din nou să râdă, în timp ce Primul Vorbitor dădu impresia că îi era greu să admită această nouă stare de lucruri.

– Și care este alternativa? spuse el.

– De ce ar trebui să existe o alternativă? Găsesc că nu există o alternativă care să îmi ofere mai mult câștig. Să mă îndur de vietile celor de pe Rossem? Poate, dacă veți permite navelor mele să aterizeze și vă veți supune cu toții – toți cei din A Doua Fundație – controlului meu mental, așa cum vreau eu... poate că atunci voi contramanda ordinele de bombardament. S-ar putea să merite să am sub control atâția oameni cu o inteligență deosebită. Dar, pe de altă parte, ar însemna un efort considerabil care poate nu merită a fi făcut, așa că nu sunt foarte nerăbdător să accept supunerea voastră. Ce spui, membru al celei de-A Doua Fundații? Ce arme aveți împotriva minții mele, care este cel puțin la fel de tare ca și a voastră, și împotriva navelor mele, care sunt mai puternice decât orice ați visat voi vreodată să aveți?

– Ce am? repetă încet Primul Vorbitor. Păi nimic... doar un grăunte... un grăunte de informație, atât de mic încât nici măcar acum nu îl ai.

– Vorbește repede, râse Catărul, și încearcă să fii interesant. Pentru că oricât te agiți, din situația asta n-ai cum să ieși.

– Sărmane mutant, spuse Primul Vorbitor, nici nu am din ce să ies. Te-ai întrebat de ce a fost trimis Bail Channis ca momeală pe Kalgan? Bail Channis care, deși tânăr și curajos, îți este la fel de inferior din punct de vedere mental ca și ofițerul adormit, Han Pritcher. De ce n-am venit eu, sau oricare dintre lideri? Am fi fost mai pe măsura ta.

Răspunsul veni extrem de sigur pe sine:

– Poate că ai fost precaut. Ai considerat că nici unul dintre voi nu se poate măsura cu mine.

– Adevăratul motiv este mai logic. Știai că Channis făcea parte din A Doua Fundație. Și știai de asemenea că îi erai superior, așa că nu te-ai temut să îi faci jocul și să îl urmărești precum dorea el, pentru ca mai târziu să-l întorci după bunul tău plac. Dacă aș fi mers eu pe Kalgan, m-ai fi omorât, pentru că aș fi fost un pericol real. Iar dacă aș fi evitat moartea ascunzându-mi identitatea, n-aș fi reușit să te conving să mă urmărești în spațiu. Nu te-ai fi lăsat ademenit decât dacă ai fi știut cu siguranță că momeala îți era inferioară. Dacă ai fi rămas pe Kalgan, A Doua Fundație nu ți-ar fi putut face nimic, oricât de mult s-ar fi străduit, pentru că erai protejat de oamenii tăi, de mașini, și de puterea ta mentală.

– Puterile mentale le am încă, vorbărețule, spuse Catărul, iar oamenii mei și mașinile nu sunt departe.

– Este adevărat, dar acum nu mai ești pe Kalgan. Te afli aici, în regatul Tazendei, care ți-a fost prezentată ca fiind A Doua Fundație. Ți-au fost aduse argumente logice... foarte logice. Era obligatoriu, pentru că tu ești o ființă inteligentă, Prim Cetățean, și nu ascuți decât de argumente logice.

– Corect, și ai și obținut o victorie efemeră, dar eu am mai avut totuși timp să smulg adevărul din omul tău, Channis, și am mai avut suficientă înțelepciune să îmi dau seama că un astfel de adevăr ar putea exista.

– Iar noi, la rândul nostru, fiintă-nu-suficient-de-subtilă ce ești, ne-am dat seama că ai putea face acest pas în plus, așa că Bail Channis a fost special pregătit pentru tine.

– În mod sigur n-a fost, pentru că i-am jupuit creierul de informații, așa cum aș fi jumulit o găină. Creierul lui tremura gol, expus în fața mea, și atunci când a spus că Rossem este A Doua Fundație, spunea adevărul-adevărat, pentru că i-l întinsesem la pământ și i-l tăbăcisem. Era atât de neted încât nu avea nici o adâncitură, oricât de microscopică, în care să ascundă vreo înșelăciune.

– Foarte adevărat. Cu atât mai întemeiate s-au dovedit precauțiile noastre. Ți-am mai spus că Bail Channis s-a oferit voluntar. Și știi ce fel de voluntar? Înainte de a părăsi Fundația noastră cu destinația Kalgan și Catârul, a fost supus unei intervenții chirurgicale asupra emoțiilor. Operația a fost drastică. Crezi că a fost suficient pentru a te înșela? Crezi că Bail Channis, dacă nu ar fi suferit operația mentală, ar fi fost în stare să te înșele? Nu, Bail Channis a fost el însuși înșelat, din necesitate și cu consimțământul lui. Bail Channis crede sincer, până în străfundurile esențiale ale minții sale, că Rossem este A Doua Fundație. Și de acum trei ani, noi, cei din A Doua Fundație, ne-am străduit să construim această aparență aici, în Regatul Tazendei, așteptându-te pe tine. Am reușit, nu-i așa? Ai ajuns până la Tazenda, și mai mult, până la Rossem... dar mai departe nu poți merge.

Catârul sărise în picioare:

– Îndrăznești să-mi spui că nici Rossem nu este A Doua Fundație?

Channis, aflat la podea, simți cum lanțurile i se rup definitiv, sub un puternic flux mental venind din partea Primului Vorbitor, și se chinui să ajungă într-o poziție verticală. Scoase un strigăt lung și neîncrezător:

– Vrei să spui că Rossem *nu* este A Doua Fundație?

Ămintirile vieții sale, cunoștințele pe care le avea în minte – totul – îi cuprinseseră ființa zăpăcită ca într-un vârtej de ceață.

Primul Vorbitor zâmbi:

– Vezi, Prim Cetățean, Channis este la fel de tulburat ca și tine. Sigur, Rossem nu este A Doua Fundație. Crezi că suntem nebuni să te aducem pe tine, cel mai puternic, cel mai periculos dușman, în lumea noastră? A, nu! Lasă-ți Flota să bombardeze

Rossem-ul, Prim Cetățean, dacă așa crezi că este necesar. Să distrugă tot ce poate. Pentru că în cel mai rău caz, ne vor omorî pe Channis și pe mine... iar situația ta nu va fi cu nimic mai bună. Pentru că Expediția celei de-A Doua Fundații care de trei ani s-a aflat aici, pe Rossem, și a funcționat temporar pe post de Bătrâni în acest sat, s-a îmbarcat ieri cu destinația Kalgan. Bineînțeles că îți vor evita Flota, și vor ajunge pe Kalgan cu cel puțin o zi înaintea ta, motiv pentru care îți și dezvălui toate astea. Dacă eu nu voi contramanda ordinele, atunci când te vei întoarce vei găsi un Imperiu în plină revoltă, o Uniune dezintegrată, și doar oamenii din Flotă care te însoțesc acum îți vor fi loiali. Vor fi, inevitabil, copleșiți numeric. Mai mult, A Doua Fundație va fi alături de Bază Flotei și va avea grijă să nu reconvertești pe nimeni. Imperiul tău s-a sfârșit, mutantule.

Catârul aplecă încet capul, în timp ce furia și disperarea îi învăluiau complet mintea.

– Da, spuse el. E prea târziu. Prea târziu... Acum văd.

– Acum vezi, fu de acord Primul Vorbitor, și acum nu mai vezi.

În disperarea momentului, când mintea Catârului se oferea cu garda deschisă, Primul Vorbitor – pregătit pentru această eventualitate și știind dinainte care va fi starea sufletească a Catârului – intră repede. Pentru a opera modificarea radicală în mintea Catârului, nu avu nevoie decât de o nesemnificativă fracțiune de secundă.

Catârul ridică privirea și spuse:

– Deci am să mă întorc pe Kalgan?

– Desigur. Cum te simți?

– Excelent.

Sprâncenele sale se încruntară:

– Tu cine ești?

– Are vreo importanță?

– Bineînțeles că nu.

Catârul își luă gândurile de la omul din fața sa, și atinse umărul lui Pritcher:

– Trezește-te, Pritcher, mergem acasă.

De-abia după două ore se simți Bail Channis în stare să meargă pe propriile picioare. Spuse:

– N-o să-și aducă aminte?

– Niciodată. Își păstrează puterile mentale și Imperiul... dar motivațiile sale sunt acum complet diferite. Numele de A Doua Fundație nu îi mai spune nimic, și este un om pașnic. De acum încolo va fi mult mai fericit, în cei câțiva ani de viață pe care fizicul său inadaptat i-i mai oferă. Și apoi, după ce va fi murit, Planul Seldon va merge mai departe... într-un fel sau altul.

– Și este adevărat, vru Channis să știe, este adevărat că Rossem nu este A Doua Fundație? Aș putea jura... îți spun, *știi* că este. Nu sunt nebun.

– Nu ești nebun, Channis, ci doar schimbat, așa cum ți-am mai spus. Rossem *nu* este A Doua Fundație. Vino! Și noi ne vom întoarce, la rândul nostru, acasă.

ULTIMUL INTERLUDIU

Bail Channis stătea în micuța cameră acoperită cu faianță albă și își relaxa mintea. Era mulțumit să trăiască în prezent. Pereții, fereastra, și iarba de afară. Nu aveau nume. Erau doar lucruri. Un pat și un scaun, și video-cărțile care se derulau alene pe un ecran aflat la picioarele patului. Mai era și sora care îi adusese de mâncare.

La început făcuse eforturi să pună laolaltă fragmente din discuțiile auzite. Ca cea dintre acei doi oameni. Unul spusese: „Acum este într-o afazie completă. Toate informațiile din creier i-au fost șterse, și cred că fără consecințe negative. Nu mai rămâne decât să-i redăm înregistrarea structurii originale a undelor sale cerebrale.”

Își amintea sunetele pe de rost și, cine știe din ce motiv, îi păreau niște sunete aparte... ca și cum ar fi însemnat ceva. Dar ce rost avea să-și bată capul?

Mai bine să urmărească culorile acelea drăgute care evoluau pe ecranul de la picioarele patului în care stătea întins.

Apoi intră cineva și îi făcu niște lucruri, după care dormi vreme îndelungată.

Și când totul se termină, patul era deodată pat, și știa că se află într-un spital, iar cuvintele pe care și le amintea căpătară sens. Se ridică în capul oaselor:

– Ce se întâmplă?

Primul Vorbitor era lângă el:

– Te afli în A Doua Fundație, și ți-ai recăpătat mintea – mintea originală.

– Da! Da!

Channis își dădu seama că era el însuși, și strigătul lui oglindea un triumf și o bucurie incredibile.

– Și acum spune-mi, zise Primul Vorbitor, știi unde se află A Doua Fundație?

Adevărul se prăvăli ca un val imens și Channis nu răspunse. Ca și Ebling Mis, înaintea sa, era conștient numai de surpriza enormă, paralizantă.

În cele din urmă aprobă cu o mișcare a capului, spunând:

– Pe Stelele Galaxiei... acum știu!

PARTEA A DOUA

FUNDAȚIA ÎN CĂUTARE

ARCADIA

DARELL, ARKADY –... romancier, 11.5.362 E.F.–1.7. 443 E.F. Deși în esență scriitoare de ficțiune, Arkady Darell este celebră pentru biografia bunicii sale, Bayta Darell. Această biografie a oferit, timp de secole, singurele informații credibile referitoare la Catâr și la vremurile sale... Ca și „Memorii Descifrate“, romanul „Mereu și Mereu și Mereu“ este o reflecție a strălucitoarei societăți Kalganiene din Inter-Regnum-ul timpuriu. La baza documentării a stat, se spune, o vizită pe Kalgan în tinerețea sa...

ENCICLOPEDIA GALACTICA

ARCADIA DARELL dictă cu voce tare în microfonul Fonoprinterului:

„Viitorul Planului Seldon, de A. Darell“.

Apoi se gândește în sine să ca mai târziu, când va deveni o mare scriitoare, își va scrie capodoperele sub pseudonimul Arkady. Doar Arkady. Fără al doilea nume.

„A. Darell“ era semnătura care *trebuia* să apară pe temele de la orele de Compunere și Retorică – atât de insipide! Toți ceilalți copii erau și ei obligați să-și facă aceste teme, cu excepția lui Olynthus Dam, pentru că atunci când își prezentase prima temă, clasa se prăpădise de râs. „Arcadia“ era un nume de fetiță. Îi fusese pus din cauză că așa se numise străbunica ei; părinții ăștia, nu aveau *deloc* imaginație!

Și acum, la două zile după ce împlinise paisprezece ani, ce credeți, au să recunoască faptul evident că devenise o adultă, spunându-i „Arkady“? Strânse buzele gândindu-se la tatăl ei care o să-și ridice privirea din proiectorul de video-cărți, doar atât cât să zică: „Dar Arcadia, dacă acum pretinzi că ai nouăsprezece ani, ce-ai să faci atunci când vei avea douăzeci și cinci, și toți băieții au să creadă că ai treizeci?“

De acolo de unde stătea tolănită, cu brațele încrucișate și sprijinite în scobiturile fotoliului ei special conceput, putea zări oglinda măsuței de toaletă. Nu se vedea prea bine din cauza piciorului, care rotea papucul de casă în jurul degetului mare, așa că și-l trase și se ridică în capul oaselor. Gâtul avea o rigiditate nefirească și asta, era sigură, i-l făcea lung de cinci centimetri, dându-i o delicatețe regală.

Preț de o clipă, își studie cu atenție fața... Prea dolofană. Depărtă fălcile un centimetru, ținând buzele închise, și privi rezultatul din toate unghiurile: o alungire nefirească. Își umezi buzele trecându-și repede limba peste ele, apoi tuguindu-le. Moi și umede. Coborî genele cu un gest de expertă, puțin plictisit... Uf, ce porcărie... dacă n-ar avea culoarea aia roz-prostuț în obraji...

Își duse degetele la colțurile ochilor și își înclină puțin pleoapele, ca să obțină acea misterioasă, lunguroasă și exotică privire a femeilor din sistemele stelare centrale. Dar nu-și putea vedea prea bine fața, din cauza mâinilor.

Ridică bărbia, se privi din semi-profil. Cu ochii ușor încordați din cauză că trebuia să privească dintr-o parte, și cu mușchii gâtului începând să o doară puțin, spuse, cu o octavă mai jos decât tonul ei natural:

– Serios, tată, dacă ai impresia că mă interesează *vreun pic* ceea ce gândesc prostănacii ăia de băieți mai mari, atunci n-ai...

Apoi își aduse aminte că ținea încă în mână microfonul cuplat, și spuse exasperată:

– Uf, ce porcărie.

Apoi îl decuplă.

Hârtia violet-pal, cu marginea din stânga de culoarea piersicii, conținea următoarele:

„VIITORUL PLANULUI SELDON

Serios, tată, dacă ai impresia că mă interesează *vreun pic* ceea ce gândesc prostănacii ăia de băieți mai mari, atunci n-ai...

Uf, ce porcărie.“

Scoase enervată hârtia din mașină. Cu un clic, o altă foaie, curată, apără în locul ei.

În cele din urmă, figura își pierdu expresia de iritare, iar gurita i se lăți într-un zâmbet de satisfacție. Miroși cu gingășie foaia de hârtie. Perfect. Exact ceea ce trebuia pentru farmec și eleganță. Iar setul de caractere era ultimul strigăt în materie.

Aparatul îi fusese oferit acum două zile, cu ocazia primei aniversări ca adult. Ea pretinsese: „Dar tată, orice coleg – *orice* coleg din clasă cu cea mai mică pretenție că este *cineva* – are un astfel de aparat. Nimeni în afară de niște babalăci plictisitori n-ar folosi o mașină manuală...”

Iar vânzătorul spusese: „Nu există un alt model care să fie pe de-o parte atât de compact, iar pe de altă parte atât de adaptabil. Desparte în silabe și pune semnele de punctuație corect, în funcție de sensul propoziției. Bineînțeles că este de mare ajutor în educație, din moment ce stimulează utilizatorul să adopte o formulare corectă și un ritm adecvat pentru a realiza o ortografie perfectă. Ca să nu mai spun nimic despre o dicție clară și elegantă, în scopul unei punctuații corecte.”

Chiar și atunci, tatăl său încercase să-i facă rost de o mașină cu tastatură, mecanică, de parcă ar fi trebuit să ofere cadoul unei profesoare, fată-bătrână și uscată.

Dar atunci când fusese livrat, descoperi că era modelul pe care îl dorise – obținut poate cu ceva mai multe plânsete și suspine decât s-ar fi potrivit cu vârsta ei de adult: paisprezece ani. Iar textul apărea cu un scris încântător, complet feminin, și cu cele mai frumoase majuscule văzute vreodată.

Chiar și fraza „Uf, ce porcărie” avea parcă un oarecare farmec acum, după ce fusese scrisă de Fono-printer.

Dar era cazul să-i dea drumul, așa că se așeză cu spatele drept în fotoliu, își puse repede în față prima ciornă și începu din nou, precis și clar; cu abdomenul supt, pieptul ridicat, și respirația controlată cu grijă. Intonă, cu pasiune:

„Viitorul Planului Seldon.

Istoria trecută a Fundației ne este, sunt sigură, binecunoscută tuturor celor care am avut deosebita șansă de a fi instruiți în sistemul nostru educațional, eficient și cu cadre competente.”

(Așa! Începutul o să-i placă Domnișoarei Erlking, scorpia aia bătrână și rea.)

„Această istorie este în mare măsură istoria marelui Plan al lui Hari Seldon. Cele două istorii sunt de fapt una singură. Dar întrebarea pe care și-o pun astăzi cei mai mulți oameni este dacă acest Plan va continua în toată marea sa înțelepciune, sau dacă va fi distrus mișelește, sau dacă nu cumva a fost deja compromis.

Pentru a înțelege acest lucru, poate că cel mai bine ar fi să trecem repede peste unele puncte principale ale Planului, așa cum au fost ele relevate omenirii până în acest moment.“

(Partea asta era ușoară, pentru că învățase Istoria Modernă în semestrul anterior.)

„Acum patru secole, pe când Imperiul Galactic intra în paralizia care anticipa moartea definitivă, un om – marele Hari Seldon – a prevăzut apropierea sfârșitului. Prin intermediul științei psihoistoriei, al cărei complex aparat matematic a fost de multă vreme uitat,“

(Se opri, ușor nedumerită. Era sigură că pronunțase „complex“ cu un *x* moale, dar ortografia nu părea să fie corectă. Ei, în sfârșit, mașina nu avea cum să greșească...)

„el și oamenii care au lucrat cu el au avut posibilitatea de a prevedea cursul marilor curenți sociale și economice ce vor străbate Galaxia. Au putut să-și dea seama că, lăsat liber, Imperiul se va sfârâma, iar după aceea omenirea va trece printr-o perioadă de haos anarhic care va dura cel puțin treizeci de mii de ani, înaintea înființării unui nou Imperiu.

Era prea târziu pentru a împiedica marea Prăbușire, însă mai era încă posibilă scurtarea perioadei haosului intermediar. În consecință, Planul a fost astfel elaborat încât Al Doilea Imperiu să fie separat de Primul printr-un singur mileniu. Cu noi se va încheia cel de-al patrulea secol al acestui mileniu, și multe generații de oameni au trăit și au murit în timp ce Planul se derula neabătut.

Hari Seldon a înființat două Fundații, la capete opuse ale Galaxiei, într-un asemenea mod și în astfel de circumstanțe încât să obțină cea mai bună soluție matematică la problema lui psihoistorică. În una din ele, Fundația *noastră* înființată aici pe Terminus, era concentrată întreaga știință tehnologică a Imperiului. Beneficiind de această știință, Fundația a putut înfrunta atacurile regatelor barbare de la hotarul Imperiului, care se separaseră și deveniseră independente.

La rândul ei, Fundația a fost capabilă să cucerească aceste regate efemere. Ea a avut la conducere o serie de oameni înțelepți și viteji, cum ar fi Salvor Hardin și Hober Mallow, care au știut să interpreteze în mod inteligent Planul și au cărmuit cu pricepere în situațiile“

(În ciornă apărea din nou cuvântul „complexe“, dar se hotărî să nu riște a doua oară.)

„dificile. Toate planetele noastre le mai respectă încă memoria, deși au trecut secole de la moartea lor.

În cele din urmă, Fundația a creat un sistem comercial care controla o mare parte din sectoarele Siwenna și Anacreon, și chiar a învins rămășița vechiului Imperiu, aflată sub comanda ultimului mare general Imperial, Bel Riose. Se părea că nimic nu mai putea opri acum derularea Planului Seldon. Fiecare criză prevăzută de el venise la momentul planificat și fusese rezolvată. Cu fiecare rezolvare, Fundația făcuse câte un salt uriaș către Al Doilea Imperiu și spre pace.

Și apoi,“

(În acest moment, respirația ei deveni sacadată și începu să suiere cuvintele printre dinți. Dar Fono-printerul le transcria pur și simplu, calm și cu grație.)

„după ce dispăru și ultima rămășiță a Primului Imperiu, când mai rămăseseră doar câteva lumi războinice nesemnificative care domneau peste fărâmele colosului distrus,“

(Fraza *asta* o luase dintr-o melodramă văzută la video săptămâna trecută, dar Domnișoara Erlking nu asculta decât simfonii și conferințe, așa că n-o să știe *niciodată*.)

„apăru Catârul.

Acest om neobișnuit nu fusese prevăzut în Plan. Era un mutant a cărui naștere nu putuse fi anticipată. Avea strania și misterioasa putere de a controla și manipula emoțiile umane, și de a supune astfel oamenii voinței sale. Cu o repeziciune uluitoare, cuceri multe lumi și întemeie un Imperiu. În cele din urmă, învinse însăși Fundația.

Cu toate acestea, nu cuceri totul, pentru că în primul său asalt biruitor fu oprit de înțelepciunea și îndrăzneala unei remarcabile femei“

(Acum venea iarăși vechea problemă. Tata *va insista* să nu aducă *niciodată* în discuție faptul că era nepoata Baytei Darell. Toată lumea știa de Bayta Darell, cea mai remarcabilă femeie care existase vreodată. Și *il opri* pe Catâr, de una singură.)

„într-o manieră pe care foarte puțini o cunosc în amănunt.“

(Așa! Dacă va trebui să o citească în fața clasei, această ultimă afirmație va fi spusă pe un ton misterios, și cu siguranță că cineva va întreba care erau faptele adevărate. Și atunci... păi atunci *nu va putea* să nu spună adevărul, din moment ce va fi rugată, nu-i așa? În mintea ei căuta deja o scuză convingătoare la întrebarea pe care i-o va pune severul ei părinte.)

„După cinci ani de domnie într-o zonă restrânsă, se petrecu o schimbare, ale cărei motive nu sunt cunoscute, și Catârul își abandonează toate planurile de cucerire. În ultimii cinci ani de viață se dovedește a fi un despot luminat.

Unii spun că schimbarea suferită de Catâr a fost determinată de intervenția celei de-A Doua Fundații. Însă nimeni nu a descoperit vreodată locul exact al acestei Fundații, A Doua, și nici nu i se cunoaște cu certitudine menirea, așa că ipoteza rămâne nedovedită.

De la moartea Catârului s-a scurs o generație. Ce se poate spune despre viitor acum, după ce Catârul s-a dus? El a întrerupt Planul Seldon și s-a părut că l-a făcut fărâme. Cu toate acestea, imediat după moartea sa, Fundația s-a ridicat din nou, ca o novă din cenușa moartă a unei stele muribunde.“

(Asta o concepușe singură.)

„Încă o dată, planeta Terminus constituie centrul unei federații comerciale aproape la fel de grandioasă și de bogată ca cea de dinaintea cuceririi. Acum este chiar mai pașnică și mai democratică.

Acest lucru a fost oare plănuit? Visul lui Seldon trăiește încă, și peste șase sute de ani se va forma totuși un Al Doilea Imperiu? Eu una, cred că da, pentru că“

(Aici venea partea importantă. Domnișoara Erlking mângălea întotdeauna, cu litere mari și urâte, cu creionul roșu: „Dar aici nu este decât o descriere. Care sunt propriile tale păreri? Gândește-te! Exprimă-te! Penetrează în propriul tău suflet!“ Penetrează în propriul tău suflet! Mult ce știa ea despre suflete, cu fața ei ca o lămâie care n-a zâmbit niciodată în viață...)

„niciodată până acum situația politică nu a fost mai favorabilă. Vechiul Imperiu este definitiv îngropat, iar perioada de domnie a Catârului a pus capăt erei de războaie interplanetare care au precedat-o. Majoritatea zonelor din Galaxie sunt civilizate și pașnice.

Mai mult, sănătatea internă a Fundației este mai bună ca oricând. Vremurile despotice ale primarilor de dinaintea Cuceririi, care primeau funcția prin moștenire, au apus. S-a revenit la alegerile democratice din zilele de început. Nu mai există lumile dizidente ale Comercianților independenți: nici nedreptățile și disfuncționalitățile care însoțesc acumularea de mari bogății în mâinile celor puțini.

În consecință, nu avem nici un motiv să ne temem de un eșec, decât dacă este adevărat că A Doua Fundație reprezintă ea însăși un pericol. Cei care cred acest lucru nu au nici o dovadă care să le susțină ipoteza, ci doar temeri vagi și superstiții. Eu cred că încrederea în noi înșine, în națiunea noastră, și în marele Plan al lui Hari Seldon ar trebui să înlăture din sufletele și mintile noastre orice dubii, și“

(Hm-m-m. Era cumplit de banal, dar ce să-i faci, nu te puteai aștepta la o altfel de încheiere.)

„părerea mea este că...”

Aici luă sfârșit, pentru moment, „Viitorul Planului Seldon“, pentru că se auzi o bătaie foarte ușoară în fereastră. Arcadia se ridică sprijinindu-se de un braț al fotoliului, și văzu o figură zâmbitoare, cu trăsături perfect simetrice, aflată în spatele geamului. Simetria feței era accentuată într-un mod interesant de degetul pe care și-l ținea vertical în fața buzelor.

După o mică pauză, necesară pentru a-și compune o atitudine de surprindere, Arcadia coborî din fotoliu, merse până la canapeaua din fața ferestrei mari în care se arăta noul-venit și, îngenunchind pe ea, privi cu interes.

Zâmbetul de pe fața bărbatului se stinse repede. În timp ce degetele de la o mână îi erau încleștate pe pervaz, cu cealaltă mână făcu un gest rapid. Arcadia se conformă calm, și închise contactul care deplasa treimea inferioară a ferestrei în lăcașul special prevăzut în perete, permițând astfel aerului cald și primăvăratice să se amestece cu aerul condiționat de dinăuntru.

– Nu poți să intri, spuse ea foarte sigură pe sine. Ferestrele sunt toate ecranate, și nu răspund decât la codul celor din casă. Dacă intri, au să se pornească tot felul de alarme.

După o pauză, adăugă:

– Arăți cam caraghios încercând să-ți menții echilibrul pe bordura de sub fereastră. Dacă nu ești atent ai să cazi, ai să-ți rupi gâtul, și ai să strici o grămadă de flori valoroase.

Omul de la fereastră, care se gândea la același lucru – numai că din punctul lui de vedere, gâtul și florile schimbaseră adjectivul – spuse:

– În cazul ăsta, ce-ar fi să decuplezi ecranul și să mă lași să intru?

– N-ar avea nici un rost, spuse Arcadia. Ai confundat probabil casa. Eu nu sunt genul de fată care să permită unor bărbați străini să intre în dormitorul lor... în dormitorul ei, în această perioadă a nopții.

În timp ce vorbea, pleoapele îi căzură obosite peste ochi... sau poate că se prefăcea, fără nici un rost.

De altfel, de pe figura străinului dispăruse orice urmă de amuzament.

– Asta este casa Doctorului Darell, nu-i așa? murmură el.

– De ce ți-aș spune?

– Oh, Galaxie Mare... La revedere...

– Tinere, dacă sari, pornesc alarma cu mâna mea.

(Asta se dorea o întepătură ironică, rafinată și sofisticată. Arcadia se lămurise de fapt că intrusul era un matur de treizeci de ani... poate chiar mai în vârstă.)

O pauză destul de lungă. Apoi, încordat, tânărul spuse:

– Asta-i bună! Ascultă aici, fetițo, dacă nu vrei să rămân, și dacă nu vrei să plec, atunci ce vrei să fac?

– Cred că poți să intri. Dr. Darell *locuiește* aici. Acum am să decuplez ecranul.

Prudent, după ce aruncă o privire iscoditoare, tânărul întinse mâna prin fereastră, se îndoi și pătrunse înăuntru. Își frecă genunchii cu un gest nervos și repezit, apoi se îndreptă spre ea cu o figură stacojie:

– Ești sigură că reputația ta n-o să sufere atunci când au să mă găsească aici?

– Nu mai mult decât a ta, pentru că imediat ce am să aud pași venind din afară, am să încep să strig și să urlu că ai pătruns aici cu forța.

– Da? replică el cu o politețe prefăcută și ostentativă. Și cum ai de gând să explici decuplarea ecranului protector?

– Phaa! Foarte simplu! În primul rând, nu există nici un ecran protector.

Ochii bărbatului se umplură cu supărare:

– A fost o cacialma? Câți ani ai tu, puștoaico?

– Găsesc că este o întrebare foarte impertinentă, tinere. Și nu sunt obișnuită să mi se spună „pustoaică”.

– Nici nu mă mir. Probabil că ești mama-mare a Catărului, deghizată. Te deranjează dacă plec acum, înainte să-mi aranjezi o partidă de linsaj, avându-mă pe mine în rolul principal?

– Ar fi mai bine să nu pleci... tatăl meu te așteaptă.

Privirea bărbatului deveni din nou îngrijorată. O sprânceană îi coborî încet, și spuse:

– Serios? Mai este cineva cu tatăl tău?

– Nu.

– L-a căutat cineva de curând?

– Doar comercianți... și tu.

– S-a întâmplat ceva neobișnuit?

– Doar tu.

– Lasă-mă pe mine, vrei? Sau nu, nu mă lăsa. Spune-mi, de unde știi că tatăl tău mă aștepta?

– Aaa, simplu. Știi, săptămâna trecută a primit o Capsulă Confidențială, cu cifrul lui, și cu un mesaj auto-oxidabil. A aruncat carcasa capsulei în Dezintegratorul de Gunoaie, iar ieri i-a dat lui Poli – menajera noastră, știi – o lună de vacanță pentru a-și vizita sora din Terminus City. Iar în această după-amiază a făcut patul în camera de oaspeți. Așa am aflat că așteaptă pe cineva despre care eu nu trebuie să știu nimic. De obicei îmi spune totul.

– Serios? Mă mir că mai este nevoie. Am senzația că aflu totul înainte ca el să-ți spună.

– De obicei da, spuse ea râzând.

Începea să se simtă foarte în largul ei. Vizitatorul era mai în vârstă decât ea, dar avea o înfățișare foarte distinsă, cu părul castaniu și cârliontat, cu ochii foarte albaștri. Poate că, odată, când va fi și ea mai în vârstă, va putea întâlni pe cineva care să semene cu el.

– Si de unde știi, întrebă el, că eu sunt cel așteptat?

– Păi, cine *altcineva* ar putea fi? Tata aștepta pe cineva într-un secret atât de mare, dacă înțelegi ce vreau să spun... și apoi vii tu, tiptil-tiptil, încercând să te strecoari prin fereastră. Dacă ai fi avut vreun pic de minte, veneai pe ușa din față.

Își aduse aminte de o expresie favorită, și o folosi cu promptitudine:

– Bărbații sunt atât de proști!

– Te crezi foarte grozavă, nu-i așa, puștoaico? Vreau să spun, Domnișoară. Știi, ai putea să te înșeli. Dacă ți-aș spune că eu nu știu nimic despre toate astea, și că tatăl tău așteaptă pe altcineva, nu pe mine?

– Ooo, nu cred. Nu ți-am spus să intri decât după ce am văzut cum ți-ai aruncat servieta.

– Ce am aruncat?

– Servieta, tinere. Nu sunt oarbă. Nu ți-a scăpat din greșeală, pentru că *mai întâi* ai privit în jos, ca să te asiguri că va cădea acolo unde trebuie. Apoi probabil ți-ai dat seama că va cădea sub gardul viu, și i-ai dat drumul, *fără* să mai privești în jos. Și din moment ce ai ales fereastra în loc de ușa principală, înseamnă că aveai oarecari rețineri să te încrezi în cei din casă înainte de a cerceta locul. După ce ai întâmpinat greutatea cu mine, ai avut grijă de servietă înainte de a avea grijă de tine. Deci ceea ce există în servietă are mai mare importanță decât propria ta siguranță, iar *asta* înseamnă că atâta vreme cât te afli aici înăuntru și servieta se află acolo afară, și noi știm că acolo se află, ești probabil legat de mâini și de picioare.

Făcu o pauză, pentru a lua o bine-venită gură de aer. Bărbatul profită, pentru a spune pe un ton amenințător:

– Cu excepția faptului că aș putea să te strâng de gât pînă cazi lată și apoi voi ieși de aici, *cu* servieta.

– Cu excepția faptului că se întâmplă să am o bătă de baseball sub păt, tinere, pe care în două secunde am să pot pune mîna, de aici de unde mă aflu. Și sunt foarte puternică pentru o fată.

Impas. În cele din urmă, cu o politete forțată, „tânărul” spuse:

– Să mă prezint, din moment ce am devenit atât de buni prieteni. Mă cheamă Pelleas Anthor. Pe tine?

– Arca... Arkady Darell. Încântată de cunoștință.

– Și acum, Arkady, vrei să fii fetiță cuminte și să îl chemi pe tatăl tău?

– Nu sunt fetiță, izbucni Arcadia. Găsesc că ești foarte grosolan... mai ales că-mi ceri o favoare!

Pelleas Anthor oftă.

– Foarte bine. Vrei să fii o domnișoară cuminte, bună, drăguță, parfumată ca o levănțică... și să-l chemi pe tatăl tău?

– Nici să exagerezi n-aș fi dorit, dar am să-l chem. Numai că am să fac astfel încât să-mi țin ochii pe *tine*, tinere.

Și bătu cu piciorul în podea.

Șe auziră pași grăbiți în hol, apoi ușa fu dată de perete.

– Arcadia...

După ce dădu afară aerul din piept, cu zgomot, Dr. Darell spuse:

– Cine ești dumneata, domnule?

Pelleas zvâcni în picioare, evident ușurat.

– Dr. Toran Darell? Sunt Pelleas Anthor. Ai primit, cred, vești de la mine. Cel puțin, așa spune fiica dumitale.

– *Fiica* mea spune?

Privirea lui coborî și se lovi fără nici un efect de ochii larg deschiși și de carcasa impenetrabilă de inocență cu care ea întâmpină acuzația.

În cele din urmă, Dr. Darell spuse:

– *Într-adevăr*, te-am așteptat. Vrei să mă urmezi jos, te rog?

Dar se opri, pentru că ochiul său detectă o mișcare imperceptibilă. Arcadia prinse și ea mișcarea, și se repezi spre Fonoprinter, dar degeaba, pentru că tatăl ei se afla chiar lângă aparat.

– L-ai uitat cuplat, Arcadia, spuse el pe un ton sever.

– Tată, scoase ea un chităit suferind, este foarte nepoliticos să citești corespondența personală a altcuiva, mai ales atunci când este corespondență vorbită.

– Da, spuse tatăl ei, dar „corespondență vorbită” cu un străin în dormitorul tău! Arcadia, eu, ca tată, trebuie să te apăr de rele.

– Uf, ce porcărie... Nu a fost deloc *asa ceva*.

Pelleas izbucni în râs:

– O, ba da, Dr. Darell, a fost. Tânăra domnișoară avea de gând să mă acuze de tot felul de lucruri, așa că insist să citești, fie și pentru a-mi lăsa *mie* reputația neștirbită.

– Oh...

Arcadia își stăpânea cu greu lacrimile. Nici măcar propriul ei tată nu avea încredere în ea. Și nenorocitul ăla de Fonoprinter... Dacă n-ar fi apărut prostănacul care se zgâise prin fereastră, făcând-o să uite să-l decupleze! Acum, tatăl ei o să-i țină predici lungi și bine intenționate despre ceea ce tinerele

domnișoare nu au voie să facă. S-ar părea că nu există ceva ce *au* voie să facă, decât, poate, să se strângă de gât și să moară.

– Arcadia, spuse tatăl ei cu blândețe, eu zic că o tânără domnișoară...

Na! Știa ea că așa o să se întâmple! Știa ea!

– ... nu ar trebui să fie atât de obraznică cu bărbații mai în vârstă decât ea.

– Păi, el ce căuta să tragă cu ochiul prin fereastra mea? O tânără domnișoară are dreptul la intimitate... Acum o să trebuiască să refacă toată nenorocita aia de compunere.

– Nu tu trebuie să-i judeci lui manierele, chiar dacă ți-a apărut la fereastră. Pur și simplu nu trebuia să-l lași să intre. Trebuia să mă chemi imediat pe mine... mai ales dacă aveai impresia că îl așteptam.

– Bine că măcar *tu* nu l-ai observat... Ce prostie, spuse ea iritată. O să dea totul de gol, dacă o să se tot cațere pe ziduri, în loc să intre pe uși.

– Arcadia, nu ți-a cerut nimeni părerea într-o problemă despre care nu știi nimic.

– Ba da, uite că știu. Este vorba despre A Doua Fundație.

Se făcu liniște. Până și Arcadia simți o ușoară agitație în stomac.

– De unde ai auzit asta? întrebă încet Dr. Darell.

– De nicăieri, dar ce altă cauză ar putea avea mișcările astea conspirative? Și nu te teme, n-am să mai spun la nimeni.

– Domnule Anthor, spuse Dr. Darell, îmi cer scuze pentru toate astea.

– Aaa, nu face nimic, veni răspunsul prefăcut al lui Anthor. Nu e vina dumitale că ea este vândută forțelor Întunericului. Dar, îmi dai voie să-i pun o întrebare înainte de a pleca? Domnișoară Arcadia...

– Ce dorești?

– De ce crezi că e o prostie să intri pe ferestre, în loc să intri pe uși?

– Pentru că atragi atenția asupra a ceea ce vrei să ascunzi, nătărăule. Dacă țin un secret, nu-mi pun bandă adezivă peste gură, ca să *afle* toată lumea că am un secret. Vorbesc la fel de

mult ca de obicei, numai că despre altceva. N-ai citit nicio dată maximele lui Salvor Hardin? A fost primul nostru Primar, știi...

– Da, știu.

– Ei bine; el obișnuia să spună că o minciună nu poate să reușească decât dacă nu îi este rușine de ea însăși. Mai obișnuia să spună că nimic nu trebuie să *fie* adevărat, ci totul trebuie să *sune* adevărat. Așa că atunci când intri pe fereastră, asta este o minciună care se rușinează de ea însăși, și care nu sună adevărat.

– Și tu ce-ai fi făcut în cazul ăsta?

– Dacă aș fi dorit să-l văd pe tatăl meu într-o chestiune strict confidențială, m-aș fi recomandat în mod direct, deschis, și m-aș fi întâlnit cu el utilizând procedurile cele mai firești. Iar apoi, când toată lumea ar fi aflat despre mine și m-ar fi condus în mod natural la tatăl meu, aș fi putut fi oricât de secretoasă aș fi dorit, și nimeni n-ar fi bănuțit vreodată ceva.

Anthor aruncă o privire stranie, mai întâi spre fată, apoi spre Dr. Darell.

– Să mergem, spuse el. Am de luat o servietă din grădină. Stai! O ultimă întrebare. Arcadia, tu nu ai o bâță de baseball sub pat, nu-i așa?

– Nu, n-am.

– Ha! Nici nu te crezusem.

Dr. Darell se opri în ușă.

– Arcadia, spuse el, atunci când ai să rescrii compunerea despre Planul Seldon, n-are nici un rost să fii misterioasă în ceea ce o privește pe bunica ta. De fapt, ar fi bine să eviți cu totul această parte.

Coborî împreună cu Pelleas Anthor scările, în liniște. Apoi, vizitatorul întrebă cu o voce încordată:

– Scuză-mă, domnule... ce vârstă are fata?

– Paisprezece, împliniți alaltăieri.

– *Paisprezece?* Galaxie Mare... Ți-a spus vreodată că are de gând să se mărite într-o zi?

– Nu. Cel puțin, nu mie.

– Ei bine, dacă o face, împușcă-l. Mă refer la cel cu care o să vrea să se mărite.

Privi cu seriozitate în ochii celui mai în vârstă.

– Vorbesc serios, continuă el. Nimic nu poate fi mai îngrozitor decât să trăiești alături de ea, când va avea 'douăzeci de ani. Bineînțeles, nu vreau să te jignesc.

– Nu mă jignești. Cred că înțeleg ce vrei să spui.

În camera de sus, subiectul discuției lor se opri în fața Fono-printerului cu o plictiseală plină de nervi, și mormăi:

– Viitorul planului Seldon.

Fono-printerul, cu un aplomb de neegalat, transcrie fraza folosind litere mari, elegante, înflorite:

„Viitorul Planului Seldon.“

PLANUL SELDON

MATEMATICI – ... Sinteza calculului cu n variabile și a geometriei n -dimensionale stă la baza a ceea ce Seldon a numit odată „mica mea algebră a omnirii“...

ENCICLOPEDIA GALACTICA

IMAGINAȚI-VĂ o cameră!

Localizarea acestei camere nu este importantă deocamdată. Este suficient să spunem doar că A Doua Fundație exista în această cameră mai mult decât oriunde altundeva.

O cameră care de-a lungul secolelor fusese sediul științei pure. Și totuși, nu avea nimic din aparatura cu care știința a fost asociată timp de milenii, și cu care a ajuns să fie confundată. Dimpotrivă, era o știință care lucra numai cu concepte matematice, într-un mod asemănător teoriilor raselor străvechi din vremurile primitive, preistorice, de dinaintea nașterii tehnologiei; înainte ca Omul să se răspândească dincolo de hotarele unei singure lumi, acum uitată.

În primul rând, în această cameră se afla – protejat de o știință mentală care deocamdată nu cedase în fața întregii forțe tehnologice a restului Galaxiei – Primul Radiant, conținând în măruntaiele sale Planul Seldon, în întregime.

În al doilea rând, în această cameră se afla un bărbat – Primul Vorbitor.

Era al doisprezecelea în linia protectorilor-șefi ai Planului, iar titlul său nu însemna altceva decât că la întrunirile liderilor celei de-A Doua Fundații, el vorbea primul.

Predecesorul său îl învinsese pe Catâr, dar așchiile care rezultaseră din acea luptă gigantică încă mai împiedicau derularea Planului... De douăzeci și cinci de ani, el și

administrația sa încercau să aducă înapoi pe traseu o întreagă Galaxie de oameni încăpățânați și stupizi... Era un efort teribil.

Primul Vorbitor ridică privirea spre ușa care se deschidea. Deși se gândea, în singurătatea camerei, la cele două decenii și jumătate de eforturi care acum se apropiau încet și inevitabil de apogeu, deși era atât de ocupat, mintea sa îl primi pe noul venit cu o atitudine binevoitoare. Un tânăr, un student, care mai târziu ar putea să îi succedă.

Tânărul stătea nehotărât în ușă, astfel încât Primul Vorbitor trebui să meargă până la el și să îl conducă înăuntru, punându-i o mână prietenoasă pe umăr.

Studentul zâmbi timid, iar Primul Vorbitor spuse:

– Pentru început, trebuie să-ți fac cunoscut motivul prezenței tale aici.

Acum stăteau față în față, de o parte și de cealaltă a biroului. Nici unul dintre ei nu vorbea, în sensul recunoscut de orice alt om din Galaxie, și care nu făcea parte din A Doua Fundație.

La început, vorbirea a fost mijlocul prin care Omul a învățat, în mod imperfect, să-și transmită gândurile și sentimentele. Stabilind arbitrar sunete și combinații ale acestor sunete pentru a reprezenta anumite nuanțe mentale, el a dezvoltat o metodă de comunicare. Însă una care, în stângăcia și incompletitudinea sa, a tradus delicatetea minții prin sunete vulgare și guturale.

Tot mai jos... mai jos... și iată rezultatele: toată suferința pe care a cunoscut-o omenirea se datorează faptului că până la Hari Seldon nici un om din Galaxie nu îi putea înțelege cu adevărat pe ceilalți. Chiar și după aceea, foarte puțini au reușit. Fiecare ființă umană a trăit în spatele unui zid impenetrabil, într-o ceață sufocantă în care nu mai exista altcineva în afară de el. Din când în când se mai auzeau semnale confuze din adâncul cavernei în care se afla cealaltă ființă umană... astfel încât fiecare putea să bâjbâie după celălalt. Însă din cauză că nu se cunoșteau, și nu se puteau înțelege, și nu îndrăzneau să se încreadă unul în celălalt, și simțeau încă din copilărie teroarea și nesiguranța acelei deplin izolare... erau vânați de frica omului față de om, și de rapacitatea sălbatică a omului în relațiile cu ceilalți oameni.

Țîmp de mii de ani, picioarele s-au împotmolit și s-au târât prin noroi, ținând mintea prizonieră împreună cu ele. Mintea,

care în tot acest timp ar fi trebuit să se găsească în compania stelelor.

Încet-încet, Omul a ajuns aproape instinctiv să se gândească la a scăpa de barierele închisorii pe care o reprezenta vorbirea obișnuită. Semantica, logica simbolică, psihoanaliza... toate au fost mijloace prin care vorbirea putea fi rafinată sau evitată.

Psihoistoria a reprezentat știința mentalului, în care matematizarea a învins, în cele din urmă. Prin elaborarea matematicilor necesare înțelegerii psihologiei neurale și electrochimiei sistemul nervos, care la rândul lor trebuiau – *trebuiau* – tratate prin prisma forțelor nucleare, a devenit posibilă pentru prima oară dezvoltarea adevăratei psihologii. Și prin generalizarea psihologiei de la individ la grup, a fost matematizată și sociologia.

Grupuri din ce în ce mai mari; bilioanele care ocupau planetele; trilioanele care ocupau Sectoarele; cvadrilioanele care ocupau întreaga Galaxie au devenit nu simple ființe umane, ci forțe gigantice care puteau fi supuse studiului statistic... astfel încât, pentru Hari Seldon viitorul a devenit clar și inevitabil. Planul a putut fi pus la punct.

Aceleași rezultate esențiale ale științei mentalului care conduseseră la elaborarea Planului Seldon făceau de asemeni inutilă folosirea cuvintelor în mesajul Primului Vorbitor către Student.

Orice reacție la un stimul, oricât de neînsemnată, dădea informații complete despre cele mai mici modificări și despre licărirea oricărui curent în mintea celui alt. Primul Vorbitor nu putea simți instinctiv sentimentul de satisfacție al Studentului, așa cum ar fi fost Catârul în stare să facă. Catârul fusese un mutant ale cărui puteri puteau fi înțelese doar cu mare greutate de către un om obișnuit, sau chiar de către un membru al celei de-A Doua Fundații. Primul Vorbitor deducea sentimentele celorlalți în urma unei intense pregătiri.

Însă, întrucât este de la sine înțeles că într-o societate care se bazează pe vorbire este imposibil să descrii cu adevărat metoda prin care membrii celei de-A Doua Fundații comunicau între ei, tot acest aspect va fi ignorat în cele ce urmează. Primul Vorbitor va fi descris ca vorbind în mod obișnuit, iar dacă traducerea nu va fi întotdeauna satisfăcătoare, măcar este cel mai bun lucru care se poate face în aceste condiții.

Vom presupune, deci, că Primul Vorbitor chiar *a spus*: „Pentru început, să-ți fac cunoscut motivul prezenței tale aici“, în loc să zâmbească *asa* și să ridice un deget *în acest mod*.

Primul Vorbitor continuă:

– Ai studiat știința mentalului aproape întreaga ta viață, cu râvnă, și ai făcut-o bine. Ai asimilat tot ceea ce profesorii tăi ți-au putut oferi. Este timpul, pentru tine și pentru câțiva ca tine, să începeți ucenicia pentru a ajunge Vorbitori.

De cealaltă parte a biroului, agitație.

– Nu... calmează-te. Ai sperat că te vei califica. Te-ai temut că nu vei reuși. De fapt, atât speranța cât și teama sunt slăbiciuni. *Știi* că te vei califica, și ai ezitat să admiți acest fapt deoarece această siguranță în tine însuși ar fi putut creea în ceilalți senzația că ești un încrezut, și deci te vor considera necorespunzător. Absurd! Cel mai stupid om, fără nici o speranță de vindecare, este acela care nu își dă seama de calitățile sale. Calificarea ta se datorează și faptului că *știi* că te vei califica.

De cealaltă parte a biroului, relaxare.

– Exact. Acum te simți mai bine, și ai coborât garda. Ești mai apt să te concentrezi și să înțelegi. Ține minte, pentru ca să fii cu adevărat eficient, nu este obligatoriu să-ți ții mintea sub controlul unei bariere stricte, astfel încât la un test mai inteligent să fie la fel de puțin informativă ca și o minte goală. Dimpotrivă, trebuie să-ți cultivi o inocență, o lipsă de preocupare de sine, o detașare care nu ascundă nimic. Mintea mea este deschisă pentru tine. Fă și tu la fel.

– Nu este ușor să fii Vorbitor, continuă el. În primul rând, nu este ușor să fii Psihoistoric; și chiar dacă ești cel mai bun dintre Psihoistorici, nu este neapărat necesar să te califici ca Vorbitor. Aici este o deosebire. Un Vorbitor nu trebuie să fie conștient doar de complexitatea matematică a Planului Seldon; trebuie să-l îndrăgească, și să-i îndrăgească scopul. Trebuie să iubească Planul, trebuie să-l simtă la fel de important ca viața și ca aerul. Mai mult decât atât, trebuie să îl simtă ca pe un prieten viu. Știi ce este asta?

Mâna Primului Vorbitor se plimbă ușor deasupra cubului negru și strălucitor, așezat în mijlocul biroului. Era un cub care nu exprima nimic.

- Nu, Vorbitor, nu știu.
- Ai auzit de Primul Radiant?
- Ăsta?

Uimire.

– Te așteptai la ceva mai nobil, care să inspire venerație? Ei bine, e normal să arate așa. A fost creat în zilele Imperiului, de oamenii din timpul lui Seldon. Vreme de aproape patru sute de ani a servit perfect cerințelor noastre, fără să necesite reparații sau reglări. Din fericire, pentru că nimeni din A Doua Fundație nu are calificarea care să-i permită să îl înțeleagă din punct de vedere tehnic.

Zâmbi cu blândete:

– Cei din Prima Fundație l-ar putea reproduce, dar, desigur, ei nu trebuie să afle niciodată.

Apăsă o pârghie aflată pe latura dinspre el a biroului, și camera se cufundă în întuneric. Dar numai pentru un moment, deoarece cei doi pereți lungi ai camerei fură însuflețiți treptat de o culoare strălucitoare. Mai întâi un alb sidefiu, apoi câte o pată întunecată, și în cele din urmă, ecuații scrise cu negru, clar. Și din când în când, o liniuță roșie, ca un pârâiaș șovăielnic într-o pădure întunecată.

– Haide, băiete! Vino aici, în fața peretelui. N-o să faci umbră. Această lumină nu vine de la Radiant într-un mod obișnuit. Ca să-ți spun adevărul, n-am nici cea mai vagă idee cum se produce acest efect, dar n-o să faci umbră. Sunt sigur de asta.

Stăteau unul lângă altul, în lumină. Fiecare perete avea nouă metri în lungime, și trei în înălțime. Scrisul era mic, și acoperea fiecare centimetru pătrat.

– Ăsta nu e tot Planul, spuse Primul Vorbitor. Dacă ar fi să-l pun în întregime pe pereții ăștia doi, ecuațiile ar căpăta dimensiuni microscopice... dar nu este cazul. Ceea ce vezi tu aici reprezintă principalele secțiuni ale Planului, până acum. Ai învățat despre ele, nu-i așa?

– Da, Vorbitor.

– Și recunoști fiecare secțiune.

Liniște adâncă. Studentul arată cu degetul, și imediat liniile de ecuații începură să coboare pe perete până când unica serie

de funcții la care se gândise – cineva din afară cu greu și-ar fi putut închipui că gestul făcut cu degetul fusese suficient de precis – ajunsese la nivelul ochilor.

Primul Vorbitor râse încetisor:

– Vei descoperi că Primul Radiant este acordat cu mintea ta. Te poți aștepta și la alte surprize de la șmecheria asta mică. Ce aveai de gând să spui despre ecuația pe care ai selectat-o?

– Este o integrală Regelliană, bolborosi Studentul, care folosește o distribuție planetară a unei tendințe ce indică prezența a două clase economice puternice pe planetă, sau poate într-un Sector, plus o structură emoțională instabilă.

– Și ce înseamnă asta?

– Reprezintă limita unei tensiuni, din moment ce aici avem... Arată cu degetul, și ecuațiile defilează încă o dată.

– ... o serie convergentă.

– Bun, spuse Primul Vorbitor. Și spune-mi, ce crezi despre toate astea? O operă completă, nu-i așa?

– Absolut!

– Absolut greșit! Nu este, spuse Primul Vorbitor cu asprime. Asta este prima lecție pe care trebuie să o înveți. Planul Seldon nu este nici complet, nici corect. Este doar cel mai bun lucru care a putut fi făcut în acea vreme. Mai mult de o duzină de generații de oameni s-au concentrat asupra acestor ecuații, au lucrat la ele, le-au descompus până la ultima zecimală, și le-au pus din nou la loc. Au făcut chiar mai mult decât atât. Au privit scurgerea a aproape patru sute de ani, au dirijat realitatea conform predicțiilor și ecuațiilor, și au învățat. Au învățat mai mult decât a știut Seldon vreodată, și dacă am putea reface opera lui folosindu-ne de cunoștințele acumulate în aceste secole, am putea face o treabă mai bună. Îți este perfect clar?

Studentul părea un pic șocat.

– Înainte de a ajunge Vorbitor, continuă Primul Vorbitor, va trebui să-ți aduci tu însuți o contribuție originală la Plan. Nu este o blasfemie chiar atât de mare. Fiecare semn roșu pe care îl vezi pe perete reprezintă contribuția unuia dintre noi, cei care păzim Planul după moartea lui Seldon. Ei bine... *Ei bine...*

Privi în sus:

– Uite acolo!

Peretele veni parcă peste el.

– Asta, spuse el, este a mea.

O linie subțire și roșie încercuia două săgeți bifurcate care cuprindeau patruzeci de centimetri pătrați de deducții, pe fiecare rând. Între cele două rânduri se afla un șir de ecuații scrise cu roșu.

– Nu pare cine știe ce, spuse Vorbitorul. Se referă la un punct din Plan care nu va surveni decât peste o perioadă cel puțin egală cu cea care a trecut până acum. Este vorba de perioada de fuziune, atunci când Al Doilea Imperiu va depinde de diferite personalități rivale, care vor amenința să îl sfărâme dacă lupta va fi prea egală, sau îl vor menține în rigiditate dacă lupta va fi prea inegală. Aici sunt luate în considerare ambele posibilități, studiate, și se indică metoda pentru a le evita.

– Totuși, continuă el, acestea sunt probabilități. Poate exista și un al treilea curs. Unul cu o probabilitate relativ mică – doisprezece virgulă șaiszeci și patru la sută, ca să fiu exact – dar *deja* s-au întâmplat evenimente cu o probabilitate și mai mică, iar Planul Seldon nu este parcurs decât patruzeci la sută. A treia probabilitate constă dintr-un posibil compromis între două sau mai multe personalități aflate în conflict. Acest lucru, am arătat eu, mai întâi va bloca Al Doilea Imperiu într-un șablon inefficient, iar apoi, în cele din urmă, va implica pierderi prin războaie civile, mai mari decât dacă nu s-ar fi făcut nici un compromis. Din fericire, și acest lucru a putut fi prevăzut, și va putea fi împiedicat. Aceasta a fost contribuția mea.

– Îmi permit să vă întrerup, Vorbitor... Cum se face o schimbare?

– Prin intermediul Radiantului. De exemplu, în cazul tău, vei descoperi că matematicile tale vor fi verificate cu rigurozitate de către cinci comitete diferite; și că va trebui să le susții, împotriva unui atac concentrat și nemilos. Vor trece apoi doi ani, și munca ta va fi din nou analizată. Nu o singură dată s-a întâmplat ca o lucrare aparent perfectă să-și dezvăluie erorile de-abia după o perioadă de câteva luni sau câțiva ani de la aplicare. Câteodată, autorul însuși descoperă eroarea. Dacă după doi ani va trece de încă o examinare, nu mai puțin riguroasă decât prima, și dacă – spre binele lui – tânărul om de știință va aduce între timp detalii în plus, și va face demonstrații suplimentare, contribuția sa va fi integrată în Plan. A fost apogeul carierei mele; va fi apogeul carierei tale. Primul

Radiant poate fi acordat cu mintea ta, și toate corecțiile sau adăugirile se pot face prin raport mental. Nu va exista nimic care să indice că adăugarea sau corectura îți aparține. În întreaga istorie a Planului, nu a existat nici o nominalizare. Este o realizare a tuturor, în comun. Înțelegi?

– Da, Vorbitor.

– Atunci, ajunge cu asta.

Se îndreptă spre Primul Radiant și pereții deveniră din nou goi, mai puțin regiunea situată la marginea de sus, destinată iluminării camerei.

– Așează-te aici, la biroul meu, și hai să-ți spun ceva. În mod normal, pentru un Psihoistoric este suficient să cunoască Biostatica și Electromatematica Neurochimică. Unii nu știu nimic altceva, și nu sunt apti să devină decât tehnicieni-statisticieni. Însă un Vorbitor trebuie să poată discuta Planul fără să se folosească de matematici. Dacă nu Planul în sine, măcar filozofia și finalitatea sa. Pentru început, care este finalitatea Planului? Te rog să-mi spui cu cuvintele tale, fără să cauți o exprimare aleasă. Te asigur că nu după eleganță și suavitate vei fi judecat.

Studentul avea pentru prima oară ocazia să spună ceva mai mult decât două propoziții, și ezită înainte de a se avânta în spațiul care i se pusese la dispoziție. Spuse cu modestie:

– Ca urmare a ceea ce am învățat, eu cred că intenția Planului este să creeze o civilizație omenească bazată pe o orientare total diferită în raport cu ceea ce a existat mai înainte. O orientare care, conform constatărilor Psihoistoriei, nu s-ar putea realiza niciodată în mod *spontan*...

– Stop!

Primul Vorbitor îl întrerupsese foarte prompt:

– Nu trebuie să spui „niciodată“. Treci cu mare neatenție peste niște lucruri evidente. De fapt, psihoistoria prezice doar probabilități. Un anumit eveniment poate avea o probabilitate infinit de mică, dar care este totuși mai mare decât zero.

– Da, Vorbitor. Orientarea dorită, dacă mă pot corecta eu însumi, se știe că nu are nici o șansă semnificativă de a se realiza spontan.

– Așa este mai bine. Și care este orientarea?

– Este aceea a unei civilizații bazate pe știința mentalului. În toată istoria cunoscută a Omênirii, progresele s-au făcut în

principal în tehnologie: în capacitatea de a manevra lumea neînsușită care înconjoară Omul. Controlul de sine și al societății au fost lăsate hazardului și bâjbâielilor sistemelor etice intuitive bazate pe inspirație și sentimente. Ca urmare, nu a existat niciodată o cultură cu o stabilitate mai mare de aproximativ cincizeci și cinci de procente, iar acestea datorate doar mării mizerii umane.

– Și de ce orientarea de care vorbim este una nespontană?

– Pentru că o mare minoritate de oameni sunt înzestrați mental pentru a participa la progresul tehnologiei, și toți obțin din aceasta beneficii brute și vizibile. Însă doar o minoritate nesemnificativă se naște cu capacitatea de a conduce Omul prin Știința Mentalului; iar beneficiile obținute de aici nu sunt imediate, sunt mai subtile și mai puțin vizibile. Mai mult, întrucât o astfel de orientare ar duce la apariția unei dictaturi a celor mai înzestrați mental – virtual, o subdiviziune mai înaltă a Omului – va fi nepopulară și nu va putea fi stabilă fără exercitarea unei forțe care va împinge restul Omenirii înapoi, până la nivelul de brută. Nouă ne repugnă o astfel de evoluție, și trebuie evitată.

– Și atunci, care este soluția?

– Soluția este Planul Seldon. Condițiile au fost astfel aranjate și menținute încât la o mie de ani de la începutul Planului – șase sute de ani începând de acum – se va structura un Al Doilea Imperiu Galactic în care Omenirea va fi pregătită pentru supremația Științei Mentalului. În același interval, A Doua Fundație, în *propria sa* evoluție, va pregăti un grup de Psihologi gata să-și asume sarcina de a conduce. Deci, așa cum m-am gândit eu adesea, Prima Fundație asigură scheletul fizic pentru un unic factor politic, iar A Doua Fundație asigură cadrul mental pentru o clasă conducătoare de-a gata.

– Înțeleg. Foarte exact. Și crezi că *oricare* Al Doilea Imperiu, chiar dacă se va forma în intervalul stabilit de Seldon, va reprezenta o finalizare corectă a Planului?

– Nu, Vorbitor, nu cred. Sunt posibile mai multe astfel de Imperii, care se pot forma în perioada de timp cuprinsă între nouă sute și o mie șapte sute de ani de la începutul Planului, dar numai unul singur este *Al Doilea Imperiu*.

– Și în lumina tuturor acestor lucruri, de ce este necesară nedivulgarea existenței celei de-A Doua Fundații... și mai presus de toate, față de Prima Fundație?

Studentul caută în această întrebare un sens mai profund, dar nu reuși să-l găsească. Răspunse tulburat:

– Din aceleași motive pentru care detaliile Planului ca întreg trebuiesc ascunse Omenirii în general. Legile Psihoistoriei au o natură statistică și devin inoperante atunci când acțiunile oamenilor, luați ca indivizi, nu sunt de natură aleatoare. Dacă un grup important de oameni ar afla despre detaliile-cheie ale Planului, acțiunile lor vor fi determinate de cunoașterea acestor detalii, și vor înceta să mai fie aleatoare, în sensul axiomelor Psihoistoriei. Cu alte cuvinte, ei nu ar mai fi perfect predictibili. Îmi cer iertare, Vorbitor, dar am senzația că răspunsul nu este satisfăcător.

– E bine că ai impresia asta. Răspunsul tău este foarte incomplet. Este vorba despre ascunderea celei de-A Doua Fundații înseși, nu doar a Planului. Al Doilea Imperiu nu este încă format. Avem în continuare o societate căreia nu i-ar conveni o clasă conducătoare formată din psihologi, care s-ar teme de evoluția acestei clase, și ar lupta împotriva ei. Înțelegi asta?

– Da, Vorbitor. Acest aspect nu a fost niciodată scos în evidență...

– Nu minimaliza. E drept că nu a fost niciodată scos în evidență – la orele de curs. Dar ar fi trebuit să îl poți deduce tu însuși. Pe acesta, și multe altele pe care le vom aborda în viitorul apropiat, în timpul uceniciei tale. Ne vom întâlni din nou peste o săptămână. Între timp, aș dori să te gândești la aspectele unei probleme pe care ți-o voi prezenta imediat. Nu vreau o tratare matematică, riguroasă și completă. Asta ar lua un an unui expert, și nu o săptămână ție. Dar vreau un indiciu privind tendințele și direcțiile... Uite aici, un punct de bifurcație în Plan, care a avut loc acum aproximativ o jumătate de secol. Sunt prezentate și detaliile necesare. Vei observa că traseul urmat de realitatea presupusă diverge față de toate traseele prezise, probabilitatea sa fiind mai mică de un procent. Vei estima cât timp poate continua această divergență înainte ca ea să devină de necorectat. Vei estima de asemenea finalul probabil în caz că rămâne necorectată, și o metodă convenabilă de corecție.

Studentul reglă Vizorul la întâmplare și privi impasibil pasajele prezentate pe micuțul ecran încorporat.

– De ce această problemă concretă, Vorbitor? Este evident că însemnătatea ei nu este pur academică.

– Felicitări, băiete. Ești la fel de iute la minte pe cât mă așteptam. Problema nu este o simplă ipoteză. Acum aproape cincizeci de ani, Catârul a dat buzna în istoria Galactică, și timp de zece ani a fost singura ființă importantă în univers. Nu a fost prevăzut, nu a fost luat în calcul. A perturbat în mod serios Planul, dar nu fatal. Însă pentru a-l opri înainte de a *deveni* fatal, noi am fost obligați să intervenim activ împotriva lui. Ne-am dezvăluit existență și, infinit mai rău, o parte din puterea noastră. Prima Fundație a aflat de noi, și acțiunile ei de acum sunt influențate de faptul că a aflat. Observă în problema pe care ți-am prezentat-o. Aici. Și aici. Evident, nu vei discuta cu nimeni despre acest lucru.

Se făcu o liniște înfricoșătoare, în timp ce conștientizarea grozăviei situației se infiltra în Student. Spuse:

– În cazul ăsta, Planul Seldon a eșuat!

– Nu încă, spuse Primul Vorbitor. *Ar putea* doar să eșueze. Probabilitatea de succes este *în continuare* de douăzeci și unu virgulă patru la sută, *la fel* ca și la ultima evaluare.

CONSPIRATORII

PENTRU Dr. Darell și Pelleas Anthor, serile trecură în discuții amicale; zilele, într-o plăcută leneveală. Dădea impresia unei vizite obișnuite. Dr. Darell îl prezentă pe tânăr ca fiind un văr de pe altă planetă, iar interesul fu alungat de banalitate.

Din când în când însă, în timpul discuțiilor se menționa câte un nume. Urma o pauză lejeră pentru chibzuială. Dr. Darell spunea „Nu“, sau spunea „Da“. O chemare făcută pe lungimile de undă destinate comunicațiilor prilejui o invitație: „Aș dori să faceți cunoștință cu vărul meu.“

Pregătirile Arcadiei continuară în același ritm cu al lor. De fapt, acțiunile ei ar putea fi considerate mai minuțioase chiar.

De exemplu, îl convinse pe Olynthus Dam să îi dea un aparat de ascultare miniaturizat, construit de el. Metodele folosite promiteau pentru viitor un mare pericol pentru toți bărbații cu care Arcadia ar fi putut veni în contact. Ca să nu intrăm în amănunte, să spunem doar că a manifestat un mare interes pentru hobby-ul cu care se lăuda Olynthus – avea un atelier acasă – combinat cu un transfer al acestui interes către trăsăturile durdulii ale băiatului. Arcadia a jucat atât de bine, încât nefericitul s-a trezit: 1) ținând o prelegere lungă și însuflețită despre principiile motorului rezonator cu hiper-undă; 2) dându-și seama, zăpăcit, de ochii mari și interesați care se odihneau atât de dulce într-ai săi; și 3) împingând în mâinile ei

pofticioase cea mai mare creație a lui, sus-numitul aparat de ascultare.

După aceea, Arcadia l-a tratat pe Olynthus cu din ce în ce mai puțin interes, o perioadă suficient de lungă pentru a înlătura orice bănuială că aparatul de ascultare fusese motivul prieteniei lor. Timp de câteva luni după aceea, Olynthus a rememorat în repetate rânduri acea scurtă perioadă a vieții sale, inspectând-o cu tentaculele minții; până când în cele din urmă, neputând găsi nimic, s-a dat bătut și a uitat-o cu totul.

Când veni cea de-a șaptea seară, cinci oameni stăteau în camera de oaspeți a lui Darell. Mâncare da, tabac nu. Biroul Arcadiei era ocupat de acest produs greu de identificat, rezultat al inventității lui Olynthus.

Deci, cinci bărbați. Dr. Darell, desigur, cu părul grizonat, îmbrăcat cu grijă, părând oarecum mai în vârstă decât în realitate – avea patruzeci și doi de ani. Pelleas Anthor, serios și aruncând priviri rapide în toate direcțiile, părând tânăr și nesigur pe sine.

Și cei trei bărbați nou-veniți: Jole Turbor, redactor la postul local, mătăhălos și cu buze groase; Dr. Elvett Semic, profesor emerit de fizică la Universitate, slab și sfrijit, umplând doar pe jumătate hainele cu care era îmbrăcat; Homir Munn, bibliotecar, deșirat și foarte stingherit.

Dr. Darell vorbea calm, pe un ton normal și realist:

– Domnilor, această întâlnire a fost aranjată pentru ceva mai mult decât niște simple motive sociale. Probabil că ați ghicit acest lucru. Întrucât ați fost aleși în mod deliberat, datorită profesiilor voastre, puteți deasemeni ghici și pericolul implicat. Nu îl voi minimiza, însă vă voi spune că în orice caz suntem cu toții oameni condamnați. Luați aminte că nici unul dintre voi nu a fost invitat în secret. Nimănuui nu i s-a cerut să vină pe furiș. Ferestrele nu au fost opacizate. În jurul camerei nu se află nici un ecran, de nici un fel. Pentru a fi distruși, este suficient să atragem atenția dușmanului asupra noastră; iar cel mai bun mod de a atrage atenția este de a acționa într-o falsă și teatrală conspirativitate.

(Ha! gândi Arcadia aplecându-se deasupra vocilor care ieșeau – un pic cam stridente – din micuța cutie.)

– Înțelegeți?

Elvett Semic își contractă buza inferioară și își dezgoli dinții trecându-i pe deasupra ei, o grimasă care îi preceda întotdeauna vorbele:

– Haide, dă-i drumul. Spune-ne despre acest tânăr.

– Numele său este Pelleas Anthor, spuse Dr. Darell. A fost student al vechiului meu coleg, Kleise, care a murit anul trecut. Înainte de a muri, Kleise mi-a trimis encefalograma studentului său, până la al cincilea subnivel. Am verificat-o. Știți, desigur, că o encefalogramă nu poate fi falsificată până la acest subnivel, nici de către oamenii care se ocupă cu Știința Psihologiei. Dacă nu știți, va trebui să mă credeți pe cuvânt.

Turbor spuse, cu buzele strânse:

– Trebuie să începem odată. Te vom crede pe cuvânt, mai ales că ești cel mai mare electroneurolog din Galaxie, Kleise fiind mort. Cel puțin așa te-am descris în reportajul meu, și cred eu însumi în cele ce am spus. Ce vârstă ai, Anthor?

– Douăzeci și nouă, Domnule Turbor.

– Hm-m-m. Ești și tu electroneurolog? Unul bun?

– Doar un student în știință. Dar muncesc din greu, și am beneficiat de pregătirea pe care mi-a dat-o Kleise.

Munn interveni. În momentele de tensiune, avea o ușoară bâlbâială:

– A... Aș vrea să în... începeți. Am impresia că se v... vorbește prea mult.

Dr. Darell privi spre Munn ridicând o sprânceană:

– Ai dreptate, Homir. Pelleas, te rog să iei cuvântul.

– Încă nu, spuse încet Pelleas Anthor, deoarece înainte de a începe – deși împărtășesc opinia Domnului Munn – doresc să analizez niște encefalograme.

Darell se încruntă.

– Ce înseamnă asta, Anthor? La ce encefalograme te referi?

– La ale voastre, ale tuturor. Ai avut-o pe a mea, Dr. Darell. Trebuie să le iau și eu pe ale voastre. Iar măsurătorile trebuie să le fac eu însumi.

– Nu are nici un motiv să se încreadă în noi, Darell, spuse Turbor. Are tot dreptul să ni le ceară.

– Vă mulțumesc, spuse Anthor. Dacă o să mă conduci în laborator, Dr. Darell, vom putea începe. Mi-am permis să verific aparatura, azi de dimineață.

Știința encefalografiei era nouă și veche în același timp. Era veche în sensul că microcurenții generați de celulele nervoase ale fiintelor erau cunoscuți de mult, aparținând acelei imense categorii de cunoștințe a căror origine fusese complet pierdută. Cunoașterea lor mergea înapoi în timp, spre cele mai vechi vestigii ale istoriei oamenilor.

Cu toate acestea, era și nouă. Existența microcurenților a trecut neglijată de-a lungul zecilor de mii de ani ai Imperiului Galactic. Cunoașterea lor era considerată un domeniu exotic și interesant, dar absolut inutil. Unii au încercat să clasifice undele cerebrale în treze și adormite, calme și excitate, sănătoase și bolnave... dar chiar și concepțiile cele mai deschise aveau o mulțime de excepții care le viciau.

Alții au încercat să demonstreze existența grupelor de unde cerebrale, analoge binecunoscutelor grupe ale sângelui, și să arate că mediul înconjurător era factorul determinant. Aceștia erau mental-rasiști, care pretindeau că Omul putea fi împărțit în subspecii. Dar o astfel de filozofie nu putea rezista în fața copleșitorului curent ecumenic ce luase naștere în chiar miezul Imperiului Galactic. Imperiul devenise o unitate politică reunind douăzeci de milioane de sisteme stelare, și înglobând toți Oamenii, începând cu lumea centrală, Trantor – acum o splendidă și imposibilă amintire a mărețului trecut – și până la cel mai singuratic asteroid de la periferie.

Și apoi, din nou, într-o societate cum era cea a Primului Imperiu, abandonată științelor fizicii și tehnologiei neînsuflețite, se produse o *depărtare* de la știința mentalului. Aceasta era mai puțin respectabilă pentru că avea o aplicabilitate mai puțin imediată; și era mai slab finanțată, pentru că era mai puțin profitabilă.

După dezintegrarea Primului Imperiu, a venit fragmentarea științei organizate, până la un nivel foarte înapoiat, mult, mult în urmă, trecând de puterea atomică și ajungând la puterea furnizată de cărbune și petrol pe baze chimice. Singura excepție o făcea, desigur, Prima Fundație. Acolo, scânteia științei,

revitalizată și intensificată, fusese menținută și transformată în flacăra. Cu toate acestea, și în Fundație domnea tehnologia. Creierul, exceptând chirurgia pe creier, era un domeniu neglijat.

Hari Seldon a exprimat primul ceea ce după aceea a fost acceptat ca fiind adevărat.

„Microcurenții neurali,” a spus el odată, „poartă în ei scânteia tuturor impulsurilor și răspunsurilor conștiente și inconștiente. Undele cerebrale înregistrate pe hârtia milimetrică, prezentând vârfuri și adâncituri tremurate, sunt oglinda impulsurilor-gând ale milioanei de celule. Teoretic, analiza ar trebui să determine gândurile și sentimentele subiectului, până la cel din urmă și până la cel mai neînsemnat. Diferențele care ar trebui să apară nu se datorează doar caracteristicilor fizice, grosiere, moștenite sau dobândite, ci de asemeni și trecerii de la o stare emoțională la alta, acumulării de educație și experiență, și chiar unor lucruri foarte subtile, cum ar fi o schimbare în filozofia despre viață a subiectului.”

Dar nici măcar Seldon nu a putut face mai mult decât speculații.

Și iată că acum cincizeci de ani, oamenii din Prima Fundație au spart ușa unei incredibil de vaste și complicate magazii de noi informații. Soluția, normal, a fost obținută prin tehnici noi — cum ar fi de exemplu utilizarea în zonele de sutură ale craniului a unor electrozi realizați într-o tehnologie de ultim moment și care permiteau contactul direct cu celulele cenușii, fără a mai fi necesară raderea unei porțiuni din pielea capului. Și mai era echipamentul care înregistra automat undele cerebrale, întâi în ansamblu, și apoi ca funcții separate de șase variabile independente.

Cel mai semnificativ, poate, era respectul crescând cu care erau tratați encefalografia și specialistul în encefalografie. Kleise, cel mai valoros dintre ei, stătea la convențiile științifice pe o treaptă egală cu fizicianul. Renumele Doctorului Darell, deși nu mai lucra în acest domeniu, se datora în foarte mare măsură strălucitelor sale contribuții în analiza encefalografică, aproape tot atât de mult pe cât se datora faptului că era fiul Baytei Darell, marea eroină a generației trecute.

Acum, Dr. Darell stătea așezat în scaun, abia simțind pe teastă atingerea delicată a electrozilor ca niște fulgi, în timp ce

acele de trasat, închise într-o carcasă vidată, se mișcau înapoi și încolo. Stătea cu spatele la înregistrator – altfel, cum se știa prea bine, vederea curbilor în mișcare inducea un efort inconștient de a le controla, cu efecte notabile – dar era conștient că discul central afișa o curbă Sigma ritmică și foarte puțin neregulată, lucru deloc surprinzător având în vedere mintea lui puternică și bine organizată. În discul auxiliar, care prelucra undele Cerebrale, această undă Sigma va fi amplificată și „curățată“ de perturbații. Se vor vedea salturile bruște, aproape discontinui, datorate lobului central, și tremurul moderat datorat regiunilor mai puțin profunde, cu domeniul lor îngust de frecvențe...

Își cunostea structura propriilor unde cerebrale, așa cum un artist își dădea perfect seama de culoarea propriilor ochi.

Pelleas Anthor nu făcu nici un comentariu atunci când Darell se ridică din scaunul cu spate reglabil. Tânărul strânse una lângă alta cele șapte înregistrări, le aruncă o privire rapidă și cuprinzătoare, ca unul care știa exact ce anume amănunt, aparent nesemnificativ, trebuia să caute.

– Dr. Semic, dacă nu te superi...

Figura îngălbenită de vreme a lui Semic era gravă. La vârsta lui înaintată, encefalografia era o știință din care nu știa prea multe lucruri; aceasta luase un avânt care pe undeva îl deranja. Știa că era bătrân, și că undele cerebrale o vor arăta. Ridurile feței o arătau, pasul nesigur, tremurul mâinilor... dar *acestea* nu vorbeau decât despre trupul său. Undele cerebrale ar putea arăta că și mintea îi îmbătrânise. Un jenant și nejustificat atac asupra ultimului refugiu al omului, propria sa minte.

Electrozii fură potriviți. Întreaga procedură a înregistrării undelor cerebrale, de la început până la sfârșit, bineînțeles că nu îi provocă nici o durere. Era doar acea țiuitură slabă, mult sub pragul senzației.

Apoi veni Turbor, care stătu liniștit și imperturbabil de-a lungul întregului proces, timp de cincisprezece minute. Și Munn, care tresări la prima atingere a electrozilor și apoi își petrecu timpul rotindu-și ochii ca și cum ar fi dorit să-i îndrepte spre înapoi și să privească printr-o gaură în occiput.

– Și acum..., spuse Darell atunci când totul luă sfârșit.

– Și acum, spuse Anthor pe un ton de scuză, mai există o persoană în casă.

Darell spuse, încruntându-se:

– Fiica mea?

– Da. Dacă îți aduci aminte, ți-am sugerat să rămână acasă în această seară.

– Pentru analiza encefalografică? Dar, pe Galaxie, pentru ce?

Nu pot merge mai departe dacă nu o fac.

Darell dădu din umeri și urcă scările. Arcadia, bineînțeles prevenită, avea aparatul de ascultare decuplat atunci când el intră în cameră. Apoi îl urmă în jos, cu o supunere calmă. Pentru prima oară în viață – exceptând acea ocazie din pruncie când îi fusese prelevată structura mentală fundamentală, pentru identificare și recensământ – se afla sub electrozi.

După aceea întrebă, întinzând mâna:

– Pot să văd și eu?

– Nu vei înțelege nimic, Arcadia, spuse Dr. Darell. Nu e cumva vremea să mergi la culcare?

– Ba da, tată, spuse ea cuminte. Noapte bună, tuturor.

Alergă pe scări și se vâri în pat, după un minimum de pregătiri. Cu aparatul de ascultare al lui Olynthus așezat sub pernă, se simți ca un personaj dintr-o video-carte și trăi plinar, extatic, fiecare clipă, ca într-o „poveste cu spioni“.

Primele cuvinte pe care le auzi fură ale lui Anthor:

– Analizele, domnilor, sunt satisfăcătoare. Toate. Inclusiv cea a copilului.

Copil, gândi ea dezgustată, și scoase limba la Anthor, în întuneric.

Anthor își deschise servieta, și scoase din ea câteva duzini de înregistrări de unde cerebrale. Nu erau originalele. Nici servieta nu avea o încuietore obișnuită. Dacă altă mână decât a sa ar fi ținut cheia, conținutul s-ar fi oxidat instantaneu, în liniște, devenind o cenușă de nereconstituit. Odată scoase din servieta, înregistrările sufereau, oricum, același proces de oxidare, însă după o jumătate de oră.

Dar în scurta lor perioadă de viață, Anthor vorbi concis.

– Am aici înregistrările câtorva funcționari mai puțin importanți ai guvernului de pe Anacreon. Acesta este un

psiholog de la Universitatea Locris; acesta este un industriaș din Siwenna. Restul, sunt precum puteți vedea și singuri.

Se strânsă să vadă. Pentru toți în afară de Darell, erau niște linii tremurate trasate pe hârtie. Pentru Darell, strigau într-un milion de limbi.

Anthor arată cu degetul:

– Îți supun atenției, Dr. Darell, regiunea de platou dintre undele Tau secundare din lobul frontal, care este comună tuturor acestor înregistrări. Vrei să folosești Rigla mea Analitică, pentru a-mi verifica spusese?

Rigla Analitică putea fi considerată o rudă îndepărtată – așa cum este un zgârie-nori față de o cocioabă – a acelei jucării de grădiniță, Rigla de Calcul Logaritmă. Darell o folosi cu îndemânarea pe care o căpătase în urma unei lungi experiențe. Reprezintă cu mâna liberă rezultatele și, așa cum spusese Anthor, în regiunile lobului frontal, acolo unde erau de așteptat oscilații puternice, descoperi platouri inexpresive.

– Cum interpretezi acest lucru, Dr. Darell? întrebă Anthor.

– Nu sunt sigur. Sunt surprins, și nu-mi dau seama cum a fost posibil. Chiar și în cazurile de amnezie se remarcă o comprimare puternică a oscilațiilor, dar nu o platitudine perfectă. Chirurgie pe creier, poate?

– Ooo, ceva a fost scos, strigă Anthor nerăbdător, da! Însă nu din punct de vedere fizic. Știți, Catârul ar fi fost în stare să facă exact același lucru. Ar fi putut suprima complet orice posibilitate de manifestare a unui anumit sentiment sau a unei anumite atitudini mentale, iar în loc ar fi putut lăsa chiar o astfel de platitudine. Sau...

– Sau ar putea fi făcute de A Doua Fundație. Asta este? întrebă Turbor cu un zâmbet slab.

Nu era deloc necesar să se răspundă la această întrebare precisă și retorică.

– Ce anume ți-a trezit bănuielile, Domnule Anthor? întrebă Munn.

– Nu mie. Doctorului Kleise. A adunat structuri ale undelor cerebrale, așa cum face și Poliția Planetară, dar selectiv. S-a specializat în intelectuali, funcționari ai guvernului, și oameni de afaceri. Vedeti, este evident că dacă A Doua Fundație dirijează cursul istoriei Galaxiei – al nostru – trebuie să o facă într-un mod subtil, iar intervenția să fie pe cât posibil minimă.

Dacă acționează prin intermediul mentalului, și probabil că așa și fac, aleg mințile oamenilor influenți din cultură, industrie, sau politică. Iar Dr. Kleise s-a ocupat în special de mințile acestora.

– Da, obiectă Munn, dar există vreo confirmare? În felul în care acționează acești oameni... mă refer la cei cu platou. Poate că este un fenomen absolut normal.

Privi deznădăjduit la ceilalți, cu ochi albaștri de copil, dar nu găsi nimic încurajator.

– Îl las pe Dr. Darell să răspundă, spuse Anthor. Întrebă-l de câte ori a văzut acest fenomen în studiile sale, sau în literatura de specialitate din ultima generație. Apoi întreabă-l care este șansa ca un astfel de fenomen să apară într-o mie de subiecți aparținând claselor studiate de Dr. Kleise.

– Găsesc că nu încapă nici o îndoială, spuse Darell pe un ton îngrijorat. Acestea sunt mentalități artificiale. Au fost „lucrate“. Într-un fel, am bănuیت asta.

– Știu, Dr. Darell, spuse Anthor. Știu de asemeni că ai lucrat mai demult împreună cu Dr. Kleise. Aș vrea să aflu de ce te-ai retras.

De fapt, întrebarea sa nu avea nimic ostil. Poate doar precauție; însă fu urmată de o pauză lungă. Darell își privi oaspeții, mutându-și privirea de la unul la altul, apoi spuse deodată:

– Pentru că lupta lui Kleise nu avea nici un rost. Înfrunța un adversar mult prea puternic pentru el. A descoperit ceea ce noi – eu și cu el – știam că vom descoperi... și anume că nu eram proprii noștri stăpâni. *Iar eu nu vroiam să aflu asta!* Aveam orgoliul meu. Îmi plăcea să cred că Fundația noastră era stăpână pe totalitatea sufletelor care o alcătuiau; că strămoșii noștri n-au luptat și murit degeaba. Am crezut că cel mai simplu este să nu mai caut, atâta vreme cât nu eram încă sigur. Nu aveam nevoie de slujbă, întrucât pensia Guvernamentală acordată pentru totdeauna familiei mamei mele îmi satisfăcea necesitățile, deloc mari. Laboratorul meu de acasă ar fi de ajuns să-mi alunge plictiseala, și într-o bună zi voi muri... Apoi a murit Kleise...

Semic își arată dinții și spuse:

– Tipul ăsta, Kleise; nu l-am cunoscut. Cum a murit?

Author interveni:

– A murit. Știa că așa se va întâmpla. Cu o jumătate de an înainte de a muri, mi-a spus că se apropiase prea mult...

– Și acum, *noi* suntem prea a... aproape, nu-i așa? insinuă Munn.

Avea gura uscată, și mărunul lui Adam i se ridicase nefiresc de mult.

– Da, spuse Author neimpresionat, dar tot așa eram și până acum... cu toții. Pentru asta ați fost aleși. Jole Turbor a denunțat pe post faptul că soarta noastră oarbă este condusă de A Doua Fundație, până când guvernul i-a închis gura... prin intermediul, trebuie să menționez, unui puternic bancher al cărui creier prezenta ceea ce Kleise obișnuia să numească Platoul Coruperii. Homir Munn are cea mai mare colecție particulară a Catâriadei – dacă pot folosi acest cuvânt pentru a desemna datele referitoare la Catâr – care există în acest moment, și a publicat câteva lucrări conținând speculații despre natura și rolul celei de-A Doua Fundații. Dr. Semic a contribuit mai mult ca oricine la matematicile analizei encefalografice, deși nu și-a dat seama că lucrările sale ar fi putut avea o astfel de aplicație în practică.

Semic holbă ochii și cotcodăci, cu răsuflarea întretăiată:

– Nu, tinere, n-am știut. Eu am analizat mișcările intramoleculare... problemă cu n-corpuri. Encefalografia mă depășește.

– Deci, acum știm cum stăm. Bineînțeles, guvernul nu poate face nimic în această privință. Dacă primarul sau altcineva își dă sau nu seama de gravitatea situației, nu știu. Dar știu un lucru – noi,ăștia cinci, nu avem nimic de pierdut, în schimb putem câștiga mult. Cu cât aflăm mai multe, cu atât mai mult ne putem desfășura în direcții sigure. Noi nu suntem decât începutul, cred că vă dați seama.

– Cât de adâncă este infiltrarea celei de-A Doua Fundații? întrebă Turbor.

– Nu știu. Nu vă pot da decât un răspuns banal. Toate infiltrările pe care le-am descoperit au fost la periferia națiunii. Capitala poate fi curată încă, deși nici acest lucru nu este sigur... altfel nu v-aș fi verificat. Dr. Darel, dumneata ai fost în mod special suspectat, datorită faptului că ai abandonat cercetările pe

care le făceai împreună cu Kleise. Știi, Kleise nu te-a iertat niciodată. Eu am crezut că ai fost corupt de A Doua Fundație, dar Kleise a insistat întotdeauna că ai fost un laș. Mă ierți, Dr. Darell, îți spun aceste lucruri ca să înțelegi care este poziția mea. Eu unul, cred că îți înțeleg atitudinea și, dacă a fost lașitate, o consider scuzabilă.

Darell inspiră adânc înainte de a răspunde:

– Am fugit! Spune-i cum vrei. Am încercat să mențin prietenia noastră, dar nu mi-a scris niciodată și nici nu m-a căutat, până în ziua în care mi-a trimis encefalograma ta. Iar asta s-a întâmplat cu nici o săptămână înainte de a muri...

– Dacă nu te superi, interveni Homir Munn cu o izbucnire teatrală, c... cred că suntem niște inconștienți. Suntem o b... biată adunătură de conspiratori, dacă o să stăm să vorbim, și să vorbim, și să v... vorbim. Dar, oricum, nici nu văd ce altceva am putea face. Este o c... copilărie. Un... unde cerebrale, puteri supranaturale, și toate celelalte! Aveți de gând să *întreprindeți* ceva?

Ochii lui Pelleas Anthor străluceau:

– Da. Avem nevoie de mai multe informații despre A Doua Fundație. Este prima necesitate. Catârul a cheltuit cinci ani din viață pentru această căutare de informații, și a dat greș... sau așa am fost făcuți să credem. Dar apoi s-a oprit din căutare. De ce? din cauză că a dat greș? Sau din cauză că a reușit?

– I... iarăși vorbe, spuse Munn cu amărăciune. Cum crezi că vom afla?

– Dacă vreți să mă ascultați... Capitala Catârului se afla pe Kalgan. Kalgan nu făcea parte din sfera de influență comercială a Fundației înainte de a veni Catârul, și nu face parte nici acum. În acest moment, Kalgan este condusă de Stettin, dacă nu cumva va avea loc o lovitură de palat în zilele următoare. Stettin se auto-intitulează Prim Cetățean și se consideră succesorul Catârului. Dacă există vreo tradiție în Kalgan, ea are la bază caracteristicile supra-umane ale Catârului și măreția sa... O tradiție cu forță de superstiție. Prin urmare, vechiul palat al Catârului este păstrat ca un loc sfânt. Nici o persoană neautorizată nu are voie să intre; nimic din ceea ce se află înăuntru nu a mai fost atins vreodată după ce Catârul a murit.

– Și?

– Și, de ce? În vremurile acestea, nimic nu se întâmplă fără un motiv. Dacă palatul Catârului este inviolabil nu doar din cauza superstiției? Dacă A Doua Fundație a aranjat lucrurile astfel? Pe scurt, dacă rezultatele celor cinci ani de căutări ale Catârului se află înăuntru?...

– Oh, ce t... tâmpenii.

– De ce n-ar fi așa? întrebă Anthor. De-a lungul istoriei, A Doua Fundație s-a ăscuns, intervenind în problemele Galaxiei cât mai discret cu putință. Știu că nouă ni s-ar părea mai logic să fi distrus Palatul, sau măcar să fi scos datele de acolo. Dar trebuie să luați în considerare psihologia acestor măștri psihologi. Ei sunt Seldoni; ei sunt Catări, și acționează indirect, prin mental. Nu ar distruge și nu ar înlătura niciodată, atunci când și-ar putea atinge scopurile realizând o stare mentală. Ei, ce spuneți?

Nu primi nici un răspuns imediat, deci continuă:

– Și dumneata, Munn, ești cel mai potrivit pentru a obține informațiile de care avem nevoie.

– *Eu?*

Un strigăt uluit. Munn privi repede de la unul la altul:

– Eu nu pot face așa ceva. Eu nu sunt om de acțiune; nu sunt erou de film. Sunt bibliotecar. Dacă vă pot ajuta în felul meu, în regulă, am să risc să fiu descoperit de A Doua Fundație. Dar n-am de gând să cutureier spațiul pentru o f... fantasmagorie ca asta.

– Uite cum stau lucrurile, spuse calm Anthor. Dr. Darell și cu mine am căzut împreună de acord că dumneata ești cel mai potrivit. Este singurul mod în care totul va părea firesc. Spui că ești bibliotecar. Perfect! Care este domeniul dumitale de cel mai mare interes? Catăriada! Ai deja cea mai mare colecție din Galaxie cu materiale despre Catâr. Este firesc să vrei să obții mai multe; mai firesc pentru dumneta decât pentru oricine altcineva. *Dumneata* poți cere să intri în Palatul de pe Kalgan fără a trezi bănuieli că ai motive ascunse. Poți fi refuzat, dar nu poți fi bănuie. Mai mult, ai o navă mono-loc. Se știe că ai vizitat diverse planete în vacanțele dumitale anuale. Ai fost chiar și pe Kalgan mai demult. Nu înțelegi că nu trebuie să te comporți altfel decât te-ai comportat întotdeauna?

– Dar nu pot să spun pur și simplu: „N... nu vreți să fiți amabil și să-mi dați voie să intru în cel mai sfânt lăcaș al dumneavoastră, D... Domnule Prim Cetățean?”

– De ce nu?

– Pentru că... pe Galaxie, n-o să mă lase!

– Foarte bine, atunci. N-o să te lase. O să te întorci acasă și ne vom gândi la altceva.

Munn privi împrejur, cu o răzvrătire neajutorată. Se simțea atras într-o acțiune pe care o ura. Nimeni nu se oferea să-l ajute să iasă.

Așa că în cele din urmă, în casa Doctorului Darell au fost luate două decizii. Prima era o acceptare cu inima îndoită din partea lui Munn. Urma să plece în spațiu imediat ce începea vacanța de vară.

Cealaltă era o decizie foarte neautorizată, din partea unui membru neoficial al întâlnirii, luată imediat după decuplarea aparatului de ascultare și după pregătirea pentru un somn mult întârziat. Această a doua hotărâre nu ne privește deocamdată.

CRIZA SE APROPIE

ÎN A DOUA FUNDAȚIE, trecuse o săptămână. Primul Vorbitor zâmbea din nou Studentului:

– Probabil că mi-ai adus rezulate interesante, altfel nu ai fi atât de nemulțumit.

Studentul puse mâna pe teancul de hârtie de calculator pe care îl adusese cu sine și spuse:

– Sunteți sigur că problema este reală?

– Totul este adevărat. Nu am denaturat absolut nimic.

– Atunci *trebuie* să accept rezultatele, și nu vreau.

– Normal. Dar ce importanță au dorințele tale? Ei bine, spune-mi ce te nemulțumește în halul ăsta. Nu, nu, lasă deoparte demonstrațiile matematice. Am să le analizez mai târziu. Între timp, *vorbește*-mi. Vreau să văd cum ai raționat.

– Ei bine, Vorbitor... Devine foarte evident că în psihologia fundamentală a Primei Fundații a avut loc o schimbare semnificativă și globală. Atâta vreme cât știau de existența unui Plan Seldon, fără să cunoască detaliile, aveau încredere în el, însă aveau și unele nelămuriri. Știau că vor reuși, dar nu știau când sau cum. Există, în consecință, un climat de tensiune și de efort continuu... ceea ce Seldon chiar și dorise. Cu alte cuvinte, se putea conta pe Prima Fundație că va lucra cu motoarele în plin.

– O metaforă dubioasă, spuse Primul Vorbitor, dar te-am înțeles.

– Dar acum, Vorbitor, au aflat de existența unei A Doua Fundații, concret, și nu dintr-o veche și vagă declarație a lui Seldon. Îi intuiesc funcția de protector al Planului. Au aflat că există o forță care le supraveghează fiecare pas și care nu îi va lăsa să cadă. Deci vor abandona ritmul susținut, și își vor permite o plimbare cu trăsura. Mă tem că am făcut încă o metaforă.

– Nu contează, continuă.

– Și această renunțare la efort; această inerție crescândă; acest abandon într-o dulce delăsare și într-o cultură decadentă și dedicată plăcerii, înseamnă ruinarea Planului. Ei *trebuie* să se auto-propulseze.

– Asta-i tot?

– Nu, mai este. Reacția majorității este așa cum am descris-o. Dar există o mare probabilitate și a unei reacții minoritare. Aflând de rolul nostru de protectori și dirijori, câțiva dintre ei vor manifesta nu mulțumire, ci ostilitate. Asta rezultă din Teorema lui Korillov...

– Da, da. Cunosc teorema.

– Îmi cer scuze, Vorbitor. Este greu să eviți matematicile. În orice caz, efectul va fi nu numai că efortul Fundației se micșorează, dar o parte din el va fi întors activ împotriva noastră.

– Și *asta*-i tot?

– Mai rămâne un factor a cărui probabilitate este destul de scăzută...

– Foarte bine. Care este acel factor?

– Atâta timp cât energiile Primei Fundații au fost îndreptate doar spre Imperiu; atâta timp cât singurii lor dușmani au fost uriașele și demodatele nave, rămășițe ale trecutului, au fost preocupați doar de tehnologie. Dar aflând că *noi* formăm o nouă și importantă parte a ambientului lor, s-ar putea produce o schimbare în modul lor de a vedea lucrurile. Ar putea să devină psihologi...

– Această schimbare, spuse rece primul Vorbitor, *a avut* deja loc.

Buzele Studentului se strânseseră până deveniră o linie abia vizibilă:

– Atunci, totul s-a sfârșit. S-a realizat o incompatibilitate fundamentală cu Planul. Vorbitor, aș fi aflat acest lucru dacă aș fi trăit... afară?

Primul Vorbitor spuse cu seriozitate:

– Te simți umilit, tinere, deoarece crezând că ai înțeles atât de multe și atât de bine, afli deodată că multe lucruri foarte evidente îți erau necunoscute. Crezând că erai unul dintre Stăpânii Galaxiei, afli deodată că stai pe marginea prăpastiei. În mod firesc, vei repudia turnul de fildeș în care ai trăit; izolarea în care ai fost educat; teoriile cu care ai fost crescut. Am avut și eu odată acest sentiment. Este normal. Totuși, a fost foarte necesar ca în anii tăi de formare să nu ai contact direct cu Galaxia; să rămâi aici, unde toate informațiile pe care le primești sunt filtrate, și mintea îți este șlefuită cu mare grijă. Ți-am fi putut împărtăși acest... acest eșec parțial al Planului mai devreme, ca să te scutim de șocul de acum, dar nu i-ai fi înțeles așa cum trebuie însemnătatea. Acum ai înțeles. Deci nu găsești nici un fel de soluție la problemă?

Studentul scutură capul și spuse deznădăjduit:

– Nici una!

– Ei bine, nici nu e de mirare. Ascultă-mă, tinere. Acum mai mult de zece ani, s-a luat decizia de a acționa. Nu este o acțiune obișnuită, ci una la care am fost forțați să trecem, împotriva voinței noastre. Implică probabilități scăzute, ipoteze periculoase... Uneori am fost obligați să avem de-a face chiar cu reacții individuale, pentru că altfel nu se putea. Și știi că Psihoistoria, prin natura sa, nu are nici un sens atunci când se aplică unor numere mai mici decât cele planetare.

– Și? Reușim? Îngăimă Studentul.

– Deocamdată, nu se poate spune nimic. Până acum am menținut o situație stabilă... însă pentru prima oară în istoria Planului, este posibil ca acțiunea neprevăzută a unui singur individ să îl distrugă. Am adus un număr minim de oameni din afară într-o stare mentală indispensabilă nouă; avem agenți... dar acțiunile lor sunt planificate. Nu îndrăznesc să improvizeze. Cred că îți este clar. Și nu îți voi ascunde cel mai rău dintre lucruri... dacă vom fi descoperiți aici, pe această lume, nu numai Planul va fi distrus, ci și noi înșine, în sens fizic. Așa că vezi, situația nu este foarte bună.

– Dar puțin! pe care l-ai prezentat nu sună deloc ca o soluție, ci ca o estimare disperată.

– Nu. Să spunem, mai degrabă, o estimare inteligentă.

– Și când va veni criza, Vorbitor? Când vom ști dacă am reușit sau nu?

– Până într-un an, fără nici o îndoială.

Studentul stătu puțin pe gânduri, apoi clătină din cap. Strânse mâna Vorbitorului și spuse:

– Ei bine, este util să știu.

Se întoarse pe călcâie și plecă.

În timp ce fereastra devenea transparentă, Primul Vorbitor privi în tăcere dincolo de ea. Dincolo de clădirile uriașe, la stelele aglomerate și mute. .

Un an va trece repede. La sfârșitul său, va mai fi în viață vreunul dintre ei, succesorii lui Seldon?

PASAGERUL CLANDESTIN

CAM CU O LUNĂ în urmă începuse vara. Homir Munn își finalizase raportul financiar al anului fiscal, avusese grijă ca bibliotecarul care îl înlocuia (pus la dispoziție de Guvern) să își dea bine seama de subtilitățile postului – omul de anul trecut fusese absolut nesatisfăcător – și își scosese din hibernare micuța navă, *Unimara*, numită astfel după un episod delicat și misterios de acum douăzeci de ani.

Plecă de pe Terminus într-o dispoziție proastă. Nimeni nu venise la cosmoport să-l vadă cum pleacă. Ar fi fost nefiresc, din moment ce nici în trecut nu venise cineva. Știa foarte bine că era important ca această călătorie să nu difere deloc de cele pe care le făcuse în trecut, totuși se simțea încolțit de o vagă nemulțumire. El, Homir Munn, își risca gâtul într-o aventură dintre cele mai periculoase, și cu toate acestea îl lăsaseră singur.

Cel puțin, așa credea el.

Și din cauză că se înșela, următoarea zi fu plină de confuzie, atât pe *Unimara* cât și în casa Doctorului Darell, de la periferia orașului.

În ordinea evenimentelor, primul fu lovit Dr. Darell, prin intermediul menajerei, Poli, a cărei lună de vacanță era acum de domeniul trecutului. Aceasta zbură în jos pe scări, agitată la maximum și bolborosind ceva de neînțeles.

Bunul doctor o întâmpină, iar ea încercă în van să-și traducă starea sufletească prin cuvinte. Așa că sfârși prin a-i întinde doctorului o foaie de hârtie și un obiect de formă cubică.

El le luă, fără nici un chef, și spuse:

– Ce s-a întâmplat, Poli?

– *A plecat*, doctore.

– Cine a plecat?

– Arcadia!

– Cum adică, a plecat? Unde a plecat? Ce tot spui?

Ea bătu din picior:

– *Eu* n-am de unde să știu. A plecat, a luat cu ea o valiză și câteva haine, și a lăsat o scrisoare. De ce n-o citești, în loc să stai așa? Oh, voi *bărbații!*

Dr. Darell ridică din umeri și deschise plicul. Scrisoarea nu era lungă, și cu excepția semnăturii înclinată, „Arkady“, scrisul de mână înflorit și curgător aparținea Fono-printerului.

„Dragă Tată,

Ar fi fost pur și simplu prea sfâșietor să-mi iau rămas-bun de la tine în persoană. Aș fi putut să plâng ca o fetiță și probabil că te-ai fi rușinat cu mine. Așa că îți scriu o scrisoare pentru a-ți spune cât de mult îmi vei lipsi, deși voi avea o minunată vacanță de vară cu Unchiul Homir. Voi avea grijă de mine și mă voi întoarce repede acasă. Între timp, îți las ceva care îmi aparține. Acum poți să-l iei.

Fiiica ta iubitoare,

Arkady“

O citea de mai multe ori, și expresia îi devenea din ce în ce mai seacă. Spuse, aspru:

– Ai citit asta, Poli?

Poli trecu imediat în defensivă:

– Nu pot fi făcută vinovată, doctore. Pe plic scria „Poli“, și nu-mi puteam da seama că ceea ce se află înăuntru vă era adresat. Nu obișnuiesc să trag cu ochiul, doctore, și în anii în care...

Darell ridică o mână, împăciuitor:

– Foarte bine, Poli. Nu are importanță. Am vrut doar să fiu sigur că ai înțeles ce s-a întâmplat.

Trebuia să gândească rapid. N-avea nici un rost să-i spună să nu ia în seamă întâmplarea. Dușmanul nu cunoștea expresia „a nu lua în seamă”; iar sfatul ar fi amplificat importanța problemei, având un efect contrar.

În loc de asta, spuse:

– Știi, este o fetiță foarte originală. Foarte romantică. De când am aranjat să facă în vara asta o călătorie în spațiu, a fost foarte agitată.

– Și *mie* de ce nu mi-a spus nimeni despre călătoria asta în spațiu?

– A fost aranjată în timp ce tu erai plecată, iar după aceea am uitat. Asta-i tot.

Sentimentele inițiale ale lui Poli se concentrau acum într-o unică și coplesitoare indignare:

– Simplu, nu? Sărmana fetiță a plecat doar cu o valiză, fără niște haine ca lumea, și singură. Câtă vreme o să stea plecată?

– Nu-ți face griji, Poli. Are pe navă o grămadă de haine. A fost aranjat totul. Vrei să-i spui Domnului Anthor că vreau să-l văd? Ah, dar mai întâi... ăsta-i obiectul pe care mi l-a lăsat Arcadia?

Îl învârti în mână.

Poli dădu din cap:

– Nu prea știu. Scrisoarea se afla deasupra lui, și asta-i tot ce vă pot spune. Nemaipomenit, ați uitat să-mi spuneți. Dacă ar fi trăit maică-sa...

Darell îi făcu semn să plece:

– Te rog, cheamă-l pe Domnul Anthor.

În această problemă, Anthor vedea lucrurile cu totul altfel decât tatăl Arcadie. Primele remarci le ascultă cu pumnii încleștați și smulgându-și părul din cap, apoi căzu în disperare.

– Spațiile Mare, ce mai aștepți? Ce mai așteptăm? Intră în contact video cu cosmoportul, și spune-le să ia legătura cu *Unimara*.

– Ușurel, Pelleas. Este fiica mea.

– Dă, dar Galaxia nu este a ta.

– Stai puțin. Este o fată inteligentă, Pelleas, și s-a gândit pe îndelete la acest lucru. Mai bine să ne dăm seama cum a raționat. Știi ce este ăsta?

– Nu. Ce contează ce este?

- Contează, pentru că este un aparat de ascultare.
- Țsta?
- Este făcut în casă, dar funcționează. L-am încercat și eu. Nu-ți dai seama? Este modul ei de a ne spune că a luat parte la conversația noastră politică. Știe unde se duce Homir Munn, și în ce scop. S-a hotărât că ar fi nemaipomenit să meargă și ea.
- Oh, Spațiul Mare, se vaită tânărul. Încă o minte care o să cadă pradă celei de-A Doua Fundații.
- Numai că A Doua Fundație nu are nici un motiv să suspecteze, *a priori*, o copilă de paisprezece ani că ar fi un pericol... Doar dacă nu facem noi ceva prin care să atragem atenția asupra ei, cum ar fi să chemăm înapoi o navă din spațiu. Uiti cu cine avem de-a face? Cât de aproape suntem de a fi descoperiți? Cât de neajutorați vom fi după aceea?
- Dar nu putem lăsa ca totul să depindă de un copil nesănătos la cap.
- Nu este nesănătoasă la cap, și nu avem de ales. Nu avea nevoie să fi scris scrisoarea, dar a făcut-o, ca să nu mergem noi la poliție punându-i să caute un copil dispărut. Scrisoarea ei sugerează să transformăm întreaga problemă într-o ofertă prietenească din partea lui Munn de a duce fiica bunului său prieten într-o scurtă vacanță. Și de ce nu? Îmi este prieten de aproape douăzeci de ani. O știe de când avea trei ani, de când am adus-o de pe Trantor. Este un lucru perfect normal și, de fapt, ar trebui să înlătore toate bănuielele. Un spion nu cară după el o nepoată de paisprezece ani.
- Așa deci. Și ce va face Munn atunci când o va găsi?
- Dr. Darell ridică încă o dată, scurt, sprâncenele:
- Nu știu... însă presupun că va ști ea cum să-l ia.
- Dar casa părea foarte pustie atunci când se însera, iar Dr. Darell descoperi că soarta Galaxiei avea foarte mică importanță atunci când viața nebunaticii sale fiice era în pericol.

Emoțiile pe *Unimara*, chiar dacă implicau mai puține persoane, erau mult mai intense.

Arcadia se găsea în compartimentul bagajelor. Era ajutată de experiență, dar de asemeni era incomodată și de *lipsa* de experiență.

Astfel, întâmpină cu stăpânire de sine accelerația inițială, și cu stoicism greața subtilă care însoțea senzația de întoarcere pe

dos datorată saltului prin hiperspațiu. Pe amândouă le încercase și mai înainte, fiind pregătită pentru ele. Compartimentul bagajelor, știa și asta, era inclus în sistemul de ventilație al navei, și putea fi iluminat. Această din urmă posibilitate o exclusese însă, fiind prea lipsită de romantism. Rămase în întuneric, așa cum trebuia să facă un conspirator, respirând foarte ușor, și ascultând diversitatea de zgomote care îl înconjurau pe Homir Munn.

Erau zgomote obișnuite, care nu puteau fi făcute decât de om. Târșitul încălțărilor, foșnetul hainelor care se freacă de metal, suspinul unui scaun tapitat care se dă înapoi sub greutate, clic-ul scurt al unui aparat de comandă, sau sunetul blând făcut de o palmă așezată pe o celulă fotoelectrică.

Totuși, în cele din urmă, Arcadia fu încolțită de lipsa de experiență. În video-cărți și la video, pasagerul clandestin părea că este nemaipomenit de bine adaptat la întuneric. Desigur, exista întotdeauna pericolul să miști ceva care o să cadă și o să se spargă, sau să strănuți... în filme, strănutul era aproape inevitabil; era un risc acceptat. Știa asta, și era atentă. Își mai dăduse seama că putea să i se facă foame sau sete. Pentru asta, se pregătise cu conserve luate din cămară. Dar rămăseseră lucruri care nu apăreau în filme, și Arcadia se lămuri, cu un șoc, că nu putea rămâne ascunsă în compartimentul bagajelor decât un timp limitat.

Iar pe o navă sport, mono-loc, așa cum era *Unimara*, spațiul vital consta în principal dintr-o singură cameră. Așa că nu avea nici măcar posibilitatea de a strănuta atunci când Munn era ocupat în altă parte.

Așteptă, înnebunită, să apară sunetele somnului. Ce bine ar fi fost să știe dacă Munn sforăia sau nu. Bine măcar că știa unde se află patul și putea recunoaște geamătul acestuia atunci când se răsucea cineva în el. O respirație lungă, și apoi un căscat. Așteptă, la pândă, într-o liniște punctată de protestul patului atunci când Munn își schimba poziția sau mișca un picior.

Ușa de la compartimentul bagajelor se deschise ușor la presiunea degetului ei. Întinse gâtul.

Se auzi deodată un sunet, un sunet uman.

Arcadia împietri. Liniște! În continuare liniște!

Încercă să-și arunce ochii dincolo de ușă fără să-și miște capul, dar nu reuși. Capul veni și el în urma ochilor.

Homir Munn era treaz, bineînțeles... citind, scăldat în lumina-de-pat blândă și limitată doar la suprafața patului, apoi holbându-se la întunericul din restul încăperii, și furișând mâna sub pernă.

Capul Arcadiei se trase de la sine înapoi, cu o mișcare bruscă. Apoi lumina se stinse de tot, și vocea lui Munn se auzi, aspră și tremurată:

– Am un blaster, și, pe Galaxie, să știi că trag...

– Eu sunt, se tângui Arcadia. Nu trage.

Uluitor ce floare fragilă este viața! O pușcă și un om nervos în spatele ei poate distruge totul.

Lumina se aprinse din nou – în toată nava – iar Munn stătea în picioare, pe pat. Părul cărunț de pe piept și barba rară și tepoasă, veche de o zi, îi dădeau în ansamblu o înfățișare de desfrânat.

Arcadia ieși, trăgând încurcată cu mâinile de jacheta de metalenă, care se pretindea a fi neșifonabilă.

După un moment de stupeoare în care aproape că sări afară din pat, dar își aduse aminte și își trase pătura peste umeri, Munn bâlbâi:

– Ce... ce... ce...

Era absolut ininteligibil.

Arcadia spuse, sfioasă:

– Vrei să mă scuzi un moment? Trebuie să mă spăl pe mâini.

Știa bine geografia navei, și dispăru repede. Când reveni, cu curajul recăpătat, îl găsi pe Homir Munn în fața ei: un halat de baie decolorat pe deasupra și o furie oarbă pe dinăuntru.

– Pe toate găurile negre din Spațiu, ce f... faci pe nava asta? C... cum ai intrat aici? Acum ce... ce să fac cu tine? Ce se *întâmplă* aici?

Ar fi putut să întrebe așa la nesfârșit, dar Arcadia îl întrerupsese cu blândețe:

– Am vrut să vin și eu, Unchiule Homir.

– *De ce?* Doar nu merg nicăieri!

– Mergi pe Kalgan ca să obții informații despre A Doua Fundație.

Munn scoase un urlet sălbatic și se prăbuși de-a binelea. Preț de o îngrozitoare clipă, Arcadia crezu că o să-l cuprindă isteria

sau o să se dea cu capul de pereți. Ținea în continuare blasterul în mână, și când îl privea simțea ceva ca de gheață în stomac.

– Ai grijă... Ușurel...

Era tot ce putea să spună.

Dar el își reveni, făcând un efort, și aruncă blasterul pe pat, cu o forță care l-ar fi putut debloca și provoca astfel o gaură prin carcasa navei.

– Cum te-ai urcat la bord?

Întrebare încet, ca și cum și-ar fi controlat cuvintele cu dinții, cu mare grijă, că să nu tremure înainte de a-i ieși din gură.

– A fost simplu. Am mers cu valiza la hangar, și am strigat: „Bagajele Domnului Munn!” Și omul care era de serviciu a făcut un gest cu degetul, fără ca măcar să se uite.

– Îți dai seama că va trebui să te duc înapoi, spuse Homir.

Și acest gând aduse deodată în el o bucurie nemaipomenită. Pe Spățiu, nu era vina lui.

– Nu poți, spuse Arcadia calm, ai să atragi atenția.

– Ce?

– Știi tu. Toată chestia asta cu plecarea *ta* pe Kalgan a fost din cauză că era normal ca tu să mergi și să ceri voie să te uiți prin documentele Catărului. Și trebuie să te porți atât de firesc, încât să nu atragi nici un pic atenția. Dacă te întorci înapoi cu o față și spui că a fost pasager clandestin. s-ar putea să ajungi chiar și în reportajele de la buletinele de știri.

– De unde ai auzit tu aiureliile d... despre Kalgan? C... copilăriile astea...

Bineînțeles, era mult prea agitat pentru a putea convinge. Chiar și pe cineva care ar fi știut mai puține lucruri decât Arcadia.

– Am auzit, nu reuși ea să-și reprime mândria, cu un aparat de ascultare. Știu totul... așa că *trebuie* să mă lași să vin.

Munn jucă repede un atu:

– Dar cum răniâne cu tatăl tău? Își va face griji că ai fost răpită... omorâtă.

Arcadia tăie cu un atu și mai mare:

– I-am lăsat un bilețel, și probabil și-a dat seama că nu trebuie să facă scandal sau ceva asemănător. Probabil că ai să primești o spațiogramă de la el.

Pentru Munn, singura explicație era vrăjitoria, căci la două secunde după ce ea își termină spusele, se auzi semnalul de recepție.

– Pun pariu că e tata, zise ea.

Așa era.

Mesajul, deloc lung, era adresat Arcadiei. Spunea: „Îți mulțumesc pentru minunatul cadou, pe care sunt sigur că l-ai folosit așa cum se cuvine. Îți urez distracție plăcută.“

– Ai văzut, spuse ea, astea sunt instrucțiunile.

Homir se obișnuia cu ea. După un timp, se bucură că venise împreună cu el. În cele din urmă, se întrebă cum ar fi reușit să se descurce fără ea. Gângurea tot timpul! Era încântată! Și, mai presus de toate, nu-i păsa de nimic. Știa că A Doua Fundație era dușmanul, și cu toate astea nu se sinchisea. Știa că pe Kalgan vor urma să întâlnească oficialități ostile, dar abia aștepta.

Poate din cauză că avea paisprezece ani.

În orice caz, călătoria care trebuia să dureze o săptămână însemna acum conversație, și nu introspecție. De fapt, nu era o conversație foarte elaborată, din moment ce cuprindea aproape în întregime ideile fetei despre cum era cel mai bine să-i abordezi pe Lorzii de Kalgan. Amuzante și fără sens, însă spuse cu o preocupare plină de seriozitate.

Homir descoperi că este în stare să și zâmbescă, ascultând și minunându-se ce invenții istorice putea să scoată din noțiunile ei deformatе despre univers. Adevărate perle.

Era în seara de dinaintea ultimului salt. Kalgan era o stea strălucitoare pe fundalul întunecat al întinderilor de la marginea Galaxiei. Telescopul o transformase într-o picătură scântietoare, cu un diametru de-abia perceptibil.

Arcadia stătea în scaunul solid, cu picioarele încrucișate. Purta o pereche de pantaloni și o cămașă nu foarte lungă, care aparțineau lui Homir. Hainele ei, mai feminine, fuseseră spălate și netezite, ca să fie gata pentru când vor ateriza.

– Știi, am să scriu romane istorice, spuse ea.

Era foarte satisfăcută de călătorie. Pe Unchiul Homir nu îl deranja deloc să o asculte, și conversația era mult mai plăcută atunci când puteai vorbi cu o persoană cu adevărat inteligentă și care considera că ceea ce spuneai tu era interesant.

– Am citit o grămadă de cărți despre totii oamenii importanți din istoria Fundației, continuă ea. Știi, Seldon, Hardin, Mallow, Devers, și toți ceilalți. Am citit chiar și aproape tot ce-ai scris tu despre Catâr, numai că nu este foarte amuzant să citești părțile alea în care Fundația pierde. Tie nu ți-ar place să citești mai degrabă o istorie în care se sare peste părțile neplăcute și tragice?

– Ba da, mi-ar place, spuse Homir cu seriozitate. Dar, Arkady, nu ar fi o istorie cinstită, nu crezi? N-ai să obții niciodată stima savanților decât dacă prezinti întreaga istorie.

– Ei, scârț. Ce contează stima savanților?

Îl găsea delicios. Nu uitase să-i spună Arkady.

– Romanele mele vor fi interesante, continuă ea, se vor vinde și vor deveni faimoase. Ce rost are să scrii cărți dacă nu se vând și nu devin cunoscute? Eu nu vreau să fiu cunoscută doar de niște profesori bătrâni. Toată lumea trebuie să mă cunoască.

Pleoapele îi coborâră la plăcerea acestui gând, și se fâțâi să ajungă într-o poziție mai comodă.

– De fapt, imediat ce am să-l conving pe tata să mă lase, am să merg să vizitez Trantor-ul, ca să fac rost de material de documentație despre Primul Imperiu. M-am născut pe Trantor; știi?

Știa, dar spuse:

– Serios?

Și puse uimire în voce, exact atât cât trebuia. Fu răsplătit cu ceva între aureolă și zâmbet.

– Îhî... Bunica mea... o cunoști, Bayta Darell, ai auzit de ea... a fost odată pe Trantor cu bunicul meu. De fapt, acolo l-au oprit pe Catâr atunci când avea toată Galaxia la picioare; și tata a mers acolo împreună cu mama, atunci când s-au căsătorit. Și eu m-am născut acolo, și chiar am locuit, până a murit mama, numai că aveam doar trei ani și nu-mi amintesc prea multe. Ai fost vreodată pe Trantor, Unchiule Homir?

– Nu, nu pot spune că am fost.

Homir se sprijini de peretele rece și ascultă, neatent. Kalgan era foarte aproape, și simți cum neliniștea se revarsă din nou asupra lui.

– Nu-i așa că este lumea cea mai *romantică*? Tata spune că pe vremea lui Stanel V avea mai mulți locuitori decât zece lumi de astăzi luate împreună. Spune că era o lume mare, din metal – un mare oraș – și că era capitala întregii Galaxii. Mi-a arătat

niște imagini pe care le-a luat pe Trantor. Acum ruinele au pus stăpânire pe ea, dar este în continuare *fantastică*. Mi-ar *place* teribil să o revăd. De fapt... Homir!

– Da?

– Ce-ar fi să mergem acolo, după ce terminăm ce avem de făcut pe Kalgan?

Spaima se instalează din nou pe figura lui Homir:

– Ce? Aaa, nu începe iar cu chestii din astea. Avem de făcut lucruri serioase, nu să ne distrăm. Ține minte lucrul ăsta.

– Dar și *ăsta* este un lucru serios, scârtâi ea. Pe Trantor s-ar putea găsi cantități incredibile de informații. Nu crezi?

– Nu, nu cred, spuse el ridicându-se în picioare. Ia fă-mi loc la computer. Trebuie să facem ultimul salt, după aia poți să-ți reiei locul.

Oricum, era ceva bun și în aterizarea asta; se săturase până peste cap să se chinuie dormind pe o manta pusă pe podeaua metalică.

Calcululele nu erau dificile. „Manualul de Traietorii Spațiale“ era foarte clar în privința traseului Fundație-Kalgan. Se produse o scurtă zgâlțâire la traversarea pasajului atemporal prin hiperspațiu, și ultimul an-lumină rămase în urmă.

Soarele Kalgan-ului era acum un astru... mare, strălucitor. alb-gălbui, invizibil în spatele hublourilor care se închiseseră automat pe partea luminată.

Kalgan era la doar o noapte de somn depărtare.

LORD

DINTRE toate lumile Galaxiei, Kalgan avea, fără îndoială, istoria cea mai ieșită din comun. Cea a planetei Terminus, de exemplu, era a unei ascensiuni aproape neîntrerupte. Cea a Trantor-ului, fostă odată capitală a Galaxiei, era a unei prăbușiri aproape continue. Dar Kalgan...

Cu două secole înainte de nașterea lui Hari Seldon, Kalgan a devenit pentru prima oară renumită ca fiind lumea plăcerilor din Galaxie. Era o lume a plăcerilor în sensul că făcuse o industrie – inimaginabil de profitabilă, de altfel – din amuzament.

Și era o industrie stabilă. Cea mai stabilă din Galaxie. Când toată civilizația Galaxiei a pierit, încetul cu încetul, nici măcar un fulg din greutatea catastrofei nu a căzut pe umerii Kalgan-ului. Indiferent cum se schimbaseră economia și societatea sectoarelor învecinate, întotdeauna existase o elită; și dintotdeauna, caracteristica unei elite a fost că își oferă, ca cea mai mare recompensă pentru faptul că este ceea ce este, plăcerea.

În consecință, Kalgan a rămas, pe rând – și cu succes – la dispoziția filfizonilor parfumați și inutili ai Cărtii Imperiale, împreună cu doamnele lor scânteietoare și libidinoase; la dispoziția războinicilor duri și răgușiți care domneau cu mână de oțel asupra lumilor pe care le cuceriseră cu vărsare de sânge, și care veneau împreună cu țărâncuțele lor desfrâ-

nate și lascive; la dispoziția oamenilor de afaceri ai Fundației, grași și risipitori, împreună cu amantele lor dezmate și amatoare de băutură.

Nu se făcea nici o discriminare, atâta vreme cât toți cei care veneau aveau bani. Și întrucât Kalgan servea și nu refuza pe nimeni, întrucât comoditatea sa a rămas întotdeauna o cerință esențială, întrucât a avut înțelepciunea să nu se amestece în politica celorlalte lumi, să nu ia partea nimănui, a prosperat atunci când nimeni nu reușea, și a rămas gras atunci când toți slăbeau.

Asta până când a venit Catârul. Atunci a căzut și el, în fața unui cuceritor insensibil la amuzament sau la orice altceva în afară de cuceriri. Pentru el, toate planetele erau la fel, chiar și Kalgan-ul.

Astfel încât timp de zece ani Kalgan-ul s-a trezit în ciudatul rol de metropolă Galactică; stăpân al celui mai mare Imperiu format după căderea Imperiului Galactic.

Și apoi, după moartea Catârului, brusc, veni cădere. Fundația se eliberă. Împreună cu ea și după ea, multe din restul cuceririlor Catârului. Cincisprezece ani după aceea nu mai rămăsese decât amintirea tulburătoare a scurtului răstimp în care deținuse puterea, ca un vis de opiu. Kalgan-ul nu și-a revenit niciodată complet. Nu mai putea reveni niciodată la lumea de plăceri și fără de griji care fusese odată, pentru că vraja puterii nu își eliberează niciodată victima. Trăi sub o succesiune de bărbați pe care Fundația îi numea Lorzi de Kalgan, dar care se auto-întitulau Primi Cetățeni ai Galaxiei preluând unicul titlu al Catârului, ceea ce le menținea iluzia că și ei erau cuceritori.

Actualul Lord de Kalgan deținea funcția supremă de cinci luni. Și-o câștigase în virtutea poziției sale în fruntea armatei Kalganiene, și deplorabilei lipse de prevedere din partea precedentului lord. Totuși, nimeni pe Kalgan nu era atât de prost încât să îi pună prea multă vreme și prea îndeaproape la îndoială legitimitatea. Lucruri din astea se întâmplau, și erau acceptate.

Iar acest gen de supraviețuire a celui mai bun, împreună cu punerea la mare preț a vărsării de sânge și a cruzimii, aducea

din când în când și un oarecare progres. Lordul Stettin era destul de competent, și nu era ușor să te descurci cu el.

Nu era ușor pentru eminența sa, Primul Ministru. Care, cu o senină imparțialitate, îl slujise pe fostul lord la fel de bine ca și pe cel actual; și care, dacă ar trăi suficient de mult, l-ar sluji și pe următorul cu același devotament.

Nu era ușor nici pentru Callia, care pentru Stettin era mai mult decât o prietenă, dar mai puțin decât o nevastă.

În seara aceea, erau reuniți toți trei în apartamentele personale ale Lordului Stettin. Primul Cetățean, masiv și plin de strălucire în uniforma de amiral pe care o purta cu afectare, arunca priviri încruntate și era la fel de țeapăn ca și plasticul fotoliului netăpătat în care stătea. Primul Ministru, Lev Meirus, stătea impasibil în fața sa, cu degetele lungi și nervoase mângâind absent și ritmic linia profundă care pornea de la nasul încovoiat, și mergea în lungul obrazului scofâlcit, până aproape de vârful bărbiei acoperite de fire gri. Lady Callia pusese grațios stăpânire pe cuvertura din blană deasă care acoperea o canăpea spongioasă, cu buzele tremurând ușor într-o bosumflare neluată în seamă.

– Domnule, spuse Meirus.

Era singura adresare care se potrivea unui lord ce nu avea alt titlu decât acela de Prim Cetățean.

– Vă lipsește o oarecare perspectivă asupra continuității istoriei, reluă Meirus. Viața voastră, cu răsturnările ei spectaculoase de situație, v-ăr putea face să credeți că firul civilizației ar fi ceva ce poate fi supus unei schimbări bruște. Dar nu este așa.

– Catârul a demonstrat contrariul.

– Dar cine se poate compara cu Catârul? Țineți cont că era mai mult decât un om. Și nici el nu a avut succes deplin.

– Cățeluș..., se sclifosi Callia deodată.

Dar se retrase în sine la gestul furios al Primului Cetățean.

Lordul Stettin spuse, cu asprime:

– Callia, nu te amesteca. Meirus, m-am săturat de atâta inactivitate. Predecesorul meu și-a petrecut viața transformând armata într-un instrument perfect, care nu are egal în Galaxie. Și a murit cu minunata mașinărie stând degeaba. Vrei ca

eu să las situația să continue? Eu, un Amiral al Armatei? Până când? Până când mașinăria o să ruginească? În momentul de față, îmi seacă visteria și nu aduce nimic în schimb. Ofițerii tânjesc după cuceriri, și soldații după jafuri. Întreg Kalgan-ul dorește întoarcerea la Imperiu și la glorie. Ești în stare să înțelegi așa ceva?

– Folosiți vorbe mari, dar înțeleg ce vreți să spuneți. Cuceriri, jafuri, glorie... plăcute atunci când le ai, dar obținerea lor este adesea riscantă, și întotdeauna neplăcută. Prima pornire exaltată s-ar putea să nu țină mult. În întreaga istorie, atacul asupra Fundației nu s-a dovedit niciodată înțelept. Chiar și Catârul, ar fi făcut mai bine dacă se abținea... .

Lady Callia avea lacrimi în ochii albaștri și pustii. În ultima vreme, Cățeluș o cam neglijase. Iar acum, după ce-i promisese că va sta cu ea toată seara, năvălise înăuntru omul ăsta oribil, slab, cenușiu, care întotdeauna privea mai degrabă *prin* ea decât *la* ea. Și Cățeluș *l-a lăsat*. Ea nu îndrăznea să spună nimic; îi era teamă până și de plânsul care stătea să izbucnească.

Iar Stettin vorbea acum cu vocea pe care o ura, dură și nerăbdătoare. Spunea:

– Ești un sclav al trecutului îndepărtat. Fundația este mai mare ca volum și ca populație, dar legăturile interne care o mențin ca întreg sunt slabe, și se va fărâmița la prima lovitură. Ceea ce îi mai ține astăzi împreună este doar inerția; iar inerția, sunt destul de puternic pentru a o învinge. Ești hipnotizat de vremurile de demult, când numai Fundația avea puterea atomică. S-au priceput să evite ultimele lovituri de ciocan ale Imperiului muribund, apoi au avut de înfruntat doar anarhia neroadă a războinicilor care porneau cu niște epave mătăhăloase împotriva navelor atomice. Însă Catârul, dragul meu Meirus, a schimbat toate astea. El a răspândit în aproape jumătate din Galaxie cunoștințele pe care Fundația le ținea doar pentru sine. Iar monopolul lor în știință a apus pentru totdeauna. Ne putem măsura cu ei.

– Și A Doua Fundație? Întrebă Meirus cu răceală.

– Și A Doua Fundație? repetă Stettin la fel de rece. Îi cunoști *tu* intențiile? I-au trebuit zece ani ca să-l oprească pe Catâr, dacă

ea a fost cumva cauza – ceea ce mă îndoiesc. Nu ești la curent că foarte mulți dintre psihologii și sociologii Fundației sunt de părere că Planul Seldon a fost distrus complet încă din zilele Catărului? Dacă Planul s-a dus, atunci există un vid pe care eu l-aș putea umple. Eu, sau cel prevăzut de Plan, ce importanță are?

– Informațiile noastre în aceste probleme sunt insuficiente pentru a ne putea permite să riscăm.

– Informațiile *noastre*, poate, dar avem pe planetă un vizitator din Fundație. Știai asta? Unul, Homir Munn... care, din câte am înțeles, a scris câteva articole despre Catâr și și-a exprimat chiar această părere, cum că Planul Seldon nu mai există.

Primul Ministru aprobă:

– Am auzit de el, sau mai bine zis, de scrierile sale. Ce dorește?

– Cere permisiunea de a intra în palatul Catărului.

– Serios? Ar fi mai înțelept să-l refuzați. Nu ar fi indicat să perturbăm superstițiile care stăpânesc o întreagă planetă.

– Am să mă mai gîndesc... și după aia o să mai vorbim.

Meirus ieși cu o plăcăciune.

Lady Callia spuse, temătoare:

– Ești supărat pe mine, Cățeluș?

Stettin se întoarse spre ea cu sălbăticie:

– Nu ți-am spus să nu mă mai chemi cu numele ăsta ridicol în prezența altora?

– Dar îți *plăcea*.

– Ei bine, acum nu-mi mai place, și ai grijă să nu se mai întâmple.

O privi pe furis. Ce mister că o mai putea suporta! Era pufoasă, fără nici un pic de minte, plăcută la atingere, cu o afecțiune învăluitoare, și care îi convenea atunci când se rupea din viața dură pe care o ducea în restul timpului. Dar chiar și afecțiunea asta începea să-l plictisească. Ea visa să se mărite. Să ajungă Prima Doamnă.

Ce ridicol!

Pe vremea când era un simplu amiral, da, i se potrivea de minune... dar acum, ca Prim Cetățean și ca viitor cuceritor, avea nevoie de mai mult. Avea nevoie de moștenitori care să unescă

ceea ce el va cuceri. Moștenitori pe care Catârul nu i-a avut, și de aceea Imperiul nu a reușit să supraviețuiască după sfârșitul vieții sale neomeneste. El, Stettin, avea nevoie de cineva din marile familii străvechi ale Fundației, cu care să nască dinastii.

Se întrebă, țăfnos, de ce n-ar scăpa chiar acum de Callia. N-ar fi nici o problemă. O să plângă un pic... Alungă repede acest gând din minte. Avea și ea, totuși, punctele ei forte.

Callia revenea la o dispoziție mai veselă. Influența lui Barbă-gri se dusesse, și figura ca de piatră a lui Cățeluș devenea mai blândă. Se ridică într-o mișcare continuă, fluidă, și îl îmbrățișă.

– N-o să mă cerți, nu-i așa?

– Nu.

O bătu ușor cu palma, absent:

– Acum, vrei să fi bună să stai un pic liniștită? Trebuie să mă gândesc.

– La cel din Fundație?

– Da.

– Cățeluș?

Pauză.

– Ce-i?

– Cățeluș, omul a venit cu o fetiță, așa ai spus. Îți aduci aminte? Aș putea să o văd atunci când te întâlnești cu el? Niciodată...

– Dar ce, crezi că am de gând să-l las să vină cu puștoaica? Ce, camera mea de audiențe este școală elementară? Gata cu prostiile, Callia!

– Dar voi avea eu grijă de ea, Cățeluș, Nu va trebui să-ți bați capul. Știi că văd atât de rar copii, și știi cât de mult îi iubesc.

O privi ironic. Nu se sătura niciodată să-i facă aluzii. Iubea copiii; copiii *lui*, adică; copiii lui *legitimi*, adică. Râse.

– Bebelușul ăsta, spuse el, are de fapt paisprezece ani. Probabil că este la fel de înaltă ca și tine.

Callia păru dezamăgită:

– În sfârșit, pot totuși să o văd? Mi-ar putea povesti despre Fundație. Bunicul făcea și el parte din Fundație. Mă duci și pe mine o dată acolo, Cățeluș?

Stettin zâmbi. Poate, în postură de cuceritor. Buna dispoziție pe care i-o aduse acest gând se făcu simțită și în cuvinte:

– Te duc, te duc. Și te poți vedea cu fata ca să vorbești cât vrei despre Fundație. Dar nu când sunt eu pe-aproape, sper că înțelegi.

– N-am să te deranjez, serios. Am să stau cu ea în camerele mele.

Era din nou bucuroasă. Nu erau prea dese zilele când i se împlineau dorințele. Își puse mâinile pe gâtul bărbatului și, după o ușoară împotrivire, simți cum tendoanele se relaxează și capul lui mare îi cade încet pe umăr.

LADY

ARCADIA se simțea triumfătoare. Cum i se schimbase viața de când Pelleas Anthor își proțăpise figura neroadă la fereastră!.. și totul deoarece avusese istețimea și curajul să facă ceea ce trebuia făcut.

Iat-o pe Kalgan. A fost la marele Teatru Central – cel mai mare din Galaxie – și a văzut *pe viu* unele dintre star-urile muzicii, renumite până și în îndepărtata Fundație. A făcut cumpărături pe Calea Florilor, centru de modă în cea mai veselă lume din Spațiu. Și alesese singură, pentru că Homir nici nu vroia să audă de așa ceva. Vânzătoarele nu făcuseră nici o obiecție atunci când își cumpărase rochiile lungi, strălucitoare, cu pliuri verticale care o făceau să pară atât de înaltă.. Iar banii Fundației aveau o valoare foarte, foarte mare. Homir îi dăduse o bancnotă de zece credite, iar atunci când o schimbase în „Kalgani“ Kalganienii primise un teanc deosebit de gros.

Își rearanjase chiar și părul – aproape scurt la spate, cu două bucle sclipitoare pe fiecare tâmplă. Și fusese tratat astfel încât părea mai auriu ca niciodată; pur și simplu *strălucea*.

Dar *palatul*; era cel mai minunat lucru dintre toate. Ca să fim drepți, Palatul Lordului Stettin nu era atât de măreț și de luxos ca teatrele, sau atât de misterios și vechi ca palatul Catârului – din care până acum nu zăriseră decât turnurile pustii, atunci

când zburaseră pe deasupra planetei – dar închipuie-ți, un Lord adevărat. Era fascinată de splendoarea lui.

Și nu era numai atât. Se afla chiar față în față cu Amanta Lordului. În mintea ei cuvântul începea cu majusculă, pentru că știa rolul pe care astfel de femei îl jucaseră în istorie; le știa farmecul și puterea. De fapt, se gândise adesea să devină și ea o creatură atotputernică și strălucitoare, dar în prezent amantele nu prea erau la modă în Fundație. Și în plus, tatăl ei nu o va lăsa.

Desigur, Lady Callia nu se potrivea cu imaginea Arcadiei despre Amante. În primul rând, era cam plinuță, și nu părea deloc vicleană și periculoasă. Era palidă și mioapă. Avea o voce ascuțită în loc de una joasă, și...

– Mai vrei niște ceai, copilă? spuse Callia.

– Am să mai iau încă o ceașcă, mulțumesc, grația voastră.

Sau trebuia să spună înălțimea voastră? Arcadia continuă, cu amabilitate și cu un aer de cunoscător:

– Purtați niște perle minunate, milady.

(Pe ansamblu, „milady“ părea cel mai potrivit.)

– Oh? Crezi?

Callia era ușor încântată. Le scoase de la gât și începu să le legene.

– Ți plac? Ți le dau, dacă-ți plac.

– Aoleu... vorbiți serios...

Se trezi cu ele în mână, apoi le dădu înapoi, cu tristețe.

– Tata nu ar fi de acord, spuse ea.

– Nu-i plac perlele? Dar sunt niște perle foarte frumoase.

– Vreau să spun că nu ar fi de acord să le primesc cadou. El spune că nu este frumos să accepți cadouri scumpe de la ceilalți.

– Nu? Dar... ăsta l-am primit cadou de la Cățe... de la Primul Cetățean. Crezi că am greșit acceptându-l?

Arcadia se înroși:

– N-am vrut să spun...

Dar Callia se săturase de acest subiect. Lăsa perlele să cadă și spuse:

– Tocmai vroiai să-mi povestești despre Fundație. Te rog s-o faci acum.

Dintr-o dată, Arcadia nu mai știu ce să spună. Ce să povestești despre o lume plictisitoare la culme? Pentru ea,

Fundația era reprezentată de o suburbie, o casă confortabilă, neplăcuta cerință de a merge la școală, monotonia neinteresantă a unei vieți liniștite. Spuse, nehotărâtă:

– Cred că este așa cum ați văzut-o în video-cărți.

– Aaa, vizionezi video-cărți? Pe mine mă apucă așa o durere de cap atunci când încerc! Dar să știi că întotdeauna mi-au plăcut poveștile video despre Comercianți... oameni atât de puternici, de sălbatici! Întotdeauna au fost foarte interesante. Prietenul tău, Domnul Munn, este unul dintre ei? Nu pare prea sălbatic. Majoritatea Comercianților aveau bărbi, voci groase și puternice, și erau atât de autoritari cu femeile... nu ai aceeași impresie?

Arcadia împrumută un zâmbet de sticlă:

– Asta a fost demult, milady. Vreau să spun, atunci când Fundația era la început, Comercianții au fost pionierii care au lărgit granițele și au adus civilizație restului Galaxiei. Am învățat despre astea la școală. Dar acele vremuri au trecut. Nu mai avem Comercianți; doar corporații, și chestii din astea...

– Serios? Ce păcat! Și atunci, cu ce se ocupă Domnul Munn, dacă nu e Comerciant?

– Unchiul Homir este bibliotecar.

Callia duse mâna la buze și chicoti:

– Adică se ocupă de video-cărți. Vai! Pare așa o prostie pentru un om matur!

– Este un bibliotecar bun, milady, iar în Fundație este o ocupație foarte bine văzută.

Așeză ceșcuța iridescentă pentru ceai pe masa metalică de culoarea laptelui.

– Dar, draga mea copilă, spuse îngrijorată gazda sa, în nici un caz n-am vrut să te jignesc. Probabil că este un bărbat foarte *inteligent*. Am văzut în ochii lui, imediat ce l-am privit. Erau atât de... de *inteligenti*! Și trebuie să fie și curajos, din moment ce vrea să viziteze palatul Catărului.

– Curajos?

Simturile interioare ale Arcadei tresăriră. Asta aștepta! Curiozitatea! Curiozitatea! Întrebă, afișând o mare indiferență, privind absentă la vârful degetului mare:

– De ce trebuie cineva să fie curajos ca să dorească să viziteze palatul Catârului?

– Nu știi?

Ochii Calliei se măriră, vocea îi coborî:

– Este blestemat. Atunci când a murit, Catârul a poruncit ca nimeni să nu intre acolo până când nu se formează Al Doilea Imperiu. Nimeni de pe Kalgan nu ar îndrăzni să calce pe domeniile acestui palat.

Arcadia cugetă la cele spuse:

– Dar asta-i superstiție...

– Să nu mai spui așa, zise Callia neliniștită. Cățeluș spune și el la fel ca și tine. El consideră însă că e mai bine să zici că nu-i superstiție, ca să poată menține controlul asupra poporului. Dar am observat că nu a intrat niciodată acolo. Și nici Thallos, care a fost Prim Cetățean înaintea lui Cățeluș.

O străbătu un gând, și întrebă din nou, dând pe dinafară de curiozitate:

– Dar de ce vrea Domnul Munn să vadă Palatul?

Aici putea fi pus în funcțiune planul meticulos al Arcadiei. Știa bine, din cărțile pe care le citise, că amanta domnitorului era adevărata putere din spatele tronului, că ea era sursa tuturor deciziilor. Prin urmare, dacă Unchiul Homir o să eșueze în fața Lordului Stettin – și era sigură că așa se va întâmpla – va trebui să îndrepte lucrurile cu ajutorul Lady-ei Callia. Ca să fim drepti, Lady Callia părea cam zăpăcită. Nu părea *deloc* isteată. Dar, în sfârșit, întreaga istorie a dovedit... Spuse:

– Există un motiv, milady... dar o să păstrați secretul?

– Jur, spuse Callia.

Și făcu gestul corespunzător jurământului pe deasupra pieptului său alb și catifelat.

Gândurile Arcadiei erau cu o propoziție înaintea vorbelor:

– Știți, Unchiul Homir este o mare autoritate în ceea ce privește cronicile referitoare la Catâr. A scris o grămadă de cărți despre el, și crede că întreaga istorie Galactică s-a schimbat de când Catârul a cucerit Fundația.

– Nemaipomenit!

– El crede că Planul Seldon...

Callia bătu din palme:

– Am auzit de Planul Seldon. Filmele cu Comercianți vorbeau întotdeauna de Planul Seldon. Se presupune că aranjă lucrurile astfel încât Fundația să câștige mereu. Știința juca și ea un rol, deși n-am reușit niciodată să-mi dau seama în ce fel. Mă plictisesc foarte repede atunci când trebuie să ascult explicații. Dar tu continuă, draga mea. Când vorbești tu, e altfel. Totul pare foarte clar.

– Ei bine, continuă Arcadia, vă dați seama că atunci când Fundația a fost zdrobită de Catâr, Planul Seldon n-a funcționat. Și n-a funcționat nici de-atunci încolo. Deci, cine va forma Al Doilea Imperiu?

– Al Doilea Imperiu?

– Da, trebuie să se formeze unul într-o zi, dar cum? Vedeți, aici este problema. Și acum intervine A Doua Fundație.

– A Doua Fundație?

Callia era complet pe dinafară.

– Da, ei sunt urmașii lui Seldon, și programează istoria. L-au oprit pe Catâr din cauză că era prematur, dar acum este posibil să sprijine Kalgan-ul.

– De ce?

– Deoarece Kalgan-ul oferă acum cea mai bună șansă pentru a deveni nucleul unui nou Imperiu.

Ușor neîncrezătoare, Lady Callia păru să îmbrățișeze ideea:

– Deci *Căteluș* o să formeze un nou Imperiu.

– Nu putem fi siguri. Unchiul Homir așa crede, dar va trebui să vadă documentele Catârului pentru a afla.

– Va fi foarte complicat, spuse Callia nehotărâtă.

Arcadia se dădu bătută. Făcuse tot ce se putea face.

Lordul Stettin era într-o dispoziție mai mult sau mai puțin turbată. Întâlnirea cu acel papă-lapte din Fundație fusese complet nesatisfăcătoare. Mai mult: fusese penibilă. Să fii stăpân absolut peste douăzeci și șapte de lumi, șeful celei mai mari mașini de război din Galaxie, posesorul celei mai puternice ambiții din univers... și să stai să discuți tâmpenii cu un anticar!

Ce chin!

Adică să violeze obiceiurile Kalgan-ului, nu-i așa? Să permită unui nebun să scormonească în palatul Catârului,

pentru a scrie o carte? Pentru cauza științei! Caracterul sacru al cunoașterii! Galaxie Mare! Și lozincile astea să-i fie aruncate în față pe tonul cel mai serios posibil? În plus – și carnea i se înfioră ușor – mai era problema blestemului. Nu credea în blestem; nici un om inteligent n-ar crede. Dar dacă o să sfideze vreodată blestemul, o s-o facă pentru un motiv mai serios decât cele avansate de acel nebun.

– Ce *vrei*? lătră el.

Și Lady Callia se făcu mică în cadrul ușii.

– Ești ocupat?

– Da. Sunt ocupat.

– Dar nu e nimeni aici, Căteluș. Putem vorbi un minut?

– Oh, Galaxie! Ce mai *vrei*? Grăbește-te.

Lady Callia vorbi cu greutate:

– Fetița mi-a spus că vor intra în palatul Catârilor. Am zis că poate mergem și noi cu ea. Trebuie să fie nemaipomenit înăuntru.

– Ți-a spus ea așa ceva? Ei bine, uite că n-o să intre, și nici noi n-o să intrăm. Acum du-te și vezi-ți de treabă. M-am săturat de tine.

– Dar Căteluș, de ce nu? Nu *vrei* să-i lași? Fetița a spus că vei forma un Imperiu!

– Nu-mi pasă ce-a spus... Poftim?

Se repezi la Callia și o apucă zdravăn de braț deasupra cotului. Degetele i se adânciră în carnea moale.

– Ce ți-a spus?

– Mă doare. Dacă te uiți așa la mine, nu pot să-mi aduc aminte ce-a spus.

O eliberă, și ea rămase locului o clipă, frecând în van semnele roșii lăsate de mâna lui Stettin.

– Fetița m-a pus să promit că nu mai spun la nimeni, se smiorcăi ea.

– Îmi pare rău pentru tine. Să-mi spui! *Acum!*

– Păi, a spus că Planul Seldon s-a modificat și că undeva mai există încă o Fundație care o să aibă grijă ca tu să formezi un Imperiu. Asta-i tot. A spus că Domnul Munn este un foarte mare savant, și că în palatul Catârilor se află dovada la ceea ce crede el. Asta-i tot ce-a spus. Ești supărat?

Dar Stettin nu-i răspunse. Părăsi în grabă camera, lăsând-o pe Callia să privească în urma lui cu ochi speriați și triști. Înainte de a se scurge o oră, fură emise două ordine purtând pecetea oficială a Primului Cetățean. Primul avu ca efect trimiterea în spațiu a cinci sute de nave de luptă, în ceea ce oficial se numea „jocuri de război“. Al doilea avu efect asupra unui singur om, și anume îl zăpăci de tot.

Homir Munn își terminase pregătirile de plecare atunci când îi fu adus la cunoștință cel de-al doilea ordin. Primea, bineînțeles, aprobarea oficială de a intra în palatul Catărului. Îl citi, îl reciti, și nu manifestă altceva decât bucurie.

Dar Arcadia era încântată. Ea știa ce se întâmplase. Sau, în orice caz, așa credea ea.

NELINIȘTE

POLI puse micul dejun pe masă, cu un ochi la aparatul care debita cu calm știrile zilei. Treaba asta pe care o făcea ea era ușoară și destul de eficientă. Din moment ce toate felurile de mâncare se împachetau steril în forme ce serveau ca vase cu unică întrebuințare, datoria ei vizavi de micul dejun nu consta decât în a alege meniul, a pune felurile de mâncare pe masă, și a arunca după aceea resturile.

Plescăi din limbă la vederea imaginilor transmise, și murmură ușor:

– Off... ce răi sunt oamenii.

În replică, Darell nu scoase decât un „îhâm...”

Vocea ei căpătă tonul ascuțit și strident pe care îl avea întotdeauna atunci când începea să se plângă de răul care exista în omenire:

– Ce mai vor și nemernicii ăștia de Kalganezi...

Accentuă a treia silabă și îi dădu un „e” lung.

– ... de se comportă în halul ăsta? Ai zice că vin să ofere pacea universală. Dar nu, mereu numai necazuri, și iar necazuri. Ia, uite ce titlu: „Miting de Protest în Fața Consulatului Fundației.” Offf... dacă aș putea să le împrumut puțin din mintea mea! Ăsta-i necazul cu oamenii: pur și simplu nu-și mai aduc aminte. Pur și simplu *nu* își mai aduc aminte, Dr. Dărell... nu au deloc memorie. Uite la ultimul război după moartea Catărului – desigur, pe atunci nu eram decât o fetiță – și vai,

câtă agitație și câte nenorociri. Unchiul meu a fost omorât, și avea doar douăzeci de ani, doi ani de când se căsătorise, și o fetiță. Mi-l aduc și acum aminte... avea părul blond, și o gropiță în bărbie. Am pe undeva un cub tridimensional cu el... Acum, fiica lui are și ea un fiu în armată, și dacă se întâmplă ceva... Am avut parte și de raidurile de bombardament... și bătrânii care mergeau cu schimbul în liniile de apărare stratosferică... îmi imaginez ce-ar fi fost în stare să facă dacă Kalganezii ar fi venit până acolo. Mama ne povestea despre raționalizarea hranei, despre prețuri și taxe. Era greu s-o scoți la capăt în zilele alea. Ai putea crede că dacă oamenii ar avea un pic de bun simț, n-ar dori niciodată să reînceapă așa ceva; pur și simplu, să nu mai aibă de-a face cu războiul. Eu bănuiesc că oamenii chiar nu vor; bănuiesc că până și Kalganezii ar sta mai degrabă acasă, cu familiile, în loc să se plimbe aiurea în nave de război și să fie omorâți. Omul ăla îngrozitor, Stettin, el e de vină. Pe mine mă miră că oameni ca el sunt lăsați în viață. Îl omoară pe bătrânul... cum îl cheamă... Thallos, și acum vine și pretinde că este șef peste toți. Și pentru ce vrea să se lupte cu noi, nu știu. Nu poate decât să piardă... întotdeauna au pierdut. Poate că așa e Planul, dar uneori stau și-mi zic că e un plan rău, dacă are în el atâtea lupte și atâtea crime... deși nu pot să spun nimic despre Hari Seldon, care sunt sigură că știe mult mai multe decât mine despre lucrurile astea, și probabil că e o prostie din partea mea să îl judec. Și *cealaltă* Fundație, este tot atât de vinovată. Ei ar putea opri acum Kalgan-ul, pentru ca totul să fie în regulă. Oricum au s-o facă până la urmă, și ar fi mai bine ca asta să se întâmple înainte de o nenorocire.

Doctorul Darell ridică privirea:

– Ai spus ceva, Poli?

Poli deschise larg ochii, apoi îi miji, înfuriată:

– Nimic, doctore, absolut nimic. Eu n-am nimic de spus. În casa asta, mai bine te strângi de gât decât să scoți o vorbă. Faci treabă aici, faci treabă acolo, dar dacă încerci să scoți un cuvânt...

Și plecă, clocotind de mânie.

Plecarea ei îl impresionează pe Darell tot atât cât îl impresionease și discursul.

Kalgan! Prostii! Un simplu dușman fizic! Țștia au fost mereu învinși!

Totuși, nu se putea sustrage de la actuala criză de nebunie. Acum șapte zile, primarul îi ceruse să accepte postul de administrator al Cercetării și Dezvoltării. Promisese că astăzi va da un răspuns.

Ei bine...

Se scutură, stingherit. Auzi, el! Totuși, putea să refuze? Ar părea ciudat, și nu își putea permite să pară ciudat. La urma urmelor, ce-i păsa lui de Kalgan? Pentru el nu exista decât un dușman. Dintotdeauna nu existase decât unul singur.

Pe când soția sa mai trăia, era foarte mulțumit să se eschiveze de la datorie; să se ascundă. Acele lungi și tăcute zile pe Trantor, cu ruinele trecutului în jurul lor! Tăcerea unei lumi distruse, și uitarea totală!

Dar ea murise. Fuseseră împreună mai puțin de cinci ani, petrecuți toți din plin; iar după aceea, și-a dat seama că nu va putea trăi în continuare decât luptând împotriva acelui dușman nedeslușit și înspăimântător care îi răpise demnitatea de om, controlându-i destinul; care făcuse din viața lui o luptă mizerabilă împotriva unui sfârșit prestabilit; care făcea din tot universul o partidă de șah mortală și plină de ură.

Spuneți-i sublimare; el așa îi spunea... dar asta îi dădea un sens vieții.

Mai întâi la Universitatea din Santanni, unde lucrase împreună cu Dr. Kleise. Fuseseră cinci ani petrecuți cu folos.

Totuși, Kleise nu era decât un colecționar de date. Nu putea reuși în adevărata misiune. Iar atunci când Darell și-a dat seama de asta, a decis că venise vremea să se despartă de el.

Kleise o fi lucrat poate în secret, dar avea totuși nevoie de oameni care să lucreze pentru el, și cu el. Avea pacienți cărora le investigase creierele. Avea o Universitate care îl sprijinea. Toate astea erau slăbiciuni.

Kleise nu putea înțelege acest lucru; iar el, Darell, nu i-l putea explica. Deveniră dușmani. Era bine; așa și trebuia. *Trebuia* să pară că a renunțat... în caz că cineva îl supraveghea.

În timp ce Kleise lucra cu diagrame, Darell lucra cu conceptele matematice ascunse bine în mintea sa. Kleise lucra cu mulți; Darell cu nimeni. Kleise într-o Univesitate; Darell, în liniștea unei case din suburbie.

Și ajunsese foarte aproape.

Din punct de vedere al creierului, un om din A Doua Fundație era neobișnuit. Cel mai istet fiziolog, cel mai fin neurochimist, nu ar putea detecta nimic... totuși, trebuia să existe o diferență. Și din moment ce diferența era la nivel mental, *acolo* trebuia căutată.

Problemă: Fiind dat un om precum Catârul – nu există nici o îndoială că cei din A Doua Fundație aveau puterile Catârului, fie din naștere, fie dobândite – cu puterea de a detecta și de a controla emoțiile omenesci, deduceți de aici care este circuitul electronic necesar și deduceți ultimele detalii ale unei encefalogramme care în loc să îl ajute, îl va trăda.

Și acum Kleise se întorsese în viața sa, prin persoana sânguinciosului său elev, Anthor.

Absurd! Absurd! Cu grafice și cu diagrame ale unor oameni care fuseseră „lucrați”. Învățase să detecteze acest lucru cu cinci ani în urmă, dar ce folos! Avea nevoie de brațul care ține unealta, nu de unealtă. Totuși, trebuia să lucreze împreună cu Anthor, pentru că asta era cel mai discret mod de acțiune.

Așa cum acum va deveni Administrator al Cercetării și Dezvoltării. Era cel mai discret mod de acțiune! Astfel, se naștea o conspirație într-o conspirație.

Gândul la Arcadia îl încolți preț de o clipă, dar se scutură de el. Dacă ar fi fost singur, nu s-ar fi întâmplat niciodată. Dacă ar fi fost singur, nimeni nu ar fi fost vreodată pus în pericol, în afară de el însuși. Dacă ar fi fost singur...

Simți cum îi crește mânia... împotriva lui Kleise, care murise, împotriva lui Anthor, care trăia, împotriva tuturor idiotilor bine intenționați...

În sfârșit, își poate purta singură de grijă. Este o fetiță foarte inteligentă.

Își poate purta singură de grijă?

Era ca o șoaptă în mintea sa...

Dar își putea purta singură de grijă!

În momentul în care Dr. Darell își spunea, amărât, că putea, ea stătea în anticamera austeră și friguroasă a Biroului Executiv al Primului Cetățean. Stătea acolo de o jumătate de oră, plimbându-și încet ochii pe pereți. Când intrase împreună cu

Homir Munn, găsiseră la ușa două străji înarmate, care până atunci nu mai fuseseră acolo.

Acum era singură, și simțea ostilitatea tuturor mobilelor din cameră. Pentru prima oară.

De ce oare?

Homir era împreună cu Lordul Stettin. Ei și, ce era în neregulă?

Începea să se enerveze. În situațiile asemănătoare din video-cărți sau filme, eroul prevedea finalul, era pregătit pentru el atunci când venea, dar ea... ea stătea așa, acolo. *Orice* se putea întâmpla. *Orice!* Iar ea stătea așa, acolo.

Hai, înapoi. Amintește-ți. Poate găsești ceva.

Timp de două săptămâni, Homir a trăit aproape tot timpul în palatul Catârului. A luat-o și pe ea o dată, cu aprobarea lui Stettin. Palatul era mare și foarte mohorât, dându-se înapoi la atingerea vieții pentru a zăce adormit în amintirile încă limpezi, răspunzând pașilor cu bubuituri seci sau cu o zdrăngăneală puternică. Nu îi plăcuse.

Erau mai frumoase bulevardele mari și vesele din capitală; teatrele și spectacolele unei lumi mult mai săracă decât Fundația, și cu toate acestea afișând mai mult lux.

Homir se întorsese seara, copleșit.

– Pentru mine, este o lume de vis, șoptise el. Dacă aș putea demonta palatul, piatră cu piatră, toate straturile de aluminiu macrocelular... Dacă l-aș putea duce pe Terminus... Ce muzeu ar ieși!

Părea să-și fi pierdut sovăielile de la început. Acum era pasionat, strălucitor. Arcadia știa asta, deoarece avea un indiciu sigur: în această perioadă, Homir nu se bâlbâise absolut deloc.

– Există rezumate ale documentelor Generalului Pritcher..., spusese el odată.

– Îl știu. A fost renegatul Fundației, care a scotocit în toată Galaxia după A Doua Fundație, nu-i așa?

– N-a fost chiar un renegat, Arkady. Catârul l-a Convertit.

– Ei, e același lucru.

– Pe Galaxie, scotoceala de care vorbești tu a fost muncă în zadar. Documentele originale ale Convenției Seldon care a înființat ambele Fundații acum cinci sute de ani, nu fac decât o singură referire la A Doua Fundație. Spun că este plasată „la celălalt capăt al Galaxiei, pe Sfârșitul Stelei.“ De la asta au

trebuit să pornească Pritcher și Catârul. Nu aveau nici o metodă prin care să recunoască A Doua Fundație, chiar dacă ar fi dat peste ea. Ce nebunie! Au documente...

Vorbea pentru sine, dar Arcadia îi sorbea cuvintele.

– ... care acoperă o mie de lumi, deși numărul lumilor cercetate trebuie să se fi apropiat de un milion. Iar noi nici măcar...

Arcadia interveni cu un șuier ferm:

– Șșșst.

Homir îngheță, apoi își reveni încet.

– Să nu vorbim, murmură el.

Iar acum, Homir era împreună cu Lordul Stettin și Arcadia aștepta afară, singură, simțind cum sângele îi tâsnește din inimă fără nici un motiv. Țsta era lucrul cel mai înspăimântător. Că nu părea să existe nici un motiv.

De cealaltă parte a ușii, Homir Munn trăia și el într-un ocean de gelatină. Se lupta, cu furie, să nu se bâlbâie. Și, desigur, rezultatul era că nu prea reușea să scoată două cuvinte clare unul după altul.

Lordul Stettin era îmbrăcat din cap până în picioare în uniformă. Doi metri, fălci late, nervos. Pumnii încheștați, aroganți, dădeau forță propozițiilor sale.

– Poftim, ai avut la dispoziție două săptămâni, și vii la mine cu nimicuri. Hai, domnule, spune-mi cel mai rău lucru care mă așteaptă. Armata o să-mi fie făcută fășii-fășii? Mă voi lupta și cu stafiile din A Doua Fundație, pe lângă oamenii Primei Fundații?

– Vă... vă repet, milord, eu nu sunt p... pre... prezicător. N... Nu mai știu deloc... ce să fac.

– Sau vrei să te întorci să-ți previi planeta? În adâncurile Spațiului cu prefăcătorie ta! Vreau adevărul, altfel am să-l scot din tine cu măruntaie cu tot.

– Vă s... spun adevărul-adevărat, și vă re... reamintesc, m... milord, că sunt cetățean al Fundației. N... nu vă puteți atinge de mine fără să declanșați o furtună m... mai puternică decât credeți.

Lordul de Kalgan râse zgomotos:

– O amenințare de speriat copiii. O grozăvie cu care să pui pe fugă un idiot. Haide, Domnule Munn, am avut destulă

răbdare cu tine. Te ascult de douăzeci de minute, timp în care m-ai plictisit cu tâmpenii. Probabil că te-au costat somnul de astă-noapte pentru a le compune. Efortul tău a fost inutil. Știu că te afli aici nu doar pentru a scormoni prin cenușa moartă a Catârului și pentru a aprinde tăciunii pe care-i mai găsești... ai venit aici pentru ceva mai mult decât ai recunoscut. E adevărat?

Homir Munn nu reuși să-și ascundă groaza cumplită care îi creștea în ochi, la fel cum nu și-ar fi putut reține, în acel moment, respirația. Lordul Stettin văzu totul, și îl pocni pe omul din Fundație peste umăr, astfel încât acesta se clătină sub lovitură, împreună cu scaunul pe care stătea.

– Bun. Acum hai să vorbim deschis. Tu cercetezi Planul Seldon. Știi că nu mai este valabil. Știi, probabil, că *eu* sunt acum inevitabilul învingător; eu și moștenitorii mei. Păi bine, măi omule, ce mai contează cine formează Al Doilea Imperiu, din moment ce îl formează? Istoria nu are favoriți, nu-i așa? Ți-e frică să-mi spui? Ai văzut că-ți cunosc misiunea.

Munn spuse, cu voce groasă.

– S... și ce v... vreți?

– Prezența ta. Nu vreau ca Planul să eșueze din prea multă încredere în mine însumi. Tu înțelegi chestiile astea mai bine decât mine; tu poți descoperi unele fisuri care mie mi-ar scăpa. Haide, la sfârșit vei fi răsplătit; vei primi o parte importantă din pradă. De la Fundație, la ce te poți aștepta? Să schimbe cursul istoriei și, probabil, al unei înfrângeri inevitabile? Să lungească războiul? Sau este poate numai dorința patriotică de a muri pentru lumea ta?

– Eu... eu...

În cele din urmă, Homir se împotmoli în tăcere. Nu mai scoase nici un cuvânt.

– Vei rămâne, spuse Lordul de Kalgan sigur pe sine. Nu ai de ales. Ia stai...

O idee pe care aproape o uitase:

– Am informații că nepoata ta face parte din familia Baytei Darell.

Homir rosti un „Da” spernat. În situația în care era, nu se mai simțea în stare să spună decât adevărul.

– Este o familie importantă în Fundație?

Homir încuviință:

– N-ar ac... accepta să i se întâmple nimic rău.

– Rău! Nu fii idiot, omule; mă gândesc la cu totul altceva.
Ce vârstă are?

– Paisprezece ani.

– Așa deci! Ei bine, nici măcar A Doua Fundație, sau Hari Seldon însuși, nu ar putea opri scurgerea timpului, și nu ar putea împiedica fetele să devină femei.

Se întoarse deodată pe călcâie și se repezi spre ușa ascunsă de o draperie, dând-o cu violență de perete.

Lady Callia privi la el clipind din ochi, și spuse cu voce mică:

– Nu știam că ești cu cineva.

– Ei, uite că sunt. Discut eu cu tine mai târziu, dar acum vreau să-ți văd spinarea... și mai repede!

Pașii ei se pierdură în grabă pe coridor.

Stettin se întoarse:

– Femeia asta este rămășița unui interludiu care a durat prea mult. Dar care se va sfârși în curând. Paisprezece ani, spui?

Homir se holbă la el cuprins de o nouă groază!

Arcadia tresări din cauza unei uși care se deschise fără zgomot... sări în picioare atunci când prinse cu coada ochiului mișcarea. Degetul care o chema cu disperare nu primi multă vreme nici un răspuns. Apoi, ca replică la prudența pe care o impunea degetul alb și tremurător, se apropie în vârful picioarelor.

Pașii lor erau ca o șoptă stridentă pe coridor. Lady Callia o strângea de mână atât de tare încât o durea, însă cine știe din ce motiv, nu avea nimic împotrivă să meargă cu ea. Cel puțin, de Lady Callia nu se temea.

Ce însemna oare asta?

Acum se aflau amândouă în budoar. Totul era roz pufos și vată de zahăr. Lady Callia stătea sprijinită cu spatele de ușă:

– Asta era drumul nostru tainic spre camera mea. Știi, de la biroul lui. Al lui, înțelegi.

Și arătă cu degetul, ca și cum numai gândul la el îi chinuia sufletul cu o spaimă de moarte.

– Ce noroc... ce noroc...

Pupilele mărite întunecaseră tot ceea ce era albastru în ochii ei.

– Puteti să-mi spuneți..., începu timid Arcadia.

Dar Callia începu să se agite frenetic:

– Nu, copilă, nu. Nu avem timp. Dă-ți jos hainele. Te rog. Te rog. O să-ți aduc altele, ca să nu fii recunoscută.

Intrase deja în dulap, aruncând tot felul de nimicuri într-o grămadă dezordonată pe podea, căutând înnebunită ceva care să poată fi îmbrăcat de o fată astfel încât să nu devină o invitație vie la glume deșucheate.

– Uite, asta se potrivește. Trebuie să se potrivească. Ai bani? Uite, ia-i pe toți... și astea.

Își despodobi urechile și degetele.

– Du-te acasă.... du-te acasă, la Fundația ta.

– Dar Homir... unchiul meu...

Protesta degeaba printre faldurile înnebuitoare ale rochiei metalizate, luxoase și parfumate, care îi era trasă pe cap.

– El nu o să plece. Căteluș o să-l țină pentru totdeauna, dar *tu* nu trebuie să mai rămâi. Of, dragă, nu înțelegi?

– Nu, spuse Arcadia străduindu-se să își păstreze echilibrul. Nu înțeleg.

Lady Callia își frământa puternic mâinile:

– Trebuie să te întorci pentru a-i preveni pe ai tăi că va fi război. Acum e clar?

Teroarea deplină părea, în mod paradoxal, să fi împrumutat luciditate gândurilor sale. Spunea vorbe care nu se potriveau deloc cu firea ei obișnuită.

– Haide acum!

Alt traseu! Pe lângă ofiterii care priveau în urma lor. Aceștia nu văzură nici un motiv să oprească pe cineva care nu putea fi oprit – fără consecințe neplăcute – decât de Lordul de Kalgan. Gărzile pocneau din călcâie și prezentau armele atunci când ele două intrau sau ieșeau din camere.

Arcadia își trase răsuflarea doar de câteva ori în călătoria care părea să dureze ani... deși de la primul semn cu degetul și până în momentul în care se trezi în afara porții exterioare, cu oameni, zgomot, și trafic, nu trecuseră decât douăzeci și cinci de minute.

Privi înapoi, cuprinsă deodată de o milă plină de teamă:

– Nu... nu știu de ce faceți asta, milady, dar vă mulțumesc... Ce se va întâmpla cu Unchiul Homir?

– Nu știu, se vaită cealaltă. Nu vrei să pleci odată? Du-te direct la cosmoport. Nu mai sta. Chiar în acest moment s-ar putea să te caute.

Totusi, Arcadia zăbovi. Urma să-l părăsească pe Homir; și, gândind la cele întâmplate, acum că simțea aerul de libertate în jurul ei, deveni bănuitoare:

– Și ce vă pasă dumneavoastră dacă mă caută?

Lady Callia își mușcă buza de jos și murmură:

– Nu pot explica unei fetițe ca tine. N-ar fi indicat. În sfârșit, ai să crești mare și... eu l-am întâlnit pe Cățeluș pe când aveam șaisprezece ani. Nu pot să-ți explic, înțelege-mă.

Avea în ochi o ostilitate aproape rușinată.

Aluziile o înghețară pe Arcadia. Sopti:

– Ce vă va face atunci când va afla?

– Nu știu, veni replica scheunată.

Și Lady Callia își duse mâna la cap, părăsind-o aproape în fugă, înapoi pe aleea largă, spre palatul Lordului de Kalgan.

Dar pentru o secundă lungă cât eternitatea, Arcadia *tot* nu se mișcă. Pentru că în ultimul moment înainte de plecarea Lady-ei Callia, văzuse ceva. În acei ochi înspăimântați, răvășiți, se aprinsese preț de o clipă – ca un fulger – o satisfacție dușmănoasă.

O satisfacție imensă, neomenească.

Se putea interpreta în fel și chip o astfel de licărire a unei perechi de ochi, dar Arcadia era sigură pe ceea ce văzuse.

Acum alergia – nebunește – căutând cu disperare o cabină publică neocupată de unde să apese pe un buton pentru a chema un mijloc de transport.

Nu fugea de lordul Stettin; nici de el și nici de haitele de oameni pe care le putea asmuți să o caute... nici de toate cele douăzeci și șapte de lumi pe care le stăpânea lordul, strânse într-un singur și gigantic fenomen, lătrând în urma ei.

Fugea de o singură femeie; plâpândă, care o ajutase să fugă. De o creatură care o umpluse de bani și bijuterii; care-și riscase propria viață pentru a o salva pe ea. De o ființă despre care știa, cu siguranță și definitiv, că era o femeie din A Doua Fundație.

Un aero-taxi sosi pe peron, și se opri cu un păcănit ușor. Curentul de aer produs șterse fața Arcadei și îi agită părul de sub gluga îmblănită primită de la Callia.

– Unde să fie, Lady?

Luptă cu disperare să-și îngroașe vocea, să nu pară ca de copil:

– Câte cosmoporturi sunt în oraș?

– Două. La care doriți?

– Care este mai aproape?

El o privi:

– Kalgan central, lady.

– Atunci la celălalt, te rog. Am bani.

Avea o bancnotă de douăzeci de Kalgani în mână. Valoarea bancnotei nu îi spunea nimic, dar taximetristul rânji aprobator.

– Cum spuneți, lady. Linia de aero-taxiuri vă duce oriunde doriți.

Își răcori obrazul lipindu-l de tapițeria învechită. Luminile orașului coborâră lin sub ea.

Ce să facă? *Ce să facă?*

În acel moment își dădu seama că era o fetiță proastă, *proastă*, departe de tatăl ei, și speriată. Ochii îi erau plini de lacrimi, și adânc în gâtlee avea un mic și neauzit strigăt, care o rănea pe dinăuntru. Nu se temea că o va prinde Lordul Stettin. Lady Callia va avea ea grijă. Lady Callia! Bătrână, grasă, proastă, dar își ținea bine în frâu lordul. Oh, acum era foarte clar. *Totul* era clar.

Ceaiul în compania Calliei, la care se dăduse așa de isteată. Deșteapta de Arcadia! Era ceva înăuntrul ei care suferea. Se ura. Ceaiul fusese aranjat, iar apoi Stettin fusese probabil astfel manevrat încât să-i permită lui Homir să inspecteze totuși Palatul. *Ea*, ridicola Callia, dorise astfel. Și aranjase să primească de la micuța și deșteapta de Arcadia o motivație, una care să nu ridice nici un fel de bănuială în mintea victimelor, și care totuși să presupună din partea ei un minim de implicare.

Atunci, de ce era liberă? Homir era prizonier, bineînțeles.

Doar dacă...

Doar dacă nu cumva se ducea înapoi pe Fundație pe post de momeală... o momeală care să-i predea pe ceilalți în mâinile... *lor*.

Așa că nu se putea întoarce în Fundație.

– Cosmoportul, lady.

Aero-taxiul se oprise. Ciudat! Nici măcar nu observase.

Ce lume de vis!

– Multumesc.

Îi dădu bancnota fără să se uite, ieși pe ușă împleticindu-se, apoi alergă pe trotuarul flexibil.

Lumini. Bărbați și femei, nepăsători. Panouri mari și strălucitoare pentru informații, cu figuri animate ce indicau fiecare navă care sosea sau plecă.

Unde se ducea? Nu-i păsa. Știa doar că nu se întoarce în Fundație! Oriunde altundeva era bine.

Oh, slavă lui Seldon pentru acel moment de scăpare... cea ultimă fărâma de secundă în care Callia s-a plictisit de jocul ei, pentru că avea de-a face doar cu un copil, și a lăsat satisfacția să tâșnească din ea.

Apoi se petrecu încă ceva în Arcadia, ceva care se agitase și se frământase în străfundul creierului, de când începuse fuga... ceva care ucise pentru totdeauna vârsta de paisprezece ani din ea.

Și își dădu seama că *trebuia* să scape.

Asta, mai presus de toate. Chiar dacă ei i-ar descoperi pe toți conspiratorii din Fundație; chiar dacă l-ar descoperi și pe tatăl ei; nu putea, nu îndrăzneă, să riște un avertisment. Nu își putea risca viața – nici un pic – chiar dacă în talerul celălalt al balanței atârna Terminus-ul. Ea era cea mai importantă persoană din Galaxie. Ea era *singura* persoană importantă din Galaxie.

Știa asta, și stătea în fața mașinii de bilete, întrebându-se unde să meargă.

Pentru că în întreaga Galaxie, ea și numai ea, în afara *lor*, știa unde se află A Doua Fundație.

PRIN GRILĂ

TRANTOR— ... Pe la mijlocul Inter-Regnum-ului, Trantor-ul era o umbră. Printre imensele ruine, trăia o micuță comunitate de fermieri...

ENCICLOPEDIA GALACTICA

NU EXISTĂ nimic, și niciodată nu a existat ceva care să dea aceeași senzație ca un cosmoport aglomerat aflat la periferia capitalei unei planete cu populație numeroasă. Acolo sunt mașini uriașe, puternice, care se odihnesc în lăcașurile lor. Dacă-ți alegi bine momentul, poți vedea imaginea impresionantă a uriașului care se scufundă pentru a merge la odihnă, sau imaginea unui balon de oțel care se îndreaptă iute spre cer, imagine care-ți ridică părul în cap. Toate aceste mișcări nu implică nici un fel de zgomot. Puterea motoare este dată de curgerea nucleonilor care se îndreaptă spre aranjamente mai compacte.

Cât despre suprafață, ne-am referit deja la nouăzeci și cinci la sută din cosmoport. O suprafață de multe mile pătrate, destinată mașinilor, oamenilor care le deserveșc, și calculatoarelor care deserveșc și mașinile, și oamenii.

Doar cinci la sută din cosmoport este lăsat în stăpânirea torentelor de oameni care trebuiesc duși spre toate stelele din Galaxie. Foarte puțini se opresc pentru a lua în considerare întreaga urzeală tehnologică ce împânzește coridoarele. Poate că unii dintre aceștia se înfioară gândindu-se la miile de tone reprezentate de oțelul care aterizează, și care pare atât de mic de la distanță. Să ne imaginăm că unul dintre acești cilindri giganti ci ar rata fascicolul de dirijare și s-ar zdrobi la o jumătate de milă de punctul în care ar fi trebuit să aterizeze... poate chiar peste acoperișul din fibră de sticlă al imensei săli de așteptare... în acest caz, doar o ceață subțire de vapori organici și ceva

cenușă de fosfați ar mai rămâne pentru a marca fosta existență a câtorva mii de oameni.

Însă așa ceva nu s-ar putea întâmpla niciodată, cu actualele echipamente de protecție; și doar cineva afectat grav de nevroză ar putea insista mai mult de un moment asupra acestei posibilități.

Și atunci, la ce se gândesc ei? Vedeți, ei nu formează o simplă mulțime de oameni. Este o mulțime care are un scop. Acest scop plutește deasupra lor, și face atmosfera mai densă. Se formează linii de așteptare; părinții își strâng copiii lângă ei; munții de bagaje sunt manevrați cu precizie... oamenii *merg* undeva.

Închipuiți-vă atunci completa izolare psihică a unei părți din această mulțime uriașă, dacă nu ar ști unde să meargă; dar care în același timp simte mai intens decât toți ceilalți nevoia de a merge undeva; oriunde! Sau aproape oriunde!

Chiar în absența telepatiei sau al oricărui contact mental banal, există în atmosferă o disonanță destul de puternică, o stare de spirit subtilă, suficientă pentru a te duce la disperare.

Suficientă? Glumiți! Te copleșește, te ia pe sus, te înneacă.

Arcadia Darell, îmbrăcată în hainele altcuiva, stând pe planeta altcuiva, într-o situație care nu era a ei, părând luată parcă din viața altcuiva, tânjea după siguranța unui adăpost. De fapt, nu își dădea seama că asta își dorea. Știa doar că lipsa aceas-a de intimitate pe care o experimenta acum reprezenta pentru ea un mare pericol. Își dorea un adăpost undeva... undeva departe... undeva într-un ungher neexplorat al Galaxiei... unde să n-o mai caute nimeni, niciodată.

Dar iat-o acolo, o fată de paisprezece plus, obosită ca o babă de optzeci plus, speriată ca un copil de cinci minus.

Care străin dintre sutele ce se frecau de ea în trecere – se frecau la propriu, le putea simți atingerea – făcea parte din A Doua Fundație? Care străin ar fi în stare să nu o ajute, ci dimpotrivă, să o distrugă pe loc pentru vina ei că aflate – singurul lucru pe care-l aflate – unde se găsea A Doua Fundație?

Vocea care o izbi fu ca un fulger, înghețându-i țipătul din gât și transformându-l într-un icnet neauzit.

– Ascultă domnișoară, spuse iritată vocea, ai de gând să folosești mașina de bilete, sau stai așa, acolo?

Abia atunci își dădu seama că stătea în fața unei mașini de bilete. Pui o bancnotă cu valoare mare într-un locaș, și dispare. Apeși butonul de sub destinația pe care ai ales-o, și ieșe un bilet împreună cu restul exact, calculat de un echipament electronic care nu greșește niciodată. Este ceva foarte simplu, și nu există nici un motiv pentru ca cineva să se moșmondească cinci minute în fața ei.

Introduse o bancnotă de două sute de credite în locaș, și descoperi deodată butonul pe care scria „Trantor“. Trantor, capitala Imperiului care murise – planeta pe care se născuse. Îl apăsă, ca în vis. Nu se întâmplă nimic, în afară de faptul că începură să clipească niște cifre roșii: 172,18... 172,18... 172,18...

Era suma care mai trebuia introdusă. Alte două sute de credite. Un bilet fu scuipat afară. Se desprinsese la atingerea cu degetele fetei, și restul de bani se prăvăli în urma lui.

Luă restul și fugi. Îl simți pe omul din spate presând-o, nerăbdător să ajungă la mașină, dar se răsuci și reuși să scape. Nu privi în urmă.

Totuși, unde să fugă? Toți îi erau dușmani.

Fără să-și dea prea bine seama, se uita la semnele strălucitoare și uriașe care pluteau în aer: *Steffani*, *Anacreon*, *Fermus*... era chiar și unul rotund, *Terminus*. și privea cu jind la el, dar nu îndrăzneă...

Contra unei sume derizorii ar fi putut închiria un dispozitiv de îndrumare care se regla pentru destinația dorită și care, dacă l-ar fi băgat în poșetă, s-ar fi putut face auzit numai pentru ea, cu cincisprezece minute înainte de decolare. Dar chestiile astea sunt pentru oameni care se află în siguranță; care se pot opri pentru a se gândi la ele.

Apoi, încercând să privească în două direcții simultan, intra cu capul într-un abdomen moale. Simți icnetul și mormăitul, apoi o mână care o apucă de braț. Se suci cu disperare, dar îi lipsea suflul pentru a scoate mai mult decât un micunat jalnic din fundul gâtului

Cel care o prinsese o ținu strâns și așteptă. Încea, Arcadia reuși să se reculeagă și ridică privirea spre el. Era cam grasuț și cam scund. Părul alb și bogat, dat pe spate într-o pieptănătură

pretențioasă, nu se potrivea deloc cu fața rotundă și îmbujorată care-și striga prin toți porii originea rurală.

Bărbatul spuse în cele din urmă, îmboldit de o curiozitate sinceră:

– Ce s-a întâmplat? Pari speriată.

– Îmi pare rău, spuse Arcadia tulburată la culme. Trebuie să plec. Mă scuzați.

Dar el nu o luă deloc în seamă:

– Fii atentă fetițo. O să pierzi biletul.

Și i-l luă dintre degetele neputincioase, privindu-l pe toate părțile.

– Am bănuț eu, spuse.

Apoi zbieră, ca un taur:

– *Mammăăăă!*

Imediat apărură lângă el o femeie, puțin mai scundă, puțin mai rotundă, puțin mai îmbujorată. Își răsucea cu degetul o buclă răzleață de păr gri, pe care o împinse sub pălăria demodată.

– Tată, spuse ea muștrător, de ce țiți într-o aglomerație ca asta? Se uită oamenii la tine de parcă ai fi nebun. Ce, te crezi la fermă?

Și zâmbi călduros spre Arcadia, care stătea mută.

– Are niște maniere de urs, adăugă ea.

Apoi, aspru:

– Tată, dă-i drumul fetei. Ce faci?

Însă Tata flutură spre ea biletul:

– Uite, merge și ea pe Trantor.

Fața Mamei se luminează dintr-o dată:

– Ești de pe Trantor? Tată, ți-am spus să-i dai drumul la braț.

Aduse în față valiza supraîndesată și, cu o presiune ușoară dar fermă, o sili pe Arcadia să se așeze pe ea.

– Așează-te, spuse ea, și odihnește-ți piciorușele. De-abia peste o oră vine o navă, și băncetele sunt ocupate de haimanale adormite. Ești de pe Trantor?

Arcadia inspiră adânc și se dădu bătută. Spuse, cu vocea înecată:

– Acolo m-am născut.

Mama pocni bucuroasă din palme:

– Suntem aici de o lună, și până acum n-am întâlnit pe nimeni de acasă. Îmi pare foarte bine. Părinții tăi...

Privi absentă în jur.

– Nu sunt cu părinții, spuse Arcadia cu prudență.

– Singurică? O fetiță ca tine?

Mama era în același timp plină de indignare și de simpatie:

– Cum se poate așa ceva?

– Mamă, o trase Tata de mânecă, lasă-mă să-ți explic eu. Ceva este în neregulă. Cred că este speriată.

Vocea lui, deși era clar că se dorea a fi o șoaptă, fu auzită perfect de Arcadia.

– Alerga – mă uitam la ea – și nu se uita încotro. Înainte să mă pot da la o parte din drum, s-a ciocnit de mine. Și știi ce? Cred că are necazuri.

– Mai taci din gură, Tată. De tine, oricine se poate ciocni.

Se așeză lângă Arcadia, pe valiza care scârțâi copleșită de greutatea adăugată, și își puse brațul pe umărul tremurând al fetei.

– Fugi de cineva, scumpo? Spune-mi, nu-ți fie frică. Am să te ajut.

Arcadia întoarse privirea spre ochii gri și duiosi ai femeii, și își simți buzele tremurând. O parte a creierului îi spunea că aceștia erau oameni de pe Trantor, care ar putea-o lua cu ei, care ar putea-o ajuta să rămână pe planetă până când se va hotări ce să facă în continuare, unde să meargă. Iar altă parte a creierului îi spunea, mult mai puternic, într-un talmeș-balmeș de neînțeles, că nu își amintea de mămica ei, că obosise luptându-se cu universul, că nu dorea decât să se facă mică, ghem, și niște brațe blânde să o cuprindă, că dacă mămica ei ar fi trăit, atunci ar fi putut... ar fi putut...

Și, pentru prima oară în acea seară, plânse; plângea ca un copilăș, și era bucuroasă că plângea; agățându-se strâns de rochia demodată și udând-o într-un colț, în timp ce brațe duioase o țineau strâns și o mână blândă îi mângâia buclele.

Tata stătea neajutorat în picioare, privind perechea, băjbâind grăbit după o batistă care, după ce fu găsită, îi fu smulsă din mână. Mama îl preveni din priviri să tacă din gură. Mulțimea trecea pe lângă micul grup cu indiferența pe care o manifestă întotdeauna mulțimile. Erau efectiv singuri.

În cele din urmă, plânsul încetă, și Arcadia zâmbi anemic în timp ce-și tampona ochii roșii folosindu-se de batista împrumutată.

– Uff, ce porcărie, șopti ea. Eu...

– *Șșt. Șșt.* Nu vorbi, spuse Mama, stai jos și odihnește-te un pic. Răcapătă-ți suflul. Apoi spune-ne ce s-a întâmplat, și ai să vezi că o să aranjăm noi, și totul va fi în regulă.

Arcadia încercă să-și adune una lângă alta puterile de a judeca. Nu le putea spune adevărul. Nu putea spune nimănui adevărul... Totuși, era prea sleită pentru a mai putea inventa o minciună credibilă.

– Acum mă simt mai bine, șopti ea.

– Bine, spuse Mama. Acum spune-mi care este necazul. N-ai făcut nici o prostie? Bineînțeles, orice-ai fi făcut, noi te vom ajuta; dar spune-ne adevărul.

– Pentru un prieten de pe Trantor, facem orice, spuse Tata cu voie bună. Nu-i așa, Mamă?

– Mai taci din gură, Tată, veni răspunsul fără răutate.

Arcadia scotocea în poșetă. Bine că măcar atâta lucru îi mai rămăsese după rapida schimbare de haine impusă în apartamentul Lady-ei Callia. Găsi ceea ce căuta, și îl dădu Mamei.

– Astea sunt actele mele, spuse ea cu modestie.

Era un pergament sintetic, strălucitor, înmănat de către ambasadorul Fundației în ziua sosirii, și contrasemnat de către oficialul corespunzător de pe Kalgan. Era mare, înflorit, și impresionant. Mama îl privi neajutorată și îl trecu în mâinile Tatei, care îi parcurse conținutul mișcând sugestiv din buze.

– Ești din Fundație? întrebă el.

– Da. Dar m-am născut pe Trantor. Vedeți că scrie...

– Aha. Mie mi se pare în regulă. Te cheamă Arcadia, așa-i? Un nume Trantorian frumos. Dar unde este unchiul tău? Scrie aici că ai venit împreună cu Homir Munn, unchi.

– A fost arestat, spuse Arcadia cu tristețe.

– Arestat! vorbiră amândoi în același timp.

– Pentru ce? întrebă Mama. A făcut ceva?

Arcadia scutură din cap:

– Nu știu. Veniserăm doar în vizită. Unchiul Homir avea treabă cu Lordul Stettin, dar...

Nu făcu nici un efort să dea din umeri. Îi veni de la sine.

Tata era impresionat:

– Cu Lordul Stettin. Mm-m-m, unchiul tău este probabil o persoană importantă.

– Nu știi care era problema, dar Lordul Stettin vroia ca *eu* să rămân...

Își aduse aminte de ultimele cuvinte ale Lady-ei Callia, care acum îi erau de folos. Din moment ce Lady Callia, după toate probabilitățile, era o expertă, povestea mergea spusă încă o dată.

Se opri, și Mama întrebă, curioasă:

– De ce tu?

– Nu știi foarte bine. El... el vroia să luăm cina împreună, singuri, dar am spus nu, pentru că vroiam să vină și Unchiul Homir. Se uita ciudat la mine, și mă ținea de umăr.

Gura Tatei se deschise puțin, dar Mama se înroși deodată și izbucni, mânioasă:

– Ce vârstă ai, Arcadia?

– Paisprezece și jumătate, aproape.

Mama inspiră puternic și spuse:

– Oameni ca ăștia n-ar trebui lăsați în viață. Câinii de pe stradă sunt mai buni decât el. De el fugeai, nu-i așa, draga de tine?

Arcadia confirmă.

– Tată, spuse Mama, te duci direct la Informații și afli exact când vine la dană nava spre Trantor. Grăbește-te!

Dar Tata făcu un pas și se opri. Cuvinte metalice răsunară puternic undeva, deasupra, și cinci mii de perechi de ochi tresăriră privind în sus.

„Bărbați și femei,” se spunea cu o voce tăioasă. „Cosmoportul este percheziționat în căutarea unui evadat periculos, și este în acest moment încercuit. Nimeni nu poate intra, nimeni nu poate pleca. Percheziția se va efectua însă în mare viteză și nici o navă nu va sosi și nu va pleca în acest interval, așa încât nu veți pierde nava. Repet, nimeni nu va scăpa nava. Acum vom coborî grila. Nimeni nu va ieși din pătratul în care se află până când nu se retrage grila, altfel vom fi obligați să folosim bicicurile neuronice.”

În timpul celui interval mai scurt de un minut în care vocea dominase vasta cupolă a sălii de așteptare, Arcadia nu s-ar fi putut mișca, chiar dacă tot răul din Galaxie s-ar fi concentrat într-o sferă și s-ar fi năpustit asupra ei.

Nu o puteau căuta decât pe ea. Nici nu avea nevoie să-și formuleze ideea ca un gând atât de concret. Dar de ce...

Callia îi aranjase evadarea. Iar Callia era din A Doua Fundație. Atunci, pentru ce o căutau acum? A eșuat Callia? *Ar fi putut* Callia să eșueze? Sau făcea și asta parte din plan, ale cărui detalii îi scăpau?

Într-o pornire confuză, care dură o clipă, dori să sară și să strige că se predă; că o să meargă cu ei, că... că...

Dar Mamă o apucă de încheietură:

– Repede! Repede! Să mergem la toaletă înainte ca ei să înceapă.

Arcadia nu înțelegea. Dar o urmă orbește. Se strecură prin mulțimea împietrită, auzind încă ecoul ultimelor cuvinte ale vocii.

Grila cobora, iar Tata, cu gura deschisă, o prirea venind. Auzise și citise despre ea, dar nu mai trăise până atunci această experiență. Strălucea în aer, un șir de fascicule radiante întretăiate, care înroșeau aerul și creeau o rețea de lumină strălucitoare și inofensivă.

Întotdeauna cobora încet de sus, ca o plasă, cu toate implicațiile psihologice înspăimântătoare ale unei capcane.

Erau acum la nivelul taliei, pătrate cu latura de trei metri. În pătratul său, Tata se trezi singur, deși pătratele alăturate erau aglomerate. Se simțea foarte izolat, dar știa că a se deplasa în alt grup pentru a căpăta un anonimat mai mare însemna să traverseze una dintre acele linii strălucitoare, să declanșeze o alarmă, și să fie lovit de un bici neuronal.

Așteptă.

Putu să deslușească, pe deasupra capetelor mulțimii care aștepta într-o liniște nefirească, agitația îndepărtată stârnită de șirul de polițiști cercetând uriașul spațiu, pătrat cu pătrat.

Trecu destul timp până când o uniformă păși în pătratul său și își notă cu grijă coordonatele în carnetul oficial.

– Actele!

Tata îi înmână actele, care fură răsfoite cu o mișcare expertă.

– Sunteți Preem Palver, născut pe Trantor, de o lună pe Kalgan, vă întoarceți pe Trantor. Răspundeți cu da sau cu nu.

– Da, da.

– Cu ce treburi pe Kalgan?

– Sunt reprezentantul comercial al unei cooperații fermiere. Am negociat niște contracte cu Departamentul Agriculturii de pe Kalgan.

– Aha. Sunteți împreună cu nevasta? Unde este? Văd că apare în acte.

– Da. Nevasta mea este la...

Arată cu degetul.

– Hanto, răcni polițistul.

I se alătură încă o uniformă.

Primul spuse, agasat:

– Pe Galaxie, încă o femeie acolo. Cred că e o aglomerație cumplită. Scrie-i numele.

Îi dădu niște hârtii, și îi arătă unde să scrie.

– Mai e cineva cu dumneavoastră?

– Nepoata mea.

– Nu apare în acte.

– A venit separat.

– Și unde este? Lăsați-o baltă, știu. Scrie și numele nepoatei, Hanto. Cum o cheamă? Scrie: Arcadia Palver. Să stați aici, Palver. Ne vom ocupa de femeii înainte de a pleca.

Tata așteptă o eternitate. Apoi, mult, mult timp după aceea, Mama se îndreptă spre el ținând-o strâns pe Arcadia de mână, și cu cei doi polițiști în urmă ei.

Intrară în pătratul Tatei, iar unul dintre ei spuse:

– Femeia asta guralivă este nevasta dumneavoastră?

– Da, domnule, spuse Tata împăciuitor.

– Atunci faceți bine și spuneți-i că s-ar putea să aibă necazuri dacă mai vorbește cu poliția Primului Cetățean așa cum a făcut-o până acum.

Își îndreptă furios umerii:

– Aceasta este nepoata dumneavoastră?

– Da, domnule.

– Vreau să-i văd actele.

Privindu-și soțul drept în ochi, Mama dădu din cap, încet și ferm.

Pauză scurtă, după care Tata spuse cu un zâmbet slab:

– Nu cred că pot face asta.

– Cum adică nu puteți?

Polițistul întinse o mână aspră:

– Dați-le.
– Imunitate diplomatică, spuse încet Tata.
– Cum adică?
– V-am spus că sunt reprezentantul comercial al cooperăției
fermiere. Sunt acreditat de guvernul din Kalgan ca reprezentant
oficial din străinătate, și hârtiile mele dovedesc acest lucru. Vi
le-am arătat, și doresc să nu mai fiu deranjat.

Preț de o clipă, polițistul rămase uluit.

– Trebuie să vă verific documentele. Am primit ordin.
– Pleacă, interveni Mama cu brutalitate. Când o să avem
nevoie de tine o să te chemăm noi, măi... măi... *terchea-berchea*.

Polițistul strânse din buze:

– Nu-i scăpa din ochi, Hanto. Mă duc după locotenent.

– Rupe-ți un picior! strigă Mama în urma lui.

Cineva râse, dar se opri imediat.

Pêrchezitia se apropia de sfârșit. Mulțimea devenea
periculos de agitată. De la coborârea grilei trecuseră patruzeci și
cinci de minute, și asta era prea mult. În consecință, Locotenentul
Dirige își croi grăbit drum prin mulțimea densă.

– Ea e fata? întrebă plictisit.

O privi. și corespundea descrierii. Toate astea, pentru un
copil!

– Actele, vă rog! spuse el.

– V-am mai explicat..., începu Tata.

– Știu ce ați explicat, și îmi pare rău, spuse locotenentul. dar
eu am primit niște ordine, și nu am ce face. Dacă după aceea
doriți să faceți o plângere, nu vă oprește nimeni. Până atunci,
însă, voi folosi și forța dacă este nevoie.

Pauză. Locotenentul aștepta, răbdător.

Apoi Tata spuse, încet:

– Dă-mi actele, Arcadia.

Arcadia, paucată, dădu din cap că nu, dar Tata făcu și el o
mișcare cu capul. adică ba da:

– Nu te teme, dă-mi-le.

Le întinse ncajutorată, și documentele ajunseră în alte mâini.
Tata le deschise, le privi, apoi le întinse și el. Locotenentul le

cercetă cu atenție. O clipă lungă, își ridică ochii și și-i puse pe Arcadia, apoi închise carnețelul cu o mișcare bruscă.

– În regulă, spuse el. În regulă, băieți.

Plecă. În două minute, poate puțin mai mult, grila dispăru, și vocea de deasupra lor le semnală întoarcerea la normalitate.

Arcadia spuse:

– Cum... cum...

– Șșșt, spuse Tata. Nu mai scoate nici un cuvânt. Hai mai bine să mergem la navă. În curând o să ajungă la dană.

Se aflau în navă. Aveau o cabină separată, și o masă separată în sala de mese. Erau deja la doi ani-lumină depărtare de Kalgan, și Arcadia îndrăzni să abordeze din nou subiectul.

– Dar ei *pe mine* mă căutau, Domnule Palver, spuse ea, și desigur că au primit o descriere precisă. De ce m-au lăsat să plec?

Tata zâmbi larg, pe deasupra fripturii de vacă:

– Păi, a fost simplu, Arcadia. Atunci când ești obișnuit să tratezi cu agenți, cu cumpărători și cu cooperative rivale, înveți niște șmecherii. Eu am avut douăzeci de ani sau mai mult la dispoziție pentru a le învăța. Vezi tu, copilă, atunci când locotenentul a deschis actele, a găsit înăuntru o bancnotă de cinci sute de credite, împăturită. Simplu, nu-i așa?

– Am să vă dau banii înapoi... Serios, am mulți bani.

– Ei...

Fața largă a Tatei se sparse într-un zâmbet stingherit, refuzând:

– Pentru o puștoaică de la țară ce ești...

Arcadia insistă:

– Dar dacă ar fi luat banii și m-ar fi capturat totuși? Și m-ar fi acuzat de tentativă de mituire?

– Și să renunțe la cinci sute de credite? Fetițo, cunosc oamenii mai bine decât tine.

Dar Arcadia știa că *nu* îi cunoștea mai bine decât ea. Nu pe *acești* oameni. Noaptea, în pat, se gândi din nou, cu atenție, și *fu sigură* că nici un fel de mită nu ar fi împiedicat un locotenent

de poliție să o prindă, decât dacă așa era prevăzut. Ei *nu vroiau* să o prindă, deși se prefăcuseră totuși că vroiau.

De ce? Ca să fie siguri că pleacă? Spre Trantor? Perechea asta greoaie și inimoasă de care se lipise acum, era un instrument în mîna celei de-A Doua Fundații? Un instrument la fel de neajutorat ca și ea însăși?

Sigur că da!

Oare?

Totul era atît de inutil! Cum putea să-i înfrunte? Se părea că nu mai avea scăpare, nu putea face decât ceea ce dorea acea putere teribilă.

Totuși, trebuia să-i păcălească. *Trebuia! Trebuia! Trebuia!*

ÎNCEPUTUL RĂZBOIULUI

DIN MOTIVE necunoscute, sau necunoscute locuitorilor Galaxiei în momentul despre care discutăm, Timpul Intergalactic Standard își definește unitatea fundamentală – secunda – ca fiind intervalul în care lumina străbate 299.776 kilometri. 86.400 de secunde înseamnă, prin convenție, o Zi Intergalactică Standard; și 365 de zile înseamnă un An Intergalactic Standard.

De ce 299.776?... Sau 86.400?... Sau 365?

Tradiția, spun istoricii, evitând întrebarea. Din cauza unor relații numerice misterioase, spun misticii, ocultistii, numerologii, metafizicienii. Din cauză că planeta din care se trage întreaga omenire avea perioade de rotație și de revoluție care au determinat aceste relații, spun foarte puțini.

Nimeni nu știe cu adevărat.

Oricum, data la care nava Fundației, *Hober Mallow*, s-a întâlnit cu escadra Kalganiană condusă de *Neînfricatul* și, refuzând o percheziție la bord, a fost lovită și transformată într-o epavă fumegândă, a fost 185, 11.692 E.G. Adică a 185-a zi a celui de-al 11.692-lea an al Erei Galactice, care începea cu înscăunarea primului Împărat al vechii dinastii Kamble. Sau 185, 419 N.S. – adică al 419-lea an de la nașterea lui Seldon... sau 185, 348 E.F. – adică al 348-lea an de la întemeierea Fundației. Pe Kalgan era 185, 56 P.C. – adică al 56-lea an de la întemeierea titlului de Prim Cetățean, de către Catâr. În orice

caz, din comoditate, s-a convenit ca anul să aibă același număr de zile, indiferent de ziua în care începea era.

Și, în plus, pentru toate milioanele de lumi ale Galaxiei, existau milioane de ore locale, bazate pe mișcarea astrelor din imediata lor vecinătate.

Dar orice ai alege: 185, 11.692-419-348-56... sau altceva, asta a fost ziua la care s-au referit mai târziu istoricii, când au vorbit despre începutul războiului Stettinian.

Însă pentru Dr. Darell, toate astea nu contau. Pentru el era, foarte simplu și foarte precis, a treizeci și doua zi de când Arcadia părăsise Terminus-ul.

Cât îl costa pe Dr. Darell să-și păstreze aparența de calm, nimeni nu știe.

Dar Elvett Semic credea că știe. Era un bătrân căruia îi plăcea să spună că membranele sale neuronice se calcinaseră în asemenea hal încât procesele gândirii deveniseră rigide și greoaie. Invita pe toți (se pare că îi făcea chiar plăcere) la subestimarea generală a puterilor sale decadente, fiind primul care râdea de ele. Dar faptul că îi slăbise vederea nu însemna că ochii săi nu vedeau; pentru că nu mai era sprintenă, nu însemna că mintea lui nu avea experiență și nu era înțeleaptă.

Își strâmbă buzele subțiri și spuse:

– De ce nu faci ceva?

Vorbele fură ca o lovitură fizică pentru Darell. Aproape că se contorsionă. Spuse, morocănos:

– Unde rămăsesem?

Semic îl privi cu ochi gravi:

– Ar trebui să faci ceva în legătură cu fata.

Își arată dinții galbeni și rari prin gura care cerea lămuriri.

Dar Darell replică rece:

– Problema este: Poți mări distanța de acțiune a unui Rezonator Symes-Molff?

– Păi, adineauri ți-am spus că da, dar nu mă ascultai...

– Îmi pare rău, Elvett. Asta este. Ceea ce facem noi acum poate fi mult mai important pentru întreaga Galaxie decât problema siguranței Arcadiei. Mai bine zis, pentru toți în afară de Arcadia și de mine, dar am să fiu de partea majorității. Cât de mare va fi Rezonatorul?

Semic părea nehotărât.

– Nu știu, spuse el. Dar îl poți găsi pe undeva, prin cataloage.

– Spune-mi cu aproximație. O tonă? O jumătate de kilogram? Cât un butuc?

– Ooo, credeam că vrei să știi exact. Cât un gândac.

Îi arată prima articulație a degetului mare:

– Cam atât.

– În regulă, poți să faci ceva de genul ăsta?

Făcu rapid o schiță pe blocul de desen pe care-l ținea în poală, apoi i-o dădu bătrânului fizician. Acesta o privi neîncrezător, apoi chicoti:

– Știi, creierul ți se mai ramolește atunci când ajungi la o vârstă ca a mea. Ce vrei să faci?

Darell șovăi. Își dori cu intensitate în acel moment să acceadă la cunoștințele de fizică aflate încuiate în creierul celuilalt, ca să nu mai fie obligat să-și transpună gândurile în cuvinte. Dar dorința era în van, așa că îi explică.

Semic dădu din cap:

– Este nevoie de hiper-relee. Doar ele sunt suficient de rapide. Ai nevoie de o grămadă.

– Dar poate fi construit?

– Păi, sigur că da.

– Poti să faci rost de piese? Adică, fără să naști bănuieli? Folosindu-te de profilul profesiei tale.

Semic ridică buza de sus:

– Să fac rost de cincizeci de hiper-relee? În întreaga mea viață n-aș avea motiv să folosesc atâtea.

– Acum ne ocupăm de un proiect de apărare. Nu poți găsi ceva nevinovat ca paravan pentru folosirea lor? Avem banii.

– Hmmm. Poate am să găsesc ceva.

– Cât de mică poți face jucăria?

– Hiper-releele sunt miniaturale... cablaje... tuburi... Pe Spațiu, ai aici o sută de circuite.

– Știu. Cât de mare?

Semic îi arată cu mâinile.

– Prea mare, spuse Darell. Trebuie să o pot agăța de centură.

Încetșor, mototoli schița, făcând-o ghemotoc. Când ajunse cât o boabă galbenă, tare, o aruncă în incinerator, unde dispăru cu o flacăra albă, prin descompunere moleculară.

– Cine este la ușă? întrebă el.

Semic se întinse peste birou, ca să vadă prin gemulețul alburiu de deasupra soneriei.

– Tânărul Anthor, spuse el. Împreună cu cineva.

Darell se dădu înapoi, cu scaun cu tot:

– Semic, spuse el, deocamdată tot ce-am discutat rămâne secret pentru ceilalți. Ceea ce știm ne poate aduce moartea, dacă ei află, și este suficient că ne riscăm viața noi doi.

Pelleas Anthor era un vulcan activ în biroul lui Semic, care parcă împrumută și el puțin din tinerețea oaspetului. În atmosfera liniștită a camerei, mânecile largi, de vară, ale tunicii lui Anthor, păreau că flutură învolburate de briză.

Făcu prezentările:

– Dr. Darell... Dr. Semic... Orum Dirige.

Celălalt bărbat era înalt. Avea un nas lung și drept care îi dădea o înfățișare întunecată. Dr. Darell întinse o mână spre el.

Anthor zămbi ușor:

– Locotenentul de Poliție Dirige, spuse el cu emfază.

Apoi, semnificativ:

– Din Kalgan.

Darell se întoarse spre tânăr, privindu-l cu intensitate.

– Locotenentul de Poliție Dirige, din Kalgan, repetă el răspicat. Și îl aduci aici. De ce?

– Pentru că a fost ultimul om de pe Kalgan care a văzut-o pe fata ta. Stai, omule!

Privirea triumfătoare a lui Anthor deveni brusc îngrijorată, și se repezi între cei doi, luptându-se din răspuțeri cu Darell. Încet, dar nu cu blândețe, îl împinse pe bărbatul mai în vârstă în scaun.

– Ce vrei să faci?

Anthor își aranjă o buclă din părul șaten, îndepărtând-o de pe frunte, așează o coapsă pe birou, și începu să-și lege piciorul, necăjit:

– Credeam că-ți aduc vești bune.

Darell se adresă direct polițistului:

– Cum adică ai fost ultimul om care mi-a văzut fata? A murit? Te rog să-mi spui fără ocolișuri.

Avea fața aproape albă de îngrijorare.

Locotenentul Dirige spuse, impersonal:

– Cuvintele au fost „Ultimul om de pe Kalgan“. Acum nu se mai află pe Kalgan. Mai mult decât atât, nu știu.

– Ascultă, interveni Anthor, dă-mi voie să mă explic. Îmi pare rău, Doctore, că am avut o intervenție puțin cam teatrală. Ești atât de impersonal și de obiectiv în problema asta a noastră, încât am uitat că ai și sentimente. În primul rând, Dirige este de-al nostru. S-a născut pe Kalgan, dar tatăl său era un om din Fundație, adus pe acea planetă pentru a-l servi pe Catâr. Răspund de loialitatea locotenentului față de Fundație. După ce am încetat să primim raportul zilnic de la Munn, am luat legătura cu el...

– De ce? interveni cu violență Darell. Am hotărât foarte clar că nu vom face nici o mișcare în problema asta. Le riști lor viața, și o riști și pe a noastră.

– Din cauză că eu sunt implicat în acest joc de mai multă vreme decât tine, veni replica la fel de aprinsă. Pentru că am unele contacte pe Kalgan de care nu știe nici unul dintre voi. Pentru că eu acționez având mai multe informații decât voi, înțelegi?

– Cred că ești complet nebun.

– Vrei să mă asculți?

Pauză. Apoi Darell lăsa ochii în jos.

Buzele lui Anthor se arcuiră într-un aproape-zâmbet:

– În regulă, Doctore. Acordă-mi câteva minute. Spune-i, Dirige.

Dirige vorbi calm:

– Dr. Darell, din câte știu eu, fiica dumneavoastră se află pe Trantor. Adică, la Cosmoportul de Est a cumpărat un bilet pentru Trantor. Era cu un Reprezentant Comercial de pe Trantor care pretindea că îi este unchi. Se pare, doctore, că fiica dumneavoastră are o colecție cam ciudată de rude. Asta era cel de-al doilea unchi în ultimele două săptămâni, ce ziceți? Trantorianul a încercat chiar să mă mituiască... probabil crede că din cauza asta au reușit să scape.

Zâmbi ironic la acest gând.

– Ce făcea, cum se simțea?

– Era teafără și nevătămată, din câte mi-am putut da seama. Speriată. Mi se pare și normal. Întregul departament era pe urmele ei. Nici acum nu știu pentru ce.

Darell inspiră adânc, parcă pentru prima oară în ultimele minute. Era conștient că îi tremurau mâinile, și făcu efortul să și le stăpânească.

– Deci, e în regulă. Reprezentantul ăsta Comercial, cine era? Încearcă să-ți amintești. Ce rol joacă?

– Nu știu. Dumneavoastră știți ceva despre Trantor?

– Am locuit acolo mai demult.

– Acum este o lume agricolă. Exportă în principal grâne și nutrețuri pentru animale. Calitate extra! Le vând în toată Galaxia. Sunt vreo duzină sau două de cooperații fermiere, fiecare având reprezentanți peste hotare. Și sunt niște pungași care-și cunosc bine meseria... m-am uitat peste dosarul ăstuia. A mai fost și înainte pe Kalgan, de obicei cu nevastă-sa. Foarte respectabili. Foarte inofensivi.

– Aăăă-hmm..., spuse Anthor, Arcadia s-a născut pe Trantor, nu-i așa, Doctore?

Darell încuviință.

– Păi vezi, se potrivește. Vroia să fugă... repede și departe... și Trantor-ul s-a impus de la sine. *Dumneata* nu ai aceeași impresie?

– De ce nu înapoi aici? Întrebă Darell.

– Probabil că era urmărită, și s-a gândit că era mai bine să-i păcălească schimbând brusc direcția. Ce zici?

Dr. Darell nu avu tăria să întrebe mai departe. Bine atunci, las-o să stea pe Trantor, în siguranță. Sau în sfârșit, pe cât de în siguranță putea fi cineva în Galaxia asta întunecată și oribilă. Se îndreptă slăbit spre ușă. Îl simți pe Anthor atingându-i ușor mâneca, și se opri, dar nu se întoarse.

– Te deranjează dacă vin cu tine, Doctore?

– Ești binevenit, se auzi automat răspunsul.

Spre seară, aspectele periferice ale personalității Doctorului Darell, cele care realizau contactul imediat cu ceilalți oameni, se refăcuseră. Refuzase să ia masa de seară, și în loc de aceasta se întorsese, încăpățânat, la matematicile complicate ale analizei encefalografice. Treabă care avansa cam încet.

De-abia spre miezul nopții se întoarse în camera de oaspeți.

Pelleas Anthor era tot acolo, jucându-se cu comenzile video-ului. Pașii din spatele său îl făcură să arunce o privire peste urmă:

– Salut! Nu te-ai culcat încă? Am petrecut o grămadă de ore la video, încercând să gădesc și altceva în afară de buletine de știri. Se pare că *N.F. Hober Mallow* are o întârziere, și încă nu s-a stabilit contactul cu ea.

– Serios? Și ce se bănuiește?

– Ce crezi? Atac Kalganien. S-a raportat că au fost detectate nave Kalganiene în sectorul în care s-a auzit ultima oară de *Hober Mallow*.

Darell ridică din umeri, și Anthor își frecă nedumerit fruntea.

– Ascultă, Doctore, spuse el, de ce nu te duci pe Trantor?

– De ce să mă duc?

– Pentru că aici nu ne ești de nici un folos. Nu mai ești tu însuși. Nici nu ai cum. Și, mergând pe Trantor, ai putea face în același timp și ceva folositor. Acolo se află vechea Bibliotecă Imperială, care are toate documentele referitoare la Lucrările Comisiei Seldon...

– Nu! Biblioteca a fost cercetată în amănunt, și asta n-a ajutat pe nimeni.

– Cândva, l-a ajutat pe Ebling Mis.

– De unde știi? Da, *a spus* că a descoperit A Doua Fundație, iar mama mea l-a omorât cinci secunde mai târziu, asta fiind singurul mod prin care mai putea fi oprit. Să fi spus Catârului unde se află A Doua Fundație, ar fi fost o nebunie îngrozitoare. Dar astfel, îți dai seama că nu vom afla niciodată dacă Mis a descoperit *cu adevărat* secretul. La urma urmei, nimeni altcineva n-a mai fost în stare să deducă adevărul din acele documente.

– Dacă-ți aduci aminte, Ebling Mis lucra sub puternica stimulare mentală a Catârului.

– Știu și asta, dar mintea lui Mis era, tocmai din această cauză, într-o stare anormală. Cunoaștem, tu sau eu, ceva despre proprietățile unei minți care se află sub controlul emoțional al unei alte minți? Despre posibilitățile sau neajunsurile ei? În orice caz, nu mă duc pe Trantor.

Anthor se încruntă:

– Ei, ce-i cu înverșunarea asta? Mi-am dat și eu cu părerea... ei bine, pe Spațiu, nu te înțeleg. Arăți cu zecé ani mai bătrân. Este foarte clar că treci prin niște clipe îngrozitoare. Aici nu faci

nimic care să fie de folos. Dacă aş fi în locul tău, m-aş duce după fată.

– Exact! Exact așa aş face și eu. *De aceea n-am s-o fac.* Ascultă, Anthor, și încearcă să înțelegi. Te joci – amândoi ne jucăm – cu ceva care depășește mult puterile noastre. Dacă stai să judeci cu sânge rece, în caz că ai așa ceva, ai să fii de acord cu mine, indiferent ce crezi tu în momentele de exaltare. Acum cincizeci de ani am aflat că A Doua Fundație este adevăratul discipol și urmaș al matematicilor Seldoniene. Ceea ce înseamnă, și știi și tu asta, că nimic nu se întâmplă în Galaxie fără aprobarea lor. Pentru noi, întreaga viață este un șir de accidente, care se petrec fără nici o regulă. Pentru ei, întreaga viață are un scop care se finalizează prin acțiuni calculate dinainte. Dar au și ei slăbiciunea lor. Munca lor este statistică, și cu adevărat inevitabilă nu este decât acțiunea maselor de oameni. Ce rol am eu, ca individ, în cursul prevăzut al istoriei, nu știu. Probabil că nu mi s-a definit nici un rol, din moment ce Planul Seldon lasă indivizii pradă nedeterminării și bunului plac. Dar eu sunt important și ei – ei, înțelegi – probabil au calculat posibilele reacții. Așa că rezist impulsurilor, dorințelor, posibilelor mele reacții. Am să-i confrunt în loc de aceasta cu reacțiile mele improbabile. Am să rămân aici, deși tânjesc cu disperare să plec. Nu! *Tocmai* pentru că tânjesc cu disperare să plec.

Tânărul zâmbi iritat:

– Nu-ți cunoști propria minte așa cum s-ar putea să ți-o cunoască ei. Să presupunem că – din moment ce ei te cunosc – ar putea conta pe faptul că ceea ce gândești, doar *gândești*, este reacția improtabilă, cunoscând dinainte care va fi raționamentul tău.

– În cazul ăsta, nu mai am nici o scăpare. Pentru că dacă mă iau după argumentele pe care mi le aduci și merg pe Trantor, este posibil ca și această mișcare să fi fost prevăzută. Se formează astfel un ciclu nesfârșit de păcăleli. Indiferent unde mă opresc în ciclul ăsta, nu pot decât ori să merg, ori să rămân. Complicația asta, faptul că se folosesc de fiica mea ca momeală pentru ca să plec după ea cutreierând jumătate din Galaxie nu are rolul de a mă face să stau aici, pentru că aş fi stat și dacă nu s-ar fi făcut nimic în acest sens. Singura explicație este că ei vor ca eu să plec, așa că voi rămâne. Și în plus, Anthor, nu tot ceea

ce se întâmplă poartă amprenta celei de-A Doua Fundații; nu toate evenimentele sunt rezultatul uneltirilor lor. Poate că nu au nici o legătură cu plecarea Arcadiei, așa că ea s-ar putea să fie în siguranță pe Trantor, în timp ce noi toți am putea muri.

– Nu, spuse Anthon cu asprime, aici ai dat-o-n bară.

– Ai tu o altă interpretare?

– Am... dacă ești dispus să mă asculți.

– Bine, dă-i drumul. Nu-mi lipsește răbdarea.

– În regulă... cât de bine îți cunoști fiica?

– Cât de bine poate cunoaște un om pe un altul. Desigur, n-o cunosc în totalitate.

– În privința asta, eu o cunosc și mai puțin... dar am văzut-o cu ochi imparțiali. Punctul unu: Este o puștoaică teribil de romantică, unică fiică a unui savant retras într-un turn de fildeș. A crescut într-o lume ireală, a filmelor și a video-cărilor de aventuri. Trăiește într-o poveste stranie de spionaj și intrigi, construită de ea însăși. Punctul doi: Este inteligentă; în orice caz, suficient de inteligentă pentru a ne păcăli pe noi. A plănuit cu grijă să participe clandestin la prima noastră discuție, și a reușit. A plănuit cu grijă să plece pe Kalgan împreună cu Munn, și a reușit. Punctul trei: Are o admirație deosebită pentru bunica ei – mama ta – care l-a înfruntat pe Catâr. Am dreptate până aici? Bun. Acum, spre deosebire de tine, eu am primit un raport complet de la Locotenentul Dirige și, în plus, sursele mele de informație de pe Kalgan sunt bune și foarte sigure. Știu, de exemplu, că lui Homir Munn, în audiența primită la Lordul de Kalgan, i-a fost refuzat accesul în Palatul Catârului, și că acest refuz a fost abrogat subit după ce Arcadia a vorbit cu Lady Callia, o foarte intimă prietenă a Primului Cetățean.

– De unde știi toate astea? îl întrerupse Darëll.

– În primul rând, Munn a fost interogată de Dirige, în campania poliției de a o descoperi pe Arcadia. Bineînțeles, avem o transcriere completă a întrebărilor și răspunsurilor. Acum să vorbim despre Lady Callia. Se zvonește că nu mai prezintă interes pentru Stettin, dar zvonul nu este susținut de fapte. Nu numai că nu este înlocuită; nu numai că este în stare să transforme refuzul primit de Munn într-o acceptare; dar poate aranja lucrurile astfel încât Arcadia să scape, fătîș. Adică, o duzină de soldați din reședința guvernamentală a lui Stettin declară că le-au văzut împreună în ultima seară. Totuși, rămâne

nepedepsită. În ciuda faptului că Arcadia a fost căutată cu foarte multă înverșunare.

– Și care este concluzia ta, din torentul ăsta de fapte care parcă nu se leagă?

– Că evadarea Arcadiei a fost aranjată.

– Așa am spus și eu.

– Însă mai este ceva. Arcadia a aflat probabil că evadarea i-a fost aranjată; Arcadia, fetița inteligentă care vede pretutindeni intrigi, a reușit să vadă mașinațiunea asta și a făcut același raționament ca și tine. Ei doreau ca ea să se întoarcă în Fundație, așa că a plecat pe Trantor. Dar de ce pe Trantor?

– Păi, de ce?

– Pentru că acolo, Bayta, bunica ei pe care o idolatrizează, a scăpat atunci pe când ea *însăși* fugise. Conștient sau inconștient, Arcadia a imitat-o. Mă întreb, deci, dacă Arcadia nu fugea de același dușman.

– De Câtâr? întrebă Darell cu un sarcasm politic.

– Bineînțeles că nu. Când spun dușman, mă refer la o inteligență împotriva căreia nu poate lupta. Fugea de A Doua Fundație, sau mai bine zis de agenții celei de-A Doua Fundații aflați pe Kalgan.

– Ce agenți?

– Crezi că putea Kalgan-ul să scape de această amenințare omniprezentă? Amândoi am ajuns la concluzia că evadarea Arcadiei a fost pusă la cale. Corect? A fost căutată și găsită, dar Dirige a lăsat-o să scape, intenționat. Dirige a lăsat-o, înțelegi? Pentru că este omul nostru. Dar de unde știu ei asta? Au contat pe faptul că este un trădător? Ce spui, Doctore?

– Spui deci că ei aveau de gând să o recaptureze. Sincer să fiu, mă cam obosești, Anthor. Termină ce ai de spus; vreau să merg la culcare.

– Am să termin repede.

Anthor scoase dintr-un buzunar interior o serie de foto-documente. Erau zig-zag-urile obișnuite ale encefalogramelor.

– Undele cerebrale ale lui Dirige, spuse Anthor ca din întâmplare. Înregistrate la întoarcerea sa.

Darell se putea edifica și cu ochiul liber, iar atunci când ridică privirea, fața sa era cenușie:

– Este Controlat.

– Exact. A lăsat-o pe Arcadia să scape nu din cauză că era omul nostru, ci pentru că este omul celei de-A Doua Fundații.

– A lăsat-o să scape chiar și după ce a aflat că mergea pe Trantor, în loc să meargă pe Terminus?

Anthor ridică din umeri:

– Așa fusese instruit: s-o lase să plece. El nu avea cum să nu se supună. Înțelegi, nu era decât o unealtă. Numai că Arcadia a luat-o pe drumul cel mai puțin probabil, și cred că este în siguranță. Sau se află în siguranță până când A Doua Fundație va putea modifica planurile luând în considerare această ultimă stare de lucruri...

Se opri. Un mic semnal luminos al video-ului începuse să clipească, pe un circuit independent. Asta însemna prezența unor știri de maximă importanță. Darell îl văzu și el, și cu o mișcare mecanică, formată de o îndelungată obișnuință, porni video-ul. Se treziră la mijlocul unei fraze, dar înainte ca fraza să se termine, își dădură seama că fusese găsită *Hober Mallow*, sau rămășițele ei, și că pentru prima oară după aproape o jumătate de secol, Fundația intrase din nou în război.

Anthor vorbi, printre fălcile încheștate:

– În regulă, Doctore, ai auzit. Kalgan a atacat; iar Kalgan-ul este sub controlul celei de-A Doua Fundații. Vei lua exemplul fiicei dumitale, și vei merge pe Trantor?

– Nu. Am să risc. Rămân.

– Doctore Darell, nu ești la fel de inteligent ca și fiica dumitale. Stau și mă întreb până unde putem avea încredere în tine.

Privirea lui lungă și calmă zăbovi o clipă asupra lui Darell. Apoi plecă, fără să scoată o vorbă.

Darell rămase în nesiguranță, și – aproape – în disperare.

Neluat în seamă, video-ul era un caleidoscop tulburător de sunet și imagine, descriind cu înfrigurare și în detaliu prima oră a războiului dintre Kalgan și Fundație.

RĂZBOI

PRIMARUL Fundației se frecă neglijent peste părul care forma parcă un gard în jurul testei sale. Oftă:

– Câți ani am pierdut! Câte șanse am irosit! Nu acuz pe nimeni, Dr. Darell, dar merităm să fim învinși.

Darell spuse încet:

– Nu văd nici un motiv care să ne aducă neîncredere în ceea ce va urma, domnule.

– Neîncredere! Neîncredere! Pe Galaxie, Dr. Darell, ce bază avem pentru o altă atitudine? Vino încoace...

Îl conduse pe Darell aproape cu forța spre ovoidul limpede care se odihnea grațios pe câmpul de forțe generat de un mic suport. Primarul îl atinse cu mâna, și ovoidul începu să strălucească în interior... un model tridimensional al dublei spirale Galactice.

– În galben, spuse nervos primarul, avem acele regiuni ale spațiului care se află sub controlul Fundației; cu roșu, cele care sunt sub controlul Kalgan-ului.

Ceea ce vedea Darell era o sferă roșie în interiorul unui mare pumn galben care îl înconjura din toate părțile, mai puțin spre centrul Galaxiei.

– Galactografia, spuse primarul, este cel mai mare dușman al nostru. Amiralii nu fac nici un secret din poziția noastră strategică aproape lipsită de orice șanse. Uită-te și tu! Dușmanul are linii de comunicații interne. Este concentrat; ne poate

înfrunța cu la fel de mare ușurință, din orice parte l-am ataca. Se poate apăra cu un efort minim. Noi suntem dispersați. Distanța medie între sistemele locuite ale Fundației este de aproape trei ori mai mare decât cea a Kalgan-ului. Ca să mergem din Santanni pe Locris, de exemplu, în actuala configurație a teritoriilor noastre, noi ar trebui să facem o călătorie de două mii cinci sute de parseci. Ei nu ar trebui să parcurgă decât opt sute de parseci...

– Înțeleg, domnule, spuse Darell.

– Și nu înțelegi că asta poate însemna înfrângerea?

– Războiul nu înseamnă doar distanțe de parcurs. Eu spun că nu putem pierde. Este absolut imposibil.

– De ce crezi asta?

– Pentru că așa interpretez eu Planul Seldon.

– Oh!

Primarul strâmbă din buze și își împreună mâinile la spate:

– Deci și tu te bazezi pe ajutorul mistic al celei de-A Doua Fundații.

– Nu. Doar pe ajutorul inevitabilului... și al curajului, și al rezistenței.

Și totuși, în spatele încrederii sale de la suprafață, se întreba...

Dacă...

Ei bine... Dacă Anthor avea dreptate și Kalgan-ul era o unealtă în mâna magilor mentali? Dacă scopul lor era să înfrângă și să distrugă Fundația? Nu! Nu avea nici un sens!

Și totuși...

Žambi cu amărăciune. Mereu același lucru. Mereu aceeași încercare de a pătrunde cu privirea printr-un granit opac, care pentru dușman era atât de transparent!

Adevărurile galactografice ale situației erau luate în considerare și de către Stettin.

Lordul de Kalgan stătea în fața unui geamăn al modelului Galactic pe care-l priviseră primarul și Darell. Numai că acolo unde primarul se încruntase, Stettin zâmbea.

Uniforma de amiral strălucea impunător, în concordanță cu aspectul său masiv. Eșarfa sângerie a Ordinului Catârului, acordată de către fostul Prim Cetățean pe care șase luni după aceea îl înlăturase cu forța, îi traversa pieptul în diagonală, de la

umărul drept până la talie. Steaua de Argint cu Două Comete și Spade strălucea puternic pe umărul stâng.

Vorbea celor șase oameni din statul major, ale căror uniforme erau mai puțin pompoase decât a sa, dar nu cu mult, și Primului său Ministru, slab și cenușiu... o pată întunecată pierdută într-o țesătură strălucitoare.

– Cred că situația e clară, spuse Stettin. Ne putem permite să așteptăm. Pentru ei, fiecare zi de întârziere înseamnă o lovitură în moral. Dacă încearcă să-și apere toate regiunile din teritoriu, atunci se vor împrăștia devenind subțiri, și putem lovi prin două atacuri simultane, aici și aici.

Arată în direcția modelului Galactic... două lăncii de un alb strălucitor pornind din bila roșie și trecând prin pumnul galben care o încercuia, izolând Terminus-ul într-un sector de cerc îngust.

– Astfel, le împărțim flota în trei părți care pot fi înfruntate separat. Dacă se concentrează, renunță de bună voie la două treimi din zona pe care o au sub stăpânire, și riscă o posibilă rebeliune.

În tăcerea care urmă nu se auzi decât vocea Primului Ministru.

– Peste șase luni, spuse el, Fundația va fi cu șase luni mai puternică. Resursele lor sunt mai mari, după cum bine știm cu toții; armata lor este mai numeroasă; forța umană este practic inepuizabilă. Poate că o lovitură fulgerătoare ar fi mai indicată.

Vocea lui avea, evident, cea mai mică influență în acea cameră. Lordul Stettin zâmbi și făcu un gest de lehamite:

– Cele șase luni – sau chiar un an, dacă este nevoie – nu ne vor costa nimic. Fundația nu se poate pregăti; din punct de vedere ideologic, sunt incapabili să facă așa ceva. Filozofia lor le spune că A Doua Fundație îi va salva. Dar nu și de data asta. Ei, ce ziceți?

Bărbații din cameră fremătară, stingheriți.

– Am senzația că vă lipsește încrederea, vorbi Stettin cu răceală. Mai este necesar să vă descriu rapoartele agenților noștri din teritoriul Fundației, sau să vă repet descoperirile Domnului Homir Munn, agentul Fundației care acum este în... ăăăh... serviciul nostru? Să suspendăm ședința, domnilor.

Stettin se întoarse în camerele sale, cu un zâmbet lipit pe față. Câteodată se îndoia de acest Homir Munn. Un mototol

ciudat, care este cert că nu s-a ținut de promisiunea făcută. Și totuși, apăsarea din când în când cu niște afirmații convingătoare... mai ales atunci când era prezentă și Callia.

Zâmbetul se lăți. La urma urmei, nebuna asta grăsană era și ea utilă la ceva. Uite, cu lingurițele ei scotea mai multe de la Munn decât ar fi putut el s-o facă, și cu mai puțină bătaie de cap. Ce-ar fi să i-o paseze lui Munn? Se încruntă. Callia. Ea, și gelozia ei tâmpită. Spațiule! Dacă ar fi avut-o pe fata lui Darell... De ce nu i-a transformat căpățâna în pulbere, ca pedeapsă pentru fapta ei?

Nu reușea deloc să pună degetul pe motiv.

Poate din cauză că se descurca cu Munn. Iar el avea nevoie de Munn. De exemplu, Munn a demonstrat că nu există o A Doua Fundație, cel puțin din punctul de vedere al Catărului. Amiralii lui aveau nevoie de această asigurare.

I-ar fi plăcut să facă publice aceste descoperiri, dar era mai bine să lase Fundația să-și facă iluzii că vor fi ajutați. De fapt, nu Callia a fost cea care l-a sfătuit astfel? Ba da. A spus că...

Oh, ce prostie! Ea n-ar fi fost în stare să spună nimic.

Și totuși...

Scutură din cap ca să scape de gânduri și își continuă drumul.

FANTOMA UNEI LUMI

TRANTOR era o lume ruınată, acum în regenerare. Așezat ca un diamant ofilit în mijlocul unei aglomerații nemaiîntâlnite de sori, în centrul Galaxiei – în grămezile și ciorchinii de stele înghesuite de-a valma – visa, pe rând, la trecut și la viitor.

Au fost vremuri când din carcasa sa metalică își întinsese tentaculele nevăzute ale puterii până la marginea Galaxiei. Fusesse un întreg oraș, adăpostind o sută de miliarde de administratori; cel mai puternic oraș-capitală care a existat vreodată.

Până când degradarea Imperiului l-a ajuns în cele din urmă și pe el. În Marele Jaf de acum un secol, tentaculele sale vlăguite au fost strâmbate, răsucite, și distruse pentru totdeauna. În ruina distrugătoare a morții, carcasa metalică ce înconjura planeta s-a zbârcit și s-a mototolit devenind o parodie dureroasă a propriei sale foste măreții.

Supraviețuitorii au sfâșiat învelișul și l-au vândut altor planete, contra seminte și vite. Solul era din nou sub cerul liber, și planeta se întoarse la începuturi. În avântul pe care-l luau zonele cu agricultură primitivă, își uită trecutul complicat și maiestuos.

Sau ar fi dorit să uite, dar mai existau construcții grandioase care își îndreptau spre cer ruinele masive, într-o tăcere amară și demnă.

Arcadia privea cu inima înfiorată marginea metalică a orizontului. Satul în care trăiau Palverii nu era pentru ea decât o îngrămădeală de case... mici și primitive. Câmpurile care îl înconjurau erau galben-aurii, acoperite cu grâu.

Dar acolo, imediat dincolo de orizont, se afla amintirea trecutului, strălucind încă într-o splendoare neștirbită și luminând ca focul acolo unde soarele Trantor-ului îl prindea în razele sale. În cele câteva luni de când sosise pe Trantor, fusese acolo o dată. Se plimbase pe trotuarul lui continuu, și se aventurase în clădirile tăcute și prăfuite, unde lumina intra printre peretii spărți și crăpați.

Acolo fusese o suferință pe care aproape că puteai pune mâna. Fusese o blasfemie.

Plecase, cu pașii răsunând în fugă, până când ajunse din nou pe pământ moale.

Apoi nu mai reuși decât să privească înapoi, cu dor. Nu îndrăznea să mai tulbure încă o dată acea liniște impunătoare.

Se născuse undeva în lumea asta... în apropierea vechii Bibliotecii Imperiale, care era cel mai autentic loc de pe Trantor. Cel mai venerat dintre locurileenerate; cel mai sfânt dintre locurile sfinte! Din toată această lume, doar ea supraviețuise Marelui Jaf, și de un secol încoace rămăsese întreagă și neatinsă; sfidând universul.

Acolo au țesut Hari Seldon și grupul său urzeala fantastică. Acolo a descoperit Ebling Mis secretul, și a rămas înmărmurit într-o imensă surpriză, până când a fost ucis spre a nu-l divulga.

Acolo, la Biblioteca Imperială, au trăit bunicii ei timp de zece ani, până când Catărul a murit, și s-au putut reîntoarce în renăscânda Fundație.

Acolo, la Biblioteca Imperială, s-a întors propriul ei tată împreună cu mireasa sa, pentru a descoperi încă o dată A Doua Fundație, dar a eșuat. Acolo s-a născut ea, și a murit mama ei.

I-ar fi plăcut să viziteze Biblioteca, dar Preem Palver dăduse din capul său rotund: „E departe, Arkady, la mii de kilometri, și aici sunt atât de multe de făcut... În plus, n-ar avea nici un rost să-ți pierzi vremea pe acolo. Știi, e ca un mormânt...”

Dar Arcadia știa că el nu avea nici un chef să viziteze Biblioteca; era la fel ca și cu palatul Catărului. Există acea teamă superstițioasă a pigmeilor din prezent față de vestigiile uriașilor din trecut.

Totuși, ar fi fost urât din partea ei ca numai pentru atât să-i poarte pică omulețului, care de altfel era foarte amuzant. Se afla de trei luni pe Trantor, și în tot acest timp, el și nevastă-sa – Tata și Mama – se purtaseră minunat cu ea...

Și care era răsplata pe care le-o oferea? Păi, uite, îi implica și pe ei în nenorocire, împreună cu ea. Îi avertizase că era căutată, poate spre a fi omorâtă? Nu! Îi lăsase să-și asume rolul de protectori, un rol probabil mortal.

Conștiința o mustra insuportabil... și totuși, avusese de ales?

Coborî nehotărâtă pe scări, pentru a lua micul dejun. Vocile ajunseră până la ea.

Preem Palver își aplecă ceafa groasă și își agăță șervetul de guler. Se întinse cu o satisfacție nedisimulată după ouăle făcute ochiuri.

– Am fost ieri în oraș, Mamă, spuse el.

Mânua cu sârg furculița și aproape că își înfunda cuvintele în gura încăpătoare.

– Și ce mai e prin oraș, Tată? întrebă Mama nepăsătoare.

Se așază, privi masa cu un ochi critic, apoi se ridică din nou după sare.

– Aaa, nu e prea bine. A venit o navă dinspre Kalgan și a adus ziare de-acolo. E război.

– Război! Așa deci! Foarte bine, lasă-i să-și spargă capetele, dacă nu au nici un pic de minte înăuntru. Ți-a venit salariul? Tată, îți spun încă o dată. Spune-i bătrânului Cosker că asta nu-i singură cooperativă din lume. Este destul de rău că îți dă niște bani de mi se face rușine să povestesc prietenelor, dar măcar ar putea să te plătească la timp.

– Timp; bani, spuse Tata iritat. Ascultă, hai să nu mai discutăm chestii din astea la micul dejun, că-mi rămâne mâncarea în gât.

Și în timp ce spunea asta, dădu gata o felie de pâine prăjită cu unt. Adăugă, puțin mai potolit:

– Lupta se duce între Kalgan și Fundație. Durează de două luni.

Își rezezi mâinile una spre alta, într-o caraghioasă mimare a unei bătălii spațiale.

– Aha. Și care-i situația?

– Proastă pentru Fundație. Păi, ai fost și tu pe Kalgan și ai văzut; peste tot numai soldați. Ei erau pregătiți. Fundația nu era pregătită, așa că... *puff!*

Și deodată Mama lăsa jos furculița, șuierând printre dinți:

– Neghiobule!

– Hă?

– Netotule! Tot timpul îți merge gura.

Arată repede cu degetul, și atunci când Tata aruncă privirea peste umăr, o zări pe Arcadia împietrită în cadrul ușii.

– Fundația este în război? spuse ea.

Tata o privi neajutorat pe Mama, apoi încuviință.

– Și pierd?

Din nou un semn că da.

Arcadia simți o gheară înfiptă în gât, și se apropie încet de masă.

– S-a terminat? șopti ea.

– Să se termine? repetă Tata cu o falsă însufletire. Cine a spus că s-a terminat? Multe lucruri se pot întâmpla în război. Și... și...

– Stai jos, dragă, spuse Mama pe un ton mângâietor. Nimeni nu ar trebui să poarte discuții înainte de micul dejun. Nu e bine să stai cu stomacul gol.

Dar Arcadia nu o luă în seamă:

– Kalganienii au ajuns pe Terminus?

– Nu, spuse Tata cu seriozitate. Vestile sunt de săptămâna trecută, și Terminus se luptă încă. Serios. Îți spun adevărul. Iar Fundația este în continuare puternică. Vrei să-ți aduc ziarele?

– Da!

Le citi în timp ce mânca... ceea ce mai putea mânca din micul ei dejun, și ochii i se încetășau pe măsură ce trecea timpul. Santanni și Korell fuseseră pierdute – fără luptă. O escadră a armatei Fundației fusese prinsă în capcană în întunecatul sector Ifni și distrusă până la aproape ultima navă.

Iar acum Fundația se retrăsese din nou în nucleul de Patru Regate... Regatul inițial, înființat de către Salvor Hardin, primul primar. Dar lupta în continuare... ar mai putea exista o șansă... și orice s-ar întâmpla, trebuie să-și anunțe tatăl. Trebuie să ajungă cumva la urechea lui. *Trebuie!*

Dar cum? Îi stătea în cale un război.

După micul dejun, îl întrebă pe Tata:

– Plecați curând într-o misiune, Domnule Palver?

Tata stătea la soare, în scaunul de pe peluza din față. O țigară groasă ardea mocnit între degetele sale. Semăna cu un mops în stare de beatitudine.

– O misiune? repetă el lenes. Cine știe? Dar ce-ți veni să aduci vorba despre noi misiuni? Te plictisești?

– Eu? Nu, îmi place aici. Sunteți foarte buni cu mine, dumneavoastră și Doamna Palver.

El flutură cu mâna înspre ea: ei, și tu acum!

– Mă gândeam la război, spuse Arcadia.

– Dar nu te mai gândi la el. Ce poți *tu* să faci? Dacă tot nu poți ajuta cu nimic, de ce să te mai frământezi?

– Mă gândeam că Fundația a pierdut multe dintre lumile ei agricole. Probabil că hrana s-a raționalizat.

Tata părea stânjenit:

– Nu-ți face griji. O să fie în regulă.

Ea nici nu asculta:

– Aș vrea să le duc niște mâncare, asta aș vrea. Știți, după ce Catârul a murit și Fundația s-a răsculat, Terminus a rămas izolat o vreme și Generalul Han Pritcher, care i-a succedat o scurtă perioadă Catârului, i-a asediat. Hrana era cumplit de puțină și tata mi-a spus că tatăl *lui* i-a spus că mâncau numai amino-acizi concentrați și uscați, care aveau un gust groaznic. Păi, un ou costa două sute de credite. Apoi au spart blocada chiar la timp, și au venit nave cu mâncare dinspre Santanni. Trebuie să fi fost niște vremuri îngrozitoare. Probabil că același lucru se întâmplă și acum.

Urmă o pauză, apoi Arcadia spuse din nou:

– Știți, pun pariu că Fundația ar fi acum dispusă să plătească hrana la prețuri de contrabandă. Dublu, sau triplu, sau mai mult. Uite, de exemplu, dacă o cooperativă de-aici, de pe Trantor, ar face ea treaba asta, ar putea pierde câteva nave, dar pun pariu că înainte ca războiul să se termine ar ajunge milionară. Comercianții Fundației din trecut făceau mereu lucrul ăsta. Cum se isca un război, veneau ei și riscau, vânzând ceea ce se cerea mai mult. Și scoteau două milioane de credite dintr-o singură călătorie... *profit*. Cu încărcătura unei singure nave.

Tata tresări. Țigara se stinsese, neluată în seamă.

– O afacere bună, așa-i. Hm-m-m... Dar Fundația este așa de departe...

– Ooo, știu. Cred că de-aici nu se prea poate. Dacă ați lua un vas de linie, probabil că nu ați putea ajunge mai departe de Massena sau Smushyk, iar după aceea va trebui să închiriați o navă mică de cercetare, sau ceva asemănător, pentru a vă strecura printre linii.

Tata făcea calcule, frecându-și părul.

Două săptămâni mai târziu, pregătirile pentru misiune erau încheiate. Mama îl ocărâse aproape tot timpul... Mai întâi, pentru încăpătânarea incurabilă cu care făcea curte sinuciderii. Apoi, pentru încăpătânarea incredibilă cu care refuza să o lase să vină cu el.

– Mamă, spuse Tata, de ce te porți ca o cată bătrână? Nu te pot lua. Asta-i treabă de bărbat. Că crezi că e războiul? Distracție? Joc pentru copii?

– Atunci *tu* de ce te duci? Ce, *tu* ești bărbat? Neghiobule... cu un picior și o jumătate de mână în groapă. Lasă-i pe alții mai tineri să meargă... nu un grăsan chelios ca tine.

– Nu sunt chelios, replică Tata cu demnitate. Am păr din belsug. Și de ce să nu mă ocup eu de treaba asta? Cum adică, un tânăr? Ascultă, am putea câștiga milioane!

Ea știa, și se potoli.

Înainte de plecare, Arcadia se întâlnește cu el.

– Plecați pe Terminus? Întrebă ea.

– De ce nu? Chiar tu spuneai că au nevoie de pâine, de orez, și de cartofi. Foarte bine, o să închei o afacere cu ei și au să primească ceea ce au nevoie.

– Bine, atunci... am o rugămintă: Dacă mergeți pe Terminus, puteți să vă întâlniți cu tatăl meu?

Fata Tatei se încreți și se topi în compasiune:

– Ooh... trebuia să aștept să vii tu să-mi spui! Sigur, am să mă întâlnesc cu el. Am să-i spun că ești sănătoasă, că totul este în regulă, și că atunci când războiul se va sfârși, te voi duce înapoi la el.

– Mulțumesc. Să vă spun cum dați de el. Numele lui este Dr. Toran Darell și locuiește în Stanmark, imediat cum ieși din Terminus City. Puteți lua un aero-taxi pentru a ajunge la el. Adresa este 55 Channel Drive.

– Stai să-mi notez.

– Nu, nu.

Arcadia întinse brațul, oprindu-l.

– Nu trebuie să notați nimic. Trebuie să țineți minte... și să-l găsiți fără ajutorul nimănui.

Tata păru nedumerit. Apoi dădu din umeri:

– Bine. Adresa este 55 Channel Drive în Stanmark, imediat ce ieși din Terminus City, și ajung acolo cu aero-taxiul. În regulă?

– Și încă ceva.

– Da?

– Vreți să-i transmiteți ceva din partea mea?

– Sigur.

– Vreau să vă spun la ureche.

Palver își aplecă obrazul gras spre ea, și șoapta trecu de la față înspre el. Apoi făcu ochii rotunzi:

– Asta vrei să-i spui? Dar n-are nici un înțeles.

– El o să știe ce înseamnă. Spuneți-i că așa am zis eu și că am mai spus că o să-și dea el seama ce înseamnă. Și să nu schimbați nimic. N-o să uitați?

– Cum aş putea uita? Cinci cuvinte mititele. Uite...

– Nu, nu.

Se apleca și se ridica, din cauza intensității cu care își trăia emoțiile:

– Nu repetați. Să nu mai repetați la nimeni altcineva. Doar tatălui meu. Promiteți-mi.

Tata dădu iarăși din umeri:

– Promit! În regulă!

– În regulă, spuse și ea cu tristete.

Și în timp ce parcurgea distanța până la aero-taxiul care îl aștepta să-l ducă la cosmoport, se întrebă dacă nu cumva îi semnase condamnarea la moarte. Se întrebă dacă avea să-l mai vadă vreodată.

Nici nu mai îndrăznea să intre din nou în casă, să dea ochii cu blânda, buna Mama. Poate că atunci când o să se termine totul, o să se sinucidă pentru răul făcut acestei familii.

SFÂRȘITUL RĂZBOIULUI

QUORISTON, BĂTĂLIA DE LA ... Consumată pe 9.17.377 E.F. între forțele Fundației și cele ale Lordului Stettin de Kalgan, a fost ultima bătălie importantă a Inter-Regnum-ului.

ENCICLOPEDIA GALACTICA

JOLE TURBOR, în noul său rol de corespondent de război, se trezi îmbrăcat în uniformă de armată, și chiar îi plăcu. Se bucura că putea transmite din nou pe calea undelor, și o parte din neputința cumplită a luptei zadarnice împotriva celei de-A Doua Fundații îl părăsi, făcând loc emoțiilor unui alt fel de bătălii, cu nave adevărate și cu oameni obișnuiți.

Ca să facem puțină filozofie, putem spune că Fundația nu se remarcase prin victorii, dar mai avea încă șanse. După șase luni, nucleul tare al Fundației era neatins, și nucleul tare al Flotei exista încă. Cu noile completări făcute de la începutul războiului, era la fel de puternică numeric, și chiar mai puternică din punct de vedere tehnic, decât înainte de înfrângerea de la Ifni.

Între timp, apărarea planetei fusese întărită; forțele armate mai bine antrenate; administrația făcea totul pentru a fi mai eficientă... iar mare parte din flota Kalganiană de cucerire fusese avariata încercând să ocupe teritoriul „cucerit“.

În acel moment, Turbor era cu Flota A Treia, la marginea sectorului Anacreonian. Conform tacticii lui, de a încerca să prezinte „războiul omului simplu“, lua un interviu lui Fennel Leemor, Inginer Clasa A Treia, voluntar.

- Vorbește-ne ceva despre tine, marinare, spuse Turbor. .
- N-am prea multe de spus.

Leemor târși picioarele. Fața îi fu acoperită de un zâmbet slab și sfios, că și cum ar fi putut vedea milioanele de oameni care, cu siguranță, îl priveau în acel moment.

– Sunt din Locris. Am o slujbă într-o fabrică de aero-mobile; șef de secție, leafă bună. Sunt căsătorit: am doi copii, două fete. Auziți, n-aș putea să le spun ceva, aș putea... dacă mă ascultă?

– Dă-i drumul, marinare. Video-ul e al tău.

– Doamne, mulțumesc.

Spuse, poticnindu-se:

– Bună, Milla, în caz că mă asculți, eu sunt bine. Ce face Sunni? Și Tomma? Mă gândesc la voi mereu, și poate că vin într-o permisie după ce ne întoarcem în port. Am primit pachetul tău cu mâncare, dar îl trimit înapoi. Noi mâncăm bine, dar am auzit că civilii o duc cam greu. Cam asta ar fi tot.

– Am s-o caut cu prima ocazie când ajung pe Locris, marinare, spuse Turbor, și am să mă asigur că nu stă prost cu mâncarea. În regulă?

Tânărul zâmbi larg și dădu din cap:

– Mulțumesc, Domnule Turbor. Aș aprecia mult acest lucru.

– Perfect. Acum mai spune-ne... Ești voluntar, nu-i așa?

– Sigur că da. Dacă mă provoacă cineva la bătaie, n-o să stau să aștept să mă terfelescă. M-am înrolat chiar în ziua în care am auzit despre *Hober Mallow*.

– Iată un suflet mare. Ai participat la multe bătălii? Am remarcat că porți două stele de bătaie.

– *Puah!* scuipă marinarul. Alea n-au fost bătălii, au fost urmărituri. Kalganienii nu luptă decât dacă au șanse de cinci la unu sau mai mult în favoarea lor. Și chiar și atunci, lovesc pe la margini și încearcă să ne distrugă navă cu navă. Un văr de-al meu a fost la Ifni, și s-a aflat într-o navă care a scăpat, bătrâna *Ebling Mis*. Spunea că și acolo a fost la fel. Au venit cu Flota Principală împotriva unui regiment al diviziei noastre. Și până n-au rămas decât cinci nave de-ale noastre, au stat ascunși în loc să se bată. Am doborât de două ori mai multe nave de-ale lor în *acea* bătaie.

– Deci crezi că vom câștiga războiul?

– Pun pariu; mai ales că acum nu ne mai retragem. Iar dacă lucrurile se vor înrăutăți, atunci mă aștept să intervină A Doua Fundație. Mai avem încă Planul Seldon... și știu și *ei* acest lucru.

Buzele lui Turbor se curbară o idee:

– Deci te bazezi pe A Doua Fundație?

Răspunsul veni, sincer surprins:

– Păi, nu toată lumea se bazează?

După emisiune, Subofiterul Tippellum intră în camera lui Turbor. Îi întinse corespondentului o țigaretă și își împinse cascheta pe spate, într-un echilibru foarte instabil.

– Am prins un suspect, spuse el.

– Da?

– Un tip micuț, și cam aiurea. Pretinde că este neutru... că are imunitate diplomatică. Să auzi și să nu crezi! Ai noștri nu prea știu ce să facă cu el. Îl cheamă Palvro, Palver, sau așa ceva, și spune că e din Trantor. Pe Spațiu, nu știu ce caută într-o navă de război.

Dar Turbor se ridică în poziție șezând, și lăsă deoparte somnul pe care avea de gând să-l tragă. Își aducea foarte bine aminte de ultima discuție cu Darell, a doua zi după ce fusese declarat războiul, și se dădu jos din pat.

– Preem Palver, spuse el.

Era o afirmație.

Tippellum se opri și lăsă fumul să i se prelingă pe la colțurile buzelor.

– Pe Spațiu, spuse el, de unde știți?

– Nu contează. Pot să-l văd?

– Pe Spațiu, *nu* știu. Bătrânul îl ține pentru interogatoriu în propria lui cameră. Toată lumea își închipuie că e spion.

– Spune-i bătrânului că îl cunosc, dacă prizonierul nu minte în privința identității sale. Îmi asum responsabilitatea.

Căpitanul Dixyl din avangarda Flotei A Treia privea cu insistență Marele Detector. Nu exista navă care să nu fie o sursă de radiație subatomică... chiar dacă stătea ca o masă inertă. Și fiecare focar de astfel de radiație era ca o scânteie în câmpul tri-dimensional.

Fiecare dintre navele Fundației fusese verificată și nici o scânteie nu fusese omisă, după prinderea micuțului spion care pretindea că este neutru. Nava aceea din afară a creat pentru o vreme agitație în biroul Căpitanului. Putea fi necesară schimbarea rapidă a tacticii. Ceea ce și făcea...

– Ești sigur că ai înțeles? Întrebă el.

Comandantul Cenn încuviință:

– Am să merg cu escadra prin hiperspațiu: raza, 10,00 parseci; teta, 286,52 grade; fi, 84,15 grade. Mă întorc la bază la 1330. Absență: 11,83 ore.

– Perfect. Ne vom baza pe o întoarcere precisă, atât în timp cât și în spațiu. Înțelegi?

– Da, căpitane.

Își privi ceasul de la mână:

– Navele mele vor fi gata la 0140.

– Bine, spuse Căpitanul Dixyl.

Escadra Kalganiană nu era în raza de detecție, dar va fi în curând. Avea informații despre acest lucru, și erau informații independente. Fără escadra lui Cenn, forțele Fundației vor fi puternic copleșite, dar căpitanul era foarte încrezător. *Foarte încrezător.*

Preem Palver privi cu amărăciune în jurul lui. Mai întâi la amiralul înalt și slăbănog; apoi la ceilalți, toți în uniformă; și acum la ultimul venit, mare și zdravăn, cu gulerul descheiat și fără cravată – spre deosebire de ceilalți – și care spunea că vroia să-i vorbească.

– Îmi dau perfect seama, amirale, spunea Jole Turbor, de implicațiile serioase, dar îți spun că dacă mi se permite să vorbesc cu el câteva minute, s-ar putea să rezolv această enigmă.

– Există vreun motiv pentru care nu poți să-l interoghezi în prezența mea?

Turbor strânse buzele și se încăpățână.

– Amirale, spuse el, de când am fost atașat navelor tale, Flota A Treia are o presă excelentă. Poți să pui oameni dincolo de ușă, dacă vrei, și te poți întoarce în cinci minute. Dar, între timp, fă-mi și mie un pic pe plac, și relațiile tale cu publicul nu vor avea de suferit. Mă înțelegi?

Da, îl înțelegea.

După ce rămaseră singuri, Turbor se întoarce spre Palver și spuse:

– Repede... spune-mi numele fetei pe care ai răpit-o.

Palver nu fu în stare decât să se holbeze, și să scuture din cap.

– Fără prostii, spuse Turbor. Dacă nu răspunzi, ești spion. Iar în vremuri de război spionii sunt executați fără proces.

– Arcadia Darell! rosti Palver pe nerăsuflăte.

– *Așa deci!* Perfect. Este teafără?

Palver încuviință.

– Ar fi bine să fii sigur, altfel o s-o pățești.

– Este sănătoasă, în siguranță absolută, spuse încet Palver.

Amiralul se întoarse:

– Ei?

– Omul nu este spion, domnule. Puteți să credeți ceea ce vă spune. Garantez eu pentru el.

– Serios?

Amiralul se încruntă:

– Deci reprezintă o fermă cooperatistă de pe Trantor care dorește să realizeze un acord comercial cu Terminus pentru livrare de grâne și cartofi. Bine, perfect, dar nu poate pleca acum.

– De ce nu? Întrebă repede Palver.

– Pentru că suntem în mijlocul unei bătălii. După ce se termină – presupunând că mai rămânem în viață – te vom duce pe Terminus.

Flota Kalganiană răspândită în spațiu detectă navele Fundației de la o distanță incredibilă, și fu ea însăși detectată. Strălucind fiecare ca niște licurici în Marele Detector al celeilalte, cele două flote se apropiau prin vid.

Amiralul Fundației se încruntă și spuse:

– Asta este lovitura lor decisivă. Ia uitate câți sunt. Totuși, îi vom nimici, dacă detașamentul lui Cenn își face datoria.

Comandantul Cenn plecase cu câteva ore mai înainte – la prima detectare a inamicului. Acum nu mai aveau cum să schimbe planul. Ori mergea, ori nu mergea, dar amiralul se simțea foarte bine. Ca și ofițerii. Ca și oamenii săi.

Privi din nou licuriții.

Ca un balet mortal, în formație precisă, străluceau.

Flota Fundației se trase ușor înapoi. Trecură câteva ore și flota viră încet, atrăgând inamicul și deviindu-l de pe traseu, din ce în ce mai mult.

În mințea celor care făcuseră planul, exista un volum în spațiu care trebuia ocupat de vasele Kalganiene. Flota Fundației

se strecură afară din acel volum; intrară Kalganienii. Cei care dădură să iasă din nou, fură atacați, brusc și sălbatic. Cei din interior rămaseră neatinși.

Totul depindea de lipsa de inițiativă a vaselor Lordului Stettin... de dorința lor de a rămâne acolo unde nu ataca nimeni.

Căpitanul Dixyl își privi ceasul de la mână cu sânge rece. Era 1310.

– Mai avem douăzeci de minute, spuse el.

Locotenentul de lângă el aprobă, încordat:

– Totul pare bine până acum, căpitane. Am „împachetat” mai mult de nouăzeci la sută dintre ei. Dacă îi putem ține așa...

– Da! *Dacă...*

Navele Fundației înaintau din nou... foarte încet. Nu suficient de repede pentru a determina o retragere a Kalganienilor, dar suficient de repede pentru a descuraja orice înaintare din partea lor. Aceștia preferară să aștepte.

Iar minutele treceau.

La 1325, sirena amiralului răsună în șaptezeci și cinci de vase ale Fundației, și acestea se îndreptară cu accelerație maximă spre flancul din față al flotei Kalganiene, care număra trei sute de nave. Scuturile Kalganiene intrară în acțiune, și puternicele fascicule de energie porniră ca fulgerele. Fiecare dintre cele trei sute de nave se concentra în aceeași direcție, spre atacatorii nebuni, care se năpusteau hotărâți, impasibili, și...

La 1330, cincizeci de nave conduse de Comandantul Cenn apărură de nicăieri, făcând un singur salt prin hiperspațiu, într-un loc precis și la un moment dinainte calculat... repezindu-se cu o furie distrugătoare în spatele liniilor Kalganiene, luate pe nepregătite.

Capcana funcționase perfect.

Kalganienii aveau în continuare numărul de partea lor, dar nu mai aveau chef să numere. Prima lor grijă era să scape, și ținând cont că se rupseseră din formație, erau cu atât mai vulnerabili, în timp ce inamicul stătea grupat.

După o vreme, totul luă proporția unei vânători de șobolani.

Din trei sute de nave Kalganiene, nucleul și mândria flotei, de-abia șaiszeci sau mai puține ajunseră pe Kalgan, multe într-o

stare de avarie iremediabilă. Pierderea Fundației era de opt nave dintr-un total de o sută douăzeci și cinci.

Preem Palver ateriză pe Terminus la apogeul sărbătorii. Fu puțin luat pe sus de valul de entuziasm, dar înainte de a părăsi planeta îndeplini două lucruri și primi o rugămintă.

Cele două lucruri îndeplinite erau: 1) finalizarea unui acord prin care cooperativa lui Palver urma să livreze în următorul an câte douăzeci de încărcături pe lună constând din diverse produse alimentare, la preț de război, fără însă să se mai confrunte cu riscul războiului, mulțumită recentei bătălii, și 2) transmiterea, spre urechea Doctorului Darell, a celor cinci cuvinte pronunțate de Arcadia. Preț de un moment, Darell îl privi cu ochii goi, apoi își formulă rugămintea. Trebuia să ducă un răspuns Arcadiei. Lui Palver îi plăcu; era un răspuns simplu și avea sens. Spunea așa: „Acum întoarce-te. Nu va mai fi nici un pericol.“

Lordul Stettin simțea o turbare frustrată. Să-și vadă fiecare armă sfărâmându-i-se în mâini; să simtă substanța tare a puternicei sale mașini militare împrăștiindu-se ca niște așchii blestemate... asta ar fi transformat indiferența oricui în șuvoi de lavă. Și totuși, nu mai avea ce face. Știa asta.

De câteva săptămâni, nu mai dormea bine. Nu se bărbierise de trei zile. Anulase toate audiențele. Amiralii erau lăsați de capul lor, și nimeni nu știa mai bine decât Lordul de Kalgan că va trece foarte puțin timp până să se confrunte cu o rebeliune internă, fără a mai fi nevoie să sufere vreo înfrângere în războiul cu Fundația.

Lev Meirus, Primul Ministru, nu-i era de nici un ajutor. Stătea acolo, calm și indecent de bătrân, cu degetul subțire și nervos mângâind ca întotdeauna linia curbă dintre nas și bărbie.

– Ei? strigă Stettin la el. Fii și tu de folos în vreun fel. Stăm aici învinși, înțelegi? *Învinsi!* Și de ce? Eu nu știu. Te las pe tine să-mi spui. Eu nu știu de ce. *Tu știi?*

– Cred că da, spuse calm Meirus.

– Trădare!

Cuvântul ieși calm, și celelalte cuvinte urmară la fel de calm:

– Ai știut de trădare, și ai tăcut din gură. L-ai slujit pe neghiobul aruncat de mine din scaunul de Prim Cetățean, și crezi că-l poți sluji și pe șobolanul scârbos care m-ar putea înlătura. Dacă așa ai făcut, am să-ți scot măruntaiele și am să le prăjesc în fața ochilor tăi, cât încă mai trăiești.

Meirus era neimpresionat:

– Am încercat să vă împărtășesc îndoielile mele, nu o dată, ci de mai multe ori. Vi le-am băgat cu forța în urechi dar ați preferat să ascultați de sfatul altora, pentru că vă umfla mai bine ego-ul. Lucrurile s-au petrecut nu cum m-am temut eu, ci chiar mai rău. Dacă nu vă interesează să mă ascultați acum, spuneți, domnule, și voi pleca. Iar atunci când va sosi momentul, îl voi sluji pe succesorul dumneavoastră, a cărui primă mișcare, sunt sigur, va fi să semneze un tratat de pace.

Stettin îl fixa cu ochi roșii, cu pumnii uriași încleștându-se și descleștându-se:

– Vorbește, trântor cenușiu. *Vorbește!*

– V-am spus adesea, domnule, că nu sunteți Catârul. Puteți comanda nave și arme, dar nu puteți comanda mințile oamenilor dumneavoastră. Vă dați seama, domnule, cu cine luptați? Vă luptați cu Fundația, care nu a fost niciodată înfrântă... cu Fundația, care este protejată de Planul Seldon... cu Fundația, al cărei destin este să formeze un nou Imperiu.

– Nu există nici un Plan. Nu mai există. Așa a spus Munn.

– În cazul ăsta, Munn se înșală. Și chiar dacă ar avea dreptate, ce mare lucru? Dumneavoastră și cu mine, domnule, nu suntem poporul. Bărbații și femeile de pe Kalgan și de pe lumile supuse Kalgan-ului cred cu tărie în Planul Seldon, la fel ca toți locuitorii acestui capăt de Galaxie. Aproape patru sute de ani de istorie ne-au învățat că Fundația nu poate fi înfrântă. Nici regatele, nici războinicii, nici vechiul Imperiu Galactic nu au putut-o face.

– Catârul a făcut-o.

– Exact, dar el era deasupra calculelor... iar dumneavoastră nu sunteți. Și, ce-i mai rău, oamenii *știu* că nu sunteți. Așa că vasele dumneavoastră merg la luptă oarecum temându-se. Țesătura imaterială a Planului Seldon stă deasupra lor, așa că sunt prudenți și se uită bine înainte de a ataca, punându-și cam multe întrebări. Pe când de cealaltă parte, aceeași țesătură imaterială îl umple pe dușman cu încredere, îi elimină frica, îi

menține moralul ridicat, chiar dacă mai devreme a luat bătaie. De ce nu? Fundația a fost întotdeauna învinsă la început, și întotdeauna a câștigat la sfârșit. Și moralul dumneavoastră, domnule? Pretutindeni sunteți pe un teritoriu dușman. Coloniile dumneavoastră nu au fost invadate, și în continuare nu sunt în pericol de a fi invadate... cu toate acestea sunteți înfrânt. Nici măcar nu credeți în posibilitatea victoriei, pentru că știți că nu aveți nici o șansă. Plecați-vă, deci, altfel veți fi îngenuncheat. Plecați-vă de bună voie și mai puteți salva ceea ce a rămas. V-ați bazat pe metal și pe energie, iar ele v-au sprijinit cât au putut. Ați neglijat mintea și moralul, iar acestea v-au părăsit. Acum, ascultați-mi sfatul. Îl aveți pe omul ăsta din Fundație, Homir Munn. Eliberați-l. Trimiteți-l înapoi pe Terminus iar el va duce ofertele dumneavoastră de pace.

Dinții lui Stettin scrâșniră în spatele buzelor albe, strânse. Dar parcă mai avea de ales?

În prima zi a noului an, Homir Munn părăsi încă o dată Kalgan-ul. Trecuseră mai mult de șase luni de când plecase de pe Terminus, și între timp se stârnise și se stinsese un război.

Venise singur, dar pleca cu escortă. Venise ca un simplu om; deși neacreditat, se întorcea ca un veritabil ambasador al păcii.

Dar ceea ce se schimbase cel mai mult era fosta lui îngrijorare cu privire la A Doua Fundație. Acest gând îl făcu să râdă. Și își imaginea cu lux de amănunte momentul în care le va demonstra tuturor, Doctorului Darell, tânărului acela energic și istet, Anthor...

El aflate. El, Homir Munn, aflate în sfârșit, adevărul.

„EU AM AFLAT...”

LUI HOMIR, ultimele două săptămâni ale războiului Stettinian nu i se părură deloc insuportabile. În neobișnuita sa funcție de Mediator Extraordinar, se trezi în centrul afacerilor interstelare. Avea un rol pe care nu-l putea considera decât plăcut.

Nu mai avură loc bătălii importante – doar câteva încăierări accidentale care nu contau deloc – și termenii tratatului fură stabiliți fără ca Fundația să facă multe concesii. Stettin își păstră funcția, dar aproape nimic altceva. Armata îi era la pământ; posesiunile sale din afara sistemului de reședință își câștigară autonomia și își permisese să aleagă, după cum doreau, între a se întoarce la statutul anterior, independență deplină, sau intrarea în confederația Fundației.

Oficial, războiul luă sfârșit pe un asteroid din sistemul stelar al Terminus-ului, sediul celor mai vechi baze navale ale Fundației. Lev Meirus semnă pentru Kalgan, iar Homir privi plin de interes.

În toată această perioadă, nu se văzu nici cu Doctorul Darell, nici cu ceilalți. Dar nu avea importanță. Veștile pe care le aducea puteau să mai aștepte... și, ca întotdeauna, zâmbi la acest gând.

Dr. Darell se întoarse pe Terminus la câteva săptămâni după ziua VK¹, și chiar în acea seară locuința sa servi ca loc de

¹ Ziua Victoriei asupra Kalgan-ului.

întâlnire pentru cei cinci bărbați care, cu zece luni mai devreme, schițaseră primele planuri.

Zăboviră asupra cinei și apoi asupra vinului, ca și cum ezitau să se întoarcă la vechiul subiect.

Jole Turbor, privind concentrat cu un singur ochi în profunzimile purpurii ale paharului de vin, mai degrabă murmură decât spuse:

– Ei bine, Homir, văd că acum ești un om priceput. Ai aranjat bine treburile.

– Eu?

Munn râse zgomotos și vesel. Din anumite motive, nu se mai bâlbâia de luni de zile.

– Eu n-am nici un merit. Arcadia este cea care a aranjat totul. Apropo, Darell, ce mai face? Am auzit că se întoarce de pe Trantor, nu-i așa?

– Ai auzit bine, spuse încet Darell. Nava ei o să ancoreze într-o săptămână.

Privi pe furis la ceilalți, dar nu se puteau auzi decât exclamații de plăcere, confuze și amorfe. Nimic altceva.

– Deci s-a terminat cu adevărat, spuse Turbor. Cine ar fi prevăzut asta acum zece luni? Munn a fost pe Kalgan și s-a întors înapoi. Arcadia a fost pe Kalgan și pe Trantor, și se întoarce înapoi. Am avut un război și, pe Spațiu, l-am câștigat. Se spune că marile momente ale istoriei pot fi prevăzute, dar nu vi se pare totuși că ceea ce de-abia s-a petrecut, cu zăpăceala noastră absolută, a celor care am trăit evenimentele, nu putea fi prevăzut?

– Prostii, spuse acru Anthor. Ce vă face atât de triumfători? Vorbiți ca și când am fi câștigat cu adevărat un război, când de fapt n-am câștigat nimic altceva decât o mică încăierare, care a servit doar la a ne distra atenția de la adevăratul dușman.

Se făcu o liniște deloc agreabilă, în care doar zâmbetul slab al lui Homir Munn făcea notă discordantă.

Anthor lovi cu pumnul încheștat și plin de furie în brațul scaunului:

– Da, mă refer la A Doua Fundație. Nu vorbiți deloc despre ea și, dacă rationez corect, faceți eforturi în acest sens. Falsaastă atmosferă de victorie care acoperă o lume de idiști vi se pare așa de atractivă încât simțiți nevoia să participați la ea?

Atunci, faceți tumbe, săriți pe pereți, săriți unul în spinarea celuilalt, numai consumați nebunia asta... și atunci când terminați și sunteți din nou voi înșivă, întoarceți-vă să discutăm această problemă care există astăzi la fel de concret ca acum zece luni, când stăteați aici și aruncați priviri speriate peste umăr, dintr-o teamă nelămurită. Credeți că Stăpânii Minților, cei din A Doua Fundație, sunt mai puțin de temut doar din cauză că ați biruit o adunătură neghioabă de vase de război?

Se opri, roșu la față și gâfâind.

Munn spuse calm:

– Mă lași și *pe mine* să vorbesc, Anthor? Sau preferi să-ți continui rolul de conspirator gălăgios?

– Vorbește, Homir, spuse Darell, dar să ne abținem de la un limbaj prea pitoresc. E bun și el la momentul potrivit, dar acum mă deranjează.

Homir Munn se lăsă pe spate în scaun și își umplu cu grijă paharul, folosind carafa de lângă cotul său.

– Am fost trimis pe Kalgan, spuse el, ca să aflu tot ceea ce se poate afla din documentele păstrate în palatul Catârului. Această treabă mi-a luat câteva luni. Nu-mi asum nici un merit pentru ceea ce am realizat. După cum am spus, Arcadia a fost cea care a intervenit și a obținut ca eu să pot intra. Oricum, cert este că la informațiile mele inițiale privind viața și vremurile Catârului, și trebuie să recunosc că nu erau puține, am adăugat rezultatele studierii unor documente importante, pe care nimeni altcineva nu le-a mai avut la dispoziție. În consecință, eu sunt unicul în măsură să estimez pericolul real al celei de-A Doua Fundații; mult mai în măsură decât agitatul nostru prieten, aici de față.

– Și, scrâșni Anthor, care este estimarea dumitale în ceea ce privește acest pericol?

– Păi, zero.

Pauză scurtă, apoi Elvett Semic întrebă cu un aer de surprindere și neîncredere:

– Adică pericol-zero?

– Desigur. Prieteni, *A Doua Fundație nu există!*

Pleoapele lui Anthor căzură ușor. Rămase imobil, palid și fără expresie.

Munn continuă, topit de plăcerea pe care i-o oferea faptul că se afla în centrul atenției:

– Mai mult, nu a existat niciodată.

– Pe ce se bazează această surprinzătoare concluzie? întrebă Darell.

– Neg că ar fi surprinzătoare, spuse Munn. Cunoașteți cu toții povestea căutării celei de-A Doua Fundații de către Catâr. Dar ce știți voi despre intensitatea acelei căutări... de înversunarea ei? El a avut niște resurse colosale la dispoziție, și s-a folosit de toate. Era încăpățânat... și totuși a eșuat. Nu s-a găsit nici o A Doua Fundație.

– Nici nu te prea puteai aștepta să o găsească, remarcă neliniștit Turbor. Are puterea de a se proteja împotriva minților curioase.

– Chiar și atunci când acea minte curioasă este mintea Catârului, un mutant? Nu cred. Haide, doar nu te aștepti să-ți fac în doar cinci minute rezumatul a cincizeci de volume pline cu rapoarte. Toate, așa cum se specifică în tratatul de pace, vor face parte în cele din urmă din Muzeul Istoric Seldon, și le veți putea analiza la fel de liber și pe îndelete ca și mine. Veți găsi însă formulată clar concluzia pe care a tras-o el, și pe care eu am exprimat-o deja. Nu există, și nu a existat niciodată o A Doua Fundație.

– Bun, și atunci ce l-a oprit pe Catâr? interveni Semic.

– Galaxie Mare, *tu* ce crezi că l-a oprit? Moartea! La fel cum ne va opri pe toți. Cea mai mare superstiție a acestei epoci este aceea conform căreia Catârul a fost oprit din cariera lui de atacator de o oarecare entitate misterioasă, superioară chiar și lui. Este rezultatul unui punct de vedere greșit. Catârul era o ciudățenie, fizică și mentală, asta o știe oricine în această Galaxie. A murit la nici patruzeci de ani din cauza corpului său neadaptat; nu mai putea lupta cu o mașinărie care începuse să scârțâie. Câțiva ani înainte de a muri, a fost invalid. Sănătatea lui cea mai bună era mai proastă decât anemia unui om obișnuit. În regulă, deci. A cucerit Galaxia și, în cursul firesc al naturii, a murit. E o minune cum a putut ajunge atât de departe și atât de bine. Prieteni, totul e clar ca o fotografie. Nu trebuie decât să

aveți răbdare. Nu trebuie decât să încercați să priviți faptele din alt unghi.

– Bine, spuse Darell serios, hai să încercăm altceva. Va fi o încercare interesantă, și chiar dacă nu ne va putea lămuri mai mult, măcar ne va unge roțițele gândirii. Acești oameni „lucrați”... din înregistrările pe care ni le-a adus Anthor acum un an, ce-i cu ei? Ajută-ne să privim lucrurile dintr-un unghi corect.

– Simplu. Cât de veche este, ca știință, analiza encefalografică? Sau, ca să spun altfel, cât de bine pus la punct este studiul traiectoriilor neuronice?

– În acest domeniu suntem la început, spuse Darell. Aici nu încăpe înđoială.

– Exact. Cât de siguri putem fi în legătură cu interpretarea a ceea ce tu și Anthor ați numit Platoul Coruperii? Aveți niște teorii, dar cât de siguri puteți fi pe ele? Suficient de siguri pentru a le lua drept bază certă în demonstrația că există o putere deosebită? A cărei existență este negată de celelalte dovezi? Întotdeauna este ușor să explici necunoscutul postulând o voință supraumană și arbitrară. Este un fenomen general uman. Au existat cazuri în istoria Galactică în care unele sisteme planetare izolate s-au întors la sălbăcie. Și ce-am învățat de aici? În toate cazurile, forțele necunoscute ale Naturii – furtuni, molime, secete – au fost atribuite unor ființe conștiente, mai puternice și mai arbitrare decât omul. Asta se numește antropomorfism, cred, și în această privință noi suntem sălbatici și ne complacem. Cunoscând puține lucruri despre știința mentalului, tot ceea ce nu știm lăsăm pe seama unor supraoameni... în cazul nostru, în seama celei de-A Doua Fundații, bazându-ne pe sugestia făcută de Seldon.

– Aha, interveni Anthor, deci *îți amintești* de Seldon. Credeam că l-ai uitat. Seldon a spus că A Doua Fundație există. Interpretează *asta*.

– Dar *tu* știi care au fost intențiile lui Seldon? Știi oare ce necesități au intrat în calculele lui? Este posibil că A Doua Fundație să fi fost o foarte necesară sperietoare, cu un scop foarte concret. De exemplu, cum am învins noi Kalgan-ul? Ce spuneai în ultima ta serie de emisiuni, Turbor?

Trupul masiv al lui Turbor tresări:

– Da, îmi dau seama unde vrei să ajungi. Spre sfârșitul războiului am fost pe Kalgan, Darell, și era foarte clar că moralul pe planetă era incredibil de scăzut. M-am uitat la buletinele lor de știri și... ei bine, se așteptau să fie învinși. De fapt, erau complet deprimați la gândul că în cele din urmă A Doua Fundație ne va da o mână de ajutor.

– Exact, spuse Munn. Așa a fost tot timpul războiului. I-am spus lui Stettin că A Doua Fundație nu există, și el m-a crezut. El s-a simțit în siguranță. Dar nu puteai să-i faci pe restul locuitorilor să renunțe deodată la acea credință cu care trăiseră mereu, așa că mitul și-a îndeplinit în cele din urmă scopul, în jocul de șah cosmic al lui Seldon.

Dar Anthor holbă ochii, fixându-i batjocoritor asupra unui Munn foarte satisfăcut de el însuși:

– *Eu spun că minți.*

Homir se albi:

– Nu văd pentru ce ar trebui să accept o astfel de acuzație, și cu atât mai puțin să-i răspund.

– Am spus-o fără intenția de a te jigni. Nu-ți dai seama că minți, și totuși o faci.

Semic puse o mână veștedă pe mâneca lui Anthor:

– Respiră adânc, tinere.

Anthor se smuci cu brutalitate și spuse:

– Mi-am cam pierdut răbdarea cu voi. Nu l-am văzut pe omul ăsta de mai mult de șase ori în viața mea, și totuși descopăr în el o schimbare incredibilă. Voi îl cunoașteți de ani de zile, și nu remarcați nimic. Te-apucă nebunia! Spuneți că omul ăsta pe care-l ascultați aici se numește Homir Munn? Nu este Homir Munn pe care-l cunoșteam eu.

Amestec de șocuri; peste toate, se auzi vocea lui Munn, care strigă:

– Mă acuzi că sunt impostor?

– Nu în sensul obișnuit, strigă Anthor ca să acopere gălăgia, dar un impostor totuși. Liniște, toată lumea! Cer să fiu auzit.

Se încruntă feroce la ei, ca să-i facă să tacă.

– Vă aduceți aminte de Homir Munn așa cum îl știam eu... bibliotecarul introvertit, care nu vorbea niciodată fără o stinghereală evidentă; omul cu o voce încordată și nervoasă, care-și bâlbâia propozițiile nesigure? Omul ăsta seamănă cu el?

Vorbește fluent, are încredere în sine, e plin de teorii, și, pe Spațiu, nu se bâlbâie. *Este el aceeași persoană?*

Până și Munn tăcu, zăpăcit. Pelleas Anthor continuă:

– Îl testăm?

– Cum? întrebă Darell.

– *Tu întrebi cum? Avem o metodă sigură. Ai encefalograma lui de acum zece luni, nu-i așa? Mai fă-i una, și compară-le.*

Arată spre bibliotecarul care începuse să se încrunte, și spuse cu violență:

– Să văd dacă are curajul să refuze testul.

– Nu refuz, se apără Munn, sunt același dintotdeauna.

– De unde știi *tu?* făcu Anthor cu dispreț. Merg chiar mai departe. Nu am încredere în nimeni de aici. Vreau ca toată lumea să se supună analizei. A fost un război. Munn a fost pe Kalgan; Turbor a fost la bordul navelor, în toate zonele de război. Darell și cu Semic, au lipsit și ei... nu știu unde. Doar eu am rămas aici, singur și în siguranță. Nu mai am încredere în nici unul din voi. Și, ca să joc corect, am să mă supun și eu testului. Deci, ne-am înțeles? Sau plec în momentul ăsta și continui de unul singur?

Turbor ridică din umeri și spuse:

– N-am nici o obiecție.

– Eu am spus deja că n-am, spuse Munn.

Semic consimți făcând un gest tăcut cu mâna, și Anthor așteptă reacția lui Darell. În cele din urmă, Darell încuviință cu un semn din cap.

– Ia-mă pe mine primul, spuse Anthor.

Tânărul neurolog stătea nemișcat în scaunul pliant, gândind profund, cu ochii închiși. Acele se mișcau cu grație deasupra hârtiei milimetrice. Dintr-un teanc, Darell scoase foile care conțineau vechile encefalograme ale lui Anthor. I le arată:

– Asta e semnătura ta, nu-i așa?

– Da, da. Sunt encefalogramele mele. Compară-le.

Scanner-ul le puse pe ecran pe toate, cele vechi și cele noi. Toate cele șase curbe ale encefalogramei erau acolo, și vocea lui Munn răsună în întuneric cu o limpezime stridentă:

– Ia uite-acolo. Este o schimbare.

– Acelea sunt undele elementare ale lobului frontal. Nu înseamnă nimic, Homir. Vârfurile acelea în plus pe care le arăți tu sunt doar mânie. Celelalte contează.

Atinse un buton de control și cele șase perechi se contopiră, coincidând. Doar amplitudinile mai accentuate ale undelor elementare introduceau o ușoară dublare.

– Mulțumit? întrebă Anthor.

Darell încuviință scurt și luă el însuși loc. Îl urmă Semic, și pe acesta îl urmă Turbor. Curbele fură trasate în liniște; fură comparate în liniște.

Munn rămase la urmă. Ezită puțin, apoi spuse cu un tremur în voce:

– Ei bine, uite ce e, am rămas ultimul și sunt emoționat. Sper să iei în considerare acest lucru.

– Îl vom lua, îl asigură Darell. Orice emoție conștientă îți va afecta doar undele elementare, iar acestea nu sunt importante.

Parcă trecură ore, în liniștea care urmă...

Apoi, în întuneric, în timp ce făceau comparația, Anthor spuse, răgușit:

– Sigur, sigur, e doar izbucnirea unui complex. Nu asta ne-a spus și el? Nici o „lucrătură“, nu? Totul este o noțiune antropomorfică idioată... dar privește-o! O coincidență, presupun.

– Ce s-a întâmplat? tipă Munn.

Darell îl strânse pe bibliotecar de umăr.

– Taci, Munn... ai fost manevrat, ai fost „lucrat“. De ei.

Apoi lumina se aprinse, și Munn privi în jur, distrus, făcând o oribilă tentativă de a zâmbi:

– Nu vorbiți serios, sunt sigur. O faceți intenționat. Mă puneți la încercare.

Dar Darell dădu din cap:

– Nu, Homir, nu. Este adevărat.

Ochii bibliotecarului se umplură deodată de lacrimi.

– Nu mă simt altfel. Nu pot să cred.

Apoi, cu o convingere subită:

– Sunteți amestecați cu toții. Este o conspirație.

Darell încercă un gest de potolire, dar mâna îi fu dată în lături, cu brutalitate. Munn mârâi:

– Vreți să mă omorâți. Pe Spațiu, vreți să mă omorâți.
Dintr-un salt, Anthor fu peste el. Se auzi zgomotul aspru de os pe os, iar Homir rămase neputincios și fără vlagă, cu o expresie de groază împietrită pe față.

Anthor se ridică cu greu, și spuse:

– Ar fi mai bine să-l legăm și să-i punem un căluș în gură. O să hotărâm mai târziu ce facem cu el.

Își dădu părul lung pe spate.

– Cum ai ghicit că era ceva în neregulă cu el? întrebă Turbor.

Anthor se întoarse spre el, sardonice:

– N-a fost greu. Vedeți voi, *se întâmplă că eu am aflat unde se găsește cu adevărat A Doua Fundație*.

Socurile succesive au un efect descrescător în intensitate...

Semic interveni cu cumpătare:

– Ești sigur? Vreau să spun, de-abia am trecut printr-o chestie din asta cu Munn...

– Nu e chiar același lucru, replică Anthor. Darell, în ziua în care a început războiul, am vorbit foarte serios cu tine. Am încercat să te fac să pleci de pe Terminus. Dacă aș fi avut încredere în tine, ți-aș fi spus atunci ceea ce-ți voi spune acum.

– Adică știai răspunsul încă de acum o jumătate de an? zâmbi Darell.

– L-am dedus atunci când am aflat că Arcadia a plecat spre Trantor.

Darell sări în picioare, cu o consternare subită:

– Ce are Arcadia cu toate astea? Ce vrei să insinuezi?

– Absolut nimic care să nu fie evident, în lumina întâmplărilor pe care le știm. Arcadia pleacă spre Kalgan, apoi dispare îngrozită, spre *chiar* centrul Galaxiei, în loc să se întoarcă acasă. Locotenentul Dirige, cel mai bun agent al nostru de pe Kalgan, este „lucrat“. Homir Munn merge pe Kalgan și este „lucrat“ la rândul lui. Catârul a cucerit Galaxia, dar, foarte ciudat, își stabilește cartierul general pe Kalgan, și mă întreb dacă nu cumva a fost o unealtă, în loc să fie un cuceritor. Unde te întorci, dai de Kalgan, Kalgan... nimic altceva decât Kalgan, lumea care a reușit să supraviețuiască aproape un secol, neatinsă de luptele războinicilor.

– Concluzia ta, deci?

– Evidentă.

Ochii lui Anthor priveau cu intensitate.

– A Doua Fundație se află pe Kalgan.

– Am fost pe Kalgan, Anthor, îl întrerupse Turbor. Am fost acolo săptămâna trecută. Dacă acolo se află A Doua Fundație, atunci eu sunt nebun. Cu toate că, să fiu sincer, cred că *tu* ești nebun.

Tânărul se răsuci spre el cu sălbăticie:

– Ba *tu* ești un grăsan nebun. Ce crezi că este A Doua Fundație? Un grup de școlari? Crezi că în calea navelor apar Câmpuri Radiante care spun în roșu și verde: „A Doua Fundație”? Ascultă-mă *pe mine*, Turbor. Oriunde ar fi, ei formează o oligarhie solidă. Probabil că stau ascunși în lumea lor, tot atât de bine precum este ascunsă respectiva lume în Galaxie.

Mușchii maxilarelor lui Turbor se încordară:

– Nu-mi place atitudinea ta, Anthor.

– Nu mai pot eu, veni răspunsul batjocoritor. Uită-te în jurul tău aici, pe Terminus. Suntem în centrul – nucleul – originea – Primei Fundații, cu toate cunoștințele ei tehnologice. Ei bine, cât din această populație reprezintă savanți? *Tu* poți să lucrezi la o stație de Transmitere a Energiei? Ce știi *tu* despre funcționarea unui motor hiper-atomic? Ei? Numărul adevăraților savanți de pe Terminus – chiar aici, pe Terminus – se ridică la mai puțin de unu la sută din populație. Și ce să mai vorbim despre A Doua Fundație, unde secretul trebuie păstrat! Vor fi și mai puțini inițiați, iar aceștia vor sta, chiar în propria lor lume, ascunși.

– Hei, spuse Semic prudent, de-abia am învins Kalgan-ul...

– Sigur că da. Sigur că da, spuse Anthor cu ironie. Ooo, și iată că sărbătorim victoria! Orașele sunt încă luminate; încă se mai aruncă focuri de artificii; încă se mai strigă la video. Dar acum, *acum*, când vom căuta din nou A Doua Fundație, unde este ultimul loc în care vom căuta? Unde este ultimul loc în care *oricine* ar căuta? Exact! Kalgan! Știți, de fapt noi nu le-am făcut nici un rău; nimic important. Le-am distrus câteva nave, am omorât câteva mii de oameni, le-am distrus Imperiul, am preluat

ceva din puterea lor comercială și economică... dar asta nu înseamnă nimic. Pun rămășag că nici un membru al adevăratei clase conducătoare de pe Kalgan nu a fost în vreun fel pus în dificultate. Dimpotrivă, acum sunt protejați împotriva curiozității. Dar nu și împotriva curiozității *mele*. Ce spui, Darell?

Darell dădu din umeri:

– Interessant. Încerc să-l pun de acord cu un mesaj pe care l-am primit de la Arcadia, acum câteva luni.

– Aaa, un mesaj? Întrebă Anthor. Ce mesaj?

– Ei, nu-mi dau prea bine seama. Cinci cuvinte scurte. Dar este interesant.

– Uite ce e, interveni Semic îngrijorat, este ceva pe care *eu* nu-l înțeleg.

– Ce anume?

Semic își alese cu grijă cuvintele, buza superioară ridicându-se la fiecare cuvânt ca pentru a-l lăsa să iasă, singur și fără tragere de inimă.

– Bun, deci Homir Munn pretindea că Hari Seldon a mințit spunând că a înființat A Doua Fundație. Acum, tu spui că nu-i așa; că Seldon nu mințea.

– Exact, nu mințea. Seldon a spus că a înființat A Doua Fundație, și chiar așa a și făcut.

– Bine, dar a mai spus încă ceva. A spus că a înființat două Fundații, la capete opuse ale Galaxiei. Păi, tinere, atunci *asta* a fost o minciună... deoarece Kalgan nu este la celălalt capăt al Galaxiei.

Anthor păru încurcat.

– Țsta e un aspect minor. Afirmatia asta este poate un scut, pentru a-i proteja. Dar la urma urmei, gândiți-vă și voi... Ce rost avea să pui Stăpânii Minților la celălalt capăt al Galaxiei? Care este rolul lor? Să protejeze Planul. Cine sunt actorii principali ai Planului? Noi, Prima Fundație. De unde ne pot supraveghea ei cel mai bine, pentru ca apoi să-și ducă la îndeplinire propriile scopuri? De la celălalt capăt al Galaxiei? Ridicol! De fapt, ei se află la cincizeci de parseci depărtare, ceea ce este mult mai plauzibil.

– Îmi place argumentul ăsta, spuse Darell. Are sens. Uite ce e, Munn și-a revenit de câțeva vreme și propun să-l dezlegăm. Nu ne poate face nici un rău. Serios!

Anthor dădu să se opună, dar Homir încuviința dând viguros din cap. Cinci secunde mai târziu, își freca încheieturile, la fel de viguros.

– Cum te simți? îl întrebă Darell.

– Mizerabil, spuse supărat Munn, dar nu contează. Aș vrea să-l întreb ceva pe tânărul ăsta isteț de-aici. Am auzit ce-a spus, și aș vrea să știu ce facem în continuare.

Se făcu o liniște stranie și apăsătoare.

Munn zâmbi cu amărăciune:

– Bine, să presupunem că A Doua Fundație *este* Kalgan. Cine anume de pe Kalgan? Cum ai să-i descoperi? Cum o să-i abordezi *dacă* îi găsești? Ei?

– Aaa, spuse Darell, deși este destul de ciudat, pot să răspund eu la întrebarea asta. Să vă spun ce-am făcut eu și cu Semic în ultima jumătate de an. S-ar putea să afli un alt motiv, Anthor, pentru care eram hotărât să rămân pe Terminus în tot acest timp.

– În primul rând, continuă el, am lucrat la analiza encefalografică mai îndârjit decât poate bănuî vreunul dintre voi. Să detectezi mințile celei de-A Doua Fundații este ceva mai subtil decât descoperirea unui Platou al Coruperii... și n-am avut un succes deplin. Dar m-am apropiat destul de mult. Știe vreunul dintre voi cum acționează controlul emoțional? E un subiect la modă printre scriitorii de ficțiune, încă din vremea Catărului, și multe prostii s-au scris și înregistrat în această privință. În general, a fost considerat ceva misterios și ocult. Bineînțeles, nu este. Că creierul este sursa unei mulțimi de mici câmpuri electromagnetice, o știe toată lumea. Orice emoție efemeră modifică acele câmpuri într-o mai mare sau mai mică măsură. Toată lumea ar trebui să știe și acest lucru. Acum... este posibil să-ți imaginezi o minte care poate detecta aceste câmpuri variabile și poate chiar intra în rezonanță cu ele. Adică poate exista un organ special al creierului care să detecteze orice câmp mental. Cum se face concret acest lucru, nu știu, dar nu contează. De exemplu, chiar dacă aș fi orb, aș putea învăța

totuși despre însemnătatea fotonului și cuante-
lor de energie, și mi s-ar părea plauzibil ca absorbția unui
foton să determine schimbări într-un organ al corpului,
astfel încât prezența sa să poată fi detectată. Însă, bineînțeles, nu
aș fi capabil să înțeleg culorile. Mă înțelege toată lumea?

O încuviințare fermă din partea lui Anthor; o încuviințare
nesigură din partea celorlalți.

– Un astfel de Organ Mental Rezonator, acordându-se pe
frecvența Câmpurilor emise de celelalte minți, ar putea face
ceea ce popular se numește „citirea emoției“, sau chiar „citirea
gândurilor“, care este de fapt ceva și mai subtil. Nu mai trebuie
făcut decât un mic pas pentru a vă imagina un organ similar
care ar putea forța o modificare într-o altă minte. Ar putea
orienta cu Câmpul său mai puternic o altă minte mai slabă... așa
cum un magnet puternic va orienta dipolii atomici într-o bară de
oțel, lăsând-o după aceea magnetizată. Am rezolvat mate-
maticile celei de-A Doua Fundații, în sensul că am inventat o
funcție ce ar putea prezice combinațiile necesare de traiectorii
neuronică care permit formarea unui organ ca cel abia descris...
Dar, din nefericire, funcția este prea complicată pentru a putea
fi rezolvată printr-o metodă matematică cunoscută în prezent. Și
este foarte păcat, deoarece asta înseamnă că nu voi putea
detecta niciodată un „mag al Minții“ doar cu ajutorul
encefalogramei. Dar am făcut altceva. Cu ajutorul lui Semic am
putut construi ceea ce voi denumi „echipament de Ecranare
Mentală“. Știința modernă are posibilitatea de a crea o sursă de
câmp electromagnetic care să imite o encefalogramă. Mai mult,
acesta poate fi făcut să varieze aleator, emițând – pentru un
detector mental – un fel de „zgomot“ sau „ecran“ care
maschează alte minți cu care poate veni în contact. Mă mai
urmăriți?

Semic chicoti. Ajutase orbește, dar intuise, intuise corect.
Bătrânul mai avea el niște chestii ale lui...

– Cred că da, spuse Anthor.

– Echipamentul, continuă Darell, este foarte simplu de
fabricat, iar eu am avut control asupra tuturor resurselor
Fundației, din moment ce am fost ales în fruntea cercetării de
război. Iar acum, birourile primarului și sălile de ședințe ale
Legislativului sunt înconjurare cu Ecrane Mentale. Ca și

majoritatea fabricilor-cheie. Ca și această locuință. Până la urmă, orice loc poate fi pus la adăpost față de influența celei de-A Doua Fundații sau a vreunui viitor Catâr. Asta-i tot.

Sfârși foarte simplu, cu un gest ușor al mâinilor.

Turbor părea copleșit:

- Atunci, totul s-a terminat. Mare Seldon, totul s-a terminat.
- Ei bine, spuse Darell, nu chiar.
- Cum adică, nu chiar? A mai rămas ceva?
- Da, încă nu am descoperit A Doua Fundație!
- Ce? răcni Anthor. Vrei să spui...
- Da, vreau. Kalgan-ul nu este A Doua Fundație.
- De unde știi *tu*?
- Simplu, mormăi Darell. Vedeți, voi, *se întâmplă că eu am aflat unde se găsește cu adevărat A Doua Fundație.*

RĂSPUNSUL CARE A SATISFĂCUT

TURBOR râse deodată – râse cu hohote uriașe, ca de furtună, care ricoșau cu zgomot din pereți și se stingeau încet. Scutură ușor din cap și spuse:

– Galaxie Mare, așa o să stăm toată noaptea. Dă-râmăm sperietorile uite-așa, una după alta. Ne distrăm, dar nu ajungem nicăieri. Spațiule! Poate că toate planetele sunt A Doua Fundație. Poate că nu au nici o planetă, sunt doar oameni-cheie răspândiți pe toate planetele. Și ce mai contează, din moment ce Darell spune că avem un mijloc perfect de apărare?

Darell zâmbi, deloc bine dispus:

– Apărarea perfectă nu este suficientă, Turbor. Chiar și echipamentul meu de Ecranare Mentală, este ceva care ne ține pe loc. Nu putem sta mereu cu pumnii strânși, privind cu înverșunare după dușmanul necunoscut, în toate direcțiile. Trebuie să știm nu numai *cum* să învingem, dar și cu cine să ne luptăm. Iar dușmanul *se află* într-o lume anume.

– Treci la subiect, spuse Anthor plictisit. Care este informația ta?

– Arcadia, spuse Darell, mi-a trimis un mesaj, și până nu l-am recepționat n-am văzut un lucru evident. Probabil că n-aș fi văzut niciodată. Totuși, era un mesaj simplu, care spunea: „Un cerc nu are capete.” Înțelegeți?

– Nu, spuse Anthor cu încăpățănare.

Și era clar că vorbea și pentru ceilalți.

– Un cerc nu are capete, repetă Munn gânditor.

Pe frunte îi apărură cute.

– Ei bine, spuse Darell nerăbdător, pentru mine a fost clar... Care este singurul lucru concret pe care îl știm despre A Doua Fundație, ei? Vă spun eu! Știm că Hari Seldon a plasat-o la celălalt capăt al Galaxiei. Homir Munn a emis ipoteza că Hari Seldon a mințit în ceea ce privește existența celeilalte Fondații. Pelleas Anthor a emis ipoteza că Seldon a spus adevărul în privința existenței, dar a mințit în privința localizării ei. Dar eu vă spun că Hari Seldon n-a mințit deloc; că a spus adevărul-adevărat. *Dar*, care este celălalt capăt? Galaxia este ca un obiect plat, de formă lenticulară. O secțiune transversală în lățimea ei este un cerc, iar un cerc nu are capete... așa cum bine și-a dat seama Arcadia. Noi – *noi*, Prima Fondație – suntem plasați pe Terminus, pe conturul acestui cerc. Prin definiție, ne aflăm la un capăt al cercului. Acum, să mergem pe conturul acestui cerc și să găsim celălalt capăt. Mergem, mergem, mergem, și nu găsim celălalt capăt. Ajungem doar înapoi la punctul de plecare... Și *aici* vom găsi A Doua Fondație.

– Acolo? repetă Anthor. Adică *aici*?

– Da, adică aici! strigă Darell cu putere. Păi, unde ar putea fi în altă parte? Ai spus chiar tu că dacă cei din A Doua Fondație ar fi protectorii Planului Seldon, ar fi imposibil să fie localizați la așa-zisul celălalt capăt al Galaxiei, unde ar sta izolați în cel mai înalt grad. Ai spus că o distanță de cincizeci de parseci ar fi mai plauzibilă. Eu îți spun că și așa este prea mare. Că cel mai plauzibil este să nu existe nici o distanță. Și unde ar fi ei în cea mai mare siguranță? Cine i-ar căuta *aici*? Oh, iată verificarea vechiului principiu: lucrul cel mai evident naște cele mai puține bănuieli. De ce a fost sărmanul Ebling Mis atât de surprins și de descumpănit atunci când a aflat unde se găsește A Doua Fondație? Închipuți-vă, o căuta cu disperare pentru a o avertiza de venirea Catârului, ca să afle că de fapt Catârul capturase deja ambele Fondații, dintr-o singură lovitură. Și de ce a eșuat Catârul în căutările sale? De ce nu? Dacă cineva caută un dușman greu de învins, e foarte puțin probabil să caute printre dușmanii deja capturați. Așa că vrăjitorii-Minților, având timp berechet la dispoziție, și-au putut elabora planurile pentru a-l opri pe Catâr, și au reușit să-l oprească. Ooo, este înfiorător de simplu. Pentru că iată-ne pe *noi*, cu conspirația și cu planurile noastre, crezând că ne păstrăm anonimatul... și de fapt ne aflăm

permanent în centrul și în inima fortăreței dușmane. Este chiar comic.

Scepticismul nu părăsise de tot figura lui Anthor.

– Crezi sincer în teoria asta, Dr. Darell?

– Da, cred sincer.

– Atunci, oricare dintre vecinii noștri, oricare om de pe stradă pe lângă care trecem, poate fi un supraom din A Doua Fundație. Cu mintea lui supraveghind-o pe a ta, și simțind pulsul fiecărui gând.

– Exact.

– Și ni s-a permis să ne continuăm totuși conspirația, fără piedici?

– Fără piedici? Cine ți-a spus că nu ni s-au pus piedici? Tu, chiar tu ai arătat că Munn a fost „lucrat”. În primul rând, ce te face să crezi că l-am trimis pe Kalgan din propria noastră inițiativă... sau că Arcadia ne-a ascultat discuțiile și a plecat cu el din propria ei voință? Ha! Probabil că ni s-au pus piedici tot timpul. Și la urma urmei, pentru ce ar face mai mult decât au făcut? Pentru ei este mult mai bine să ne conducă pe un drum greșit, decât să ne oprească.

Anthor se cufundă în meditație, și ieși de acolo cu o expresie nemulțumită. Spuse:

– Ei bine, atunci mie nu-mi place treaba asta. Ecranul tău Mental nu valorează nici măcar cât un gând. Nu putem rămâne mereu în casă. Și imediat ce vom ieși vom fi pierduți, acum că știm ceea ce știm. Doar dacă nu cumva poți construi câte un dispozitiv micuț pentru fiecare locuitor al Galaxiei.

– Dar nu suntem complet neajutorați, Anthor. Oamenii ăștia din A Doua Fundație au un simț special, care nouă ne lipsește. Este punctul lor tare, dar este și slăbiciunea lor. De exemplu, există o armă de atac care ar putea fi eficientă împotriva unui om normal, văzător, și care ar fi inutilă împotriva unui orb?

– Desigur, spuse Munn cu promptitudine. Lumina în ochi.

– Exact, spuse Darell. O lumină puternică și orbitoare.

– Ei și, unde vrei să ajungi? Întrebă Turbor.

– Analogia este clară. Eu am un echipament de Ecranare Mentală. El creează un câmp electromagnetic care pentru mintea unui om din A Doua Fundație ar fi ca un fascicol de lumină pentru noi. Dar Ecranul Mental este caleidoscopic. Se modifică repede și continuu, mai repede decât îl poate urmări

mintea receptoare. Perfect, deci imaginați-vă o lumină care clipește; genul care dacă ar dura suficient de mult, v-ar da dureri de cap. Acum intensificați acea lumină – sau acel câmp electromagnetic – până când devine orbitoare... și durerea va deveni puternică, insuportabilă... Dar numai pentru cei care o pot detecta; *nu* și pentru ceilalți.

– Serios? spuse entuziasmat Anthor. L-ai încercat?

– Asupra cui? Bineînțeles că nu l-am încercat. Dar va funcționa.

– Bine, și unde ai comenzile pentru Câmpul care înconjoară locuința? Aș vrea să văd și eu aparatul ăsta.

– Uite aici.

Darell băgă mâna în buzunarul vestei. Era ceva mic, care de-abia îi umfla buzunarul. Trecu în mâinile celui alt micuț, cilindru negru înțesat cu butoane.

Anthor îl cercetă cu atenție și dădu din umeri:

– N-am devenit cu nimic mai deștept că m-am uitat la el. Ascultă, Darell, ce anume nu trebuie să ating? Știi, n-aș vrea să decuplez ecranul protector din greșală.

– Nici n-ai să poți, spuse Darell cu indiferență. Comanda aceea este blocată.

Arătă spre un comutator care nu putea fi mișcat.

– Și butonul ăsta, la ce folosește? întrebă Anthor.

– Ța variază viteza de modificare a undelor. Uite... ăsta variază intensitatea. La ăsta mă referisem.

– Pot să... întrebă Anthor cu degetul pe butonul care regla intensitatea.

Ceilalți se dădură aproape.

– De ce nu? dădu Darell din umeri. Pe noi n-o să ne afecteze.

Încet, crispat, Anthor învârti butonul. Mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă. Turbor scrâșnea din dinți, în timp ce Munn clipea rapid. Ca și cum ar fi vrut să-și amplifice simțurile inadapitate pentru a detecta acest impuls care nu-i putea afecta.

În cele din urmă Anthor ridică din umeri și aruncă micuța cutie de comandă în poala lui Darell.

– Bine, presupun că te putem crede pe cuvânt. Dar este foarte greu să-ți imaginezi că s-a întâmplat ceva atunci când am rotit butonul.

– Bineînțeles că nu s-a întâmplat, Pelleas Anthor, rosti Darell zâmbind prefăcut. Cel pe care ți l-am dat era un fals. Uite, vezi, mai am unul.

Își desfăcu vesta și puse mâna pe un obiect atârând de curea, un geamăn al cilindrului de comandă pe care-l studiasse Anthor.

– Uite, vezi..., spuse Darell.

Și dintr-un singur gest, învârti butonul de intensitate la maximum.

Cu un strigăt neomenesc, Pelleas Anthor se prăbuși la podea. Se răsuci în agonie; se albi; cu degetele crispate se prinse de păr și încercă în van să și-l smulgă.

Munn ridică repede picioarele pentru a evita contactul cu trupul care se zvârcolea. Ochii săi erau două prăpăstii pline de oroare. Semic și Turbor: o pereche de statuete din ghips; țepene și albe.

Darell, posomorât, învârti din nou butonul. Anthor se răsuci o dată sau de două ori fără vlagă, și rămase inert. Trăia, și respirația îi chinuia trupul.

– Ridicați-l și așezați-l pe canapea, spuse Darell prinzând în mâini capul tânărului. Ajuțați-mă.

Turbor îl apucă de picioare. Parcă ridicau un sac plin cu făină. Apoi, după câteva minute lungi, respirația se calmă, pleoapele lui Anthor tremură și se deschiseră. Fața îi era cumplit de galbenă; părul și trupul îi erau pline de transpirație, iar vocea, atunci când vorbi, era spartă și de nerecunoscut.

– Nu, murmură el, nu! Nu mai face asta! Nu știi... Nu știi... Oooh-h.

Scoase un vaiet prelung și cutremurător.

– Nu mai fac, spuse Darell, dacă ne spui adevărul. Ești membru al celei de-A Doua Fundații?

– Dați-mi să beau puțină apă, se rugă Anthor.

– Adu niște apă, Turbor, spuse Darell. Vino și cu sticla de whisky.

După ce turnă în Anthor un pahar de whisky și două de apă, repetă întrebarea. Tânărul păru să se relaxeze.

– Da, spuse el epuizat. Sunt membru al celei de-A Doua Fundații.

– Care, continuă Darell, se află pe Terminus... aici?

– Da, da. Ai dreptate în toate privințele, Doctore Darell.

– Bun! Acum explică-ne tot ceea ce s-a întâmplat în ultima jumătate de an. Spune-ne!

– Aș vrea să dorm, șopti Anthor.

– Mai târziu. Acum vorbește!

Un suspin tremurat. Apoi cuvintele, spuse repede și cu voce slabă. Ceilalți se aplecară deasupra lui pentru a-l putea auzi.

– Situația devenea periculoasă. Știam că Terminus-ul și oamenii săi de știință erau interesați de encefalograme, și că va veni vremea construirii unor echipamente ca Ecranul Mental. Iar dușmănia împotriva celei de-A Doua Fundații era în creștere. Trebuia să oprim tendința, fără a ruina Planul Seldon. Am... am încercat să controlăm această mișcare. Am încercat să ne implicăm în ea. Ar fi putut îndepărta bănuielile și eforturile care ne aveau pe noi în prim-plan. Am aranjat un război cu Kalgan-ul, pentru a vă distra și mai mult atenția. De aceea l-am trimis pe Munn pe Kalgan. Presupusa amantă a lui Stettin era de-a noastră. A avut grijă ca Munn să facă mișcările adecvate...

– Callia este..., strigă Munn.

Dr. Darell îi făcu semn să tacă.

Anthor continuă, neluând în seamă întreruperea.

– A venit și Arcadia cu el. Acest lucru nu l-am prevăzut – nu poți prevedea totul – și de aceea Callia a îndreptat-o spre Trantor, pentru a evita interferențele. Asta-i tot. Numai că am pierdut.

– Ai vrut să mă trimiți pe Trantor, nu-i așa? Întrebă Darell.

Anthor încuviință:

– Trebuia să te dau la o parte. Triumful care se prefigura în mintea ta era foarte evident. Erai pe cale de a rezolva problemele echipamentului de Ecranare Mentală.

– De ce nu m-ai „lucrat” și pe mine?

– N-am putut... n-am putut. Aveam ordine. Lucram conform unui Plan. Dacă aș fi improvisat, s-ar fi putut duce totul de răpă. Planul prevede doar probabilități... știi... ca și Planul Seldon.

Vorbea în zvâcniri dureroase, și aproape incoerent. Capul i se răsucea dintr-o parte într-alta, ca într-o febră puternică.

– Am lucrat cu indivizi... nu cu grupuri... probabilități foarte scăzute... am pierdut. În plus... dacă te „lucram”... putea să inventeze altcineva echipamentul... nici un rost... trebuia să controlăm *timpul* ... mai subtil... Planul Primului Vorbitor... nu știu toate aspectele... numai că... n-a mers... a-a-a...

Se opri.

Darell îl zgâlțâi cu putere:

– Nu poți să adormi acum. Câți sunteți?

– Ha? Ce spui?... oh... nu mulți... ai să fii surprins... cincizeci... nu e nevoie de mai mulți.

– Toți aici, pe Terminus?

– Cinci... șase sunt afară... Callia... trebuie să dorm.

Se scutură deodată cu un efort uriaș, și trăsăturile sale căpătară claritate. Era o ultimă încercare de a se justifica, pentru a-și îndulci înfrângerea.

– La sfârșit, aproape că te-am avut. Aș fi decuplat ecranul și aș fi pus mâna pe tine. Vedeam noi atunci cine e stăpânul. Dar mi-ai dat niște comenzi false... m-ai bănuir tot timpul...

În cele din urmă, adormi.

Turbor spuse, admirativ:

– De când îl bănuiești, Darell?

– De când a venit aici pentru prima oară, veni calm răspunsul. A spus că a venit din partea lui Kleise. Dar eu îl cunoșteam pe Kleise; și știam în ce condiții ne-am despărțit. Era un fanatic în problema celei de-A Doua Fundații, iar eu îl părăsisem. Motivele mele erau rezonabile, m-am gândit că cel mai bine și cel mai sigur era să continui lupta pe calea aleasă de mine. Dar n-am putut să-i spun asta lui Kleise; și nici nu m-ar fi ascultat. Pentru el, eram un laș și un trădător, poate chiar un agent din A Doua Fundație. Era un om neiertător, și din acea zi până aproape de ziua morții sale, n-a vrut să mai aibă de-a face cu mine. Apoi, brusc, în ultimele săptămâni de viață, îmi scrie – ca un vechi și bun prieten – să iau legătura cu cel mai capabil și mai promițător dintre studenții lui, și să-l iau colaborator, ca să încep din nou vechile căutări. Era ceva ce nu-i stătea în caracter. Cum ar fi putut face un asemenea lucru? Poate doar dacă era influențat din afară. Și am început să mă întreb dacă singurul motiv nu era cumva să mi se bage pe gât un agent din A Doua Fundație. Ei bine, chiar așa a și fost...

Oftă, și închise ochii câteva secunde.

Semic interveni, ezitant:

– Și ce-o să facem cu ei... cu tipii ăștia din A Doua Fundație?

– Nu știu, spuse Darell cu amărăciune. Îi putem exila, cred. Pe Zoranel, de exemplu. Îi putem duce acolo și putem satura planeta cu Ecranul Mental. Putem separa sexele sau, mai bine, îi putem steriliza... și în cincizeci de ani, A Doua Fundație va fi de domeniul trecutului. Sau poate că o moarte rapidă și liniștită ar fi mai blândă.

– Crezi că putem învăța și noi să ne folosim de simțul ăsta al lor? întrebă Turbor. Sau se nasc cu el, la fel ca și Catărul?

– Nu știu. Cred că este creat printr-un lung antrenament, deoarece encefalogramele arată că acest potențial este latent în creierul uman. Dar la ce-ți trebuie acest simț? Pe ei nu i-a ajutat.

Se încruntă.

Deși nu spusese nimic, gândurile urlau în el.

Fusese prea ușor... prea ușor. Invincibili din A Doua Fundație căzuseră ca niște amatori, și chestia asta nu-i plăcea.

Galaxie! Când poate ști un om dacă este sau nu o marionetă?

Cum poate afla un om că nu este o marionetă?

Arcadia se întorcea acasă, și aceste gânduri dispărură înfiorate, înlocuite de cele pe care în cele din urmă trebuia să le înfrunte.

Ea venise acasă de o săptămână, apoi de două, iar el nu putea să scape de aceste gânduri. Cum ar fi putut? Cât timp lipsise, se transformase dintr-un copil într-o tânără femeie, printr-o misterioasă alchimie. Era legătura lui cu viața; legătura lui cu o căsătorie dulce-amară care se sfârșise aproape imediat după luna de miere.

Apoi, într-o seară târziu, spuse încercând să pară cât mai puțin preocupat:

– Arcadia, ce te-a făcut să fii sigură că pe Terminus se aflau ambele Fondații?

Fuseră la teatru; în cele mai bune locuri, cu vizoare tridimensionale pentru fiecare; ea avea o rochie nouă pentru această ocazie, și era foarte fericită.

Îl privi fix preț de un moment, apoi spuse:

– Oh, tată, nu știu. Mi-a venit, pur și simplu.

Un strat de gheață se formă în jurul inimii Doctorului Darell.

– Gândește-te, spuse el cu înverșunare, este important. Ce te-a făcut să fii sigură că pe Terminus se aflau ambele Fondații?

Ea se încruntă ușor:

– Ei bine, a fost Lady Callia. Știam că *ea* era din A Doua Fundație. La fel a spus și Anthor.

– Dar ea era pe Kalgan, insistă Darell. *Ce te-a făcut să fii sigură pe Terminus?*

De data aceasta, Arcadia așteaptă câteva minute înainte de a răspunde. *Ce o făcuse să fie sigură? Ce o făcuse să fie sigură? Avea acea senzație că ceva îi scapă chiar de sub degete.* Spuse:

– Știa multe lucruri – Lady Callia – și probabil că le afla de pe Terminus. Nu ți se pare plauzibil, tată?

Dar el nu făcu decât să dea din cap în direcția ei.

– Tată, strigă ea, *aflasem*. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram mai sigură. Pur și simplu *se potrivea*.

Dar tatăl său avea o privire pierdută:

– N-are nici un rost, Arcadia. N-are nici un rost. Intuiția este foarte dubioasă atunci când e vorba de A Doua Fundație. Înțelegi, nu? *Putea fi intuiție... dar putea fi control!*

– Control! Vrei să spui că m-au „lucrat”? O, nu. Nu, nu puteau.

Se îndepărtă de el:

– Dar n-a spus Anthor că aveam dreptate? A recunoscut. A recunoscut totul. Și i-ai descoperit pe toți, chiar aici, pe Terminus. Nu-i așa? Nu-i așa?

Respira sacadat.

– Știu, dar... Arcadia, îmi dai voie să-ți fac o analiză encefalografică?

Ea dădu din cap cu violență:

– Nu, nu! Mi-e prea frică.

– De mine, Arcadia? Nu ai de ce să te temi. Dar trebuie să știi. Înțelegi, nu-i așa?

După aceea, îl întrerupse o singură dată. Se agăță de brațul lui, înainte de cuplarea ultimului contact:

– Și dacă *sunt* „lucrată”, tată? Ce ai să faci?

– N-am să fac nimic, Arcadia. Dacă ești „lucrată”, vom pleca. Vom pleca pe Trantor, tu și cu mine, și... n-o să ne mai pese de nimic altceva în Galaxia asta.

Niciodată în viața lui Darell, o analiză nu durase atât de mult, nu îl costase atât de mult. Iar când se sfârși, Arcadia coborî împleticindu-se, și nu îndrăzni să privească. Apoi îl auzi râzând, și se lămurii. Sări în sus și se aruncă în brațele deschise.

El începu să turuie cu frenezie, în timp ce se strângeau unul pe altul în brațe.

– Casa este sub Ecran Mental maxim, și encefalogramele sunt normale. I-am prins cu adevărat, Arcadia, și ne putem întoarce la viață!

– Tată, gânguri ea, acum putem primi medaliile?

– De unde ai aflat că cerusem amânarea ceremoniei?

O depărtă puțin, ținând-o în continuare în mâini, apoi răsede din nou:

– Nu contează; tu afli totul. Foarte bine, ai să primești medalia pe podium, cu discursuri.

– Și, tată?

– Da?

– De-acum încolo poți să-mi spui Arkady?

– Dar... Foarte bine, Arkady.

Încetul cu încetul, importanța victoriei se strecura în el, umplându-l. Fundația – Prima Fundație – acum singura Fundație – era stăpâna absolută a Galaxiei. Nu mai exista nici o barieră între ei și Al Doilea Imperiu... țelul final al Planului Seldon.

Nu trebuiau decât să se îndrepte spre el...

Și asta mulțumită...

ADEVĂRUL

O CAMERĂ nelocalizată, într-o lume nelocalizată!

Și un om al cărui plan se îndeplinise.

Primul Vorbitor ridică privirea spre Student.

– Cincizeci de bărbați și femei, spuse el. Cincizeci de martiri! Știau că îi așteaptă moartea sau închisoarea pe viață, și nici măcar nu puteau fi „ajutați” să nu cedeze... pentru că „ajutorul” putea fi detectat. Și cu toate acestea, nu au cedat. Au dus planul la îndeplinire, pentru că au iubit Planul mai mare.

– Puteau fi mai puțini? întrebă șovăielnic Studentul.

Primul Vorbitor dădu încet din cap:

– A fost limita de jos. Dacă erau mai puțini, nu ar mai fi putut convinge. De fapt, un obiectivism adevărat ar fi necesitat șaptezeci și cinci, ca să lăsăm și o marjă de eroare. Dar nu contează. Ai studiat cursul evenimentelor calculat de Consiliul Vorbitorilor acum cincisprezece ani?

– Da, Vorbitor.

– Și l-ai comparat cu adevăratul curs?

– Da, Vorbitor.

Apoi, după o pauză:

– Am fost foarte surprins, Vorbitor.

– Știu. Întotdeauna există surprindere. Dacă ai ști câți oameni au lucrat vreme de luni – de fapt ani – întregi să perfecționeze planul, ai fi mai puțin surprins. Acum spune-mi în cuvinte ce s-a întâmplat. Vreau să traduci matematicile.

– Da, Vorbitor.

Tânărul își puse gândurile în ordine. Apoi spuse:

– Esențial era ca cei din Prima Fundație să fie ferm convinși că au descoperit și *au distrus* A Doua Fundație. Astfel, vom reveni la condițiile inițiale. Practic, Terminus-ul nu va ști din nou nimic despre noi; nu ne va mai include în calculele sale. Suntem din nou ascunși bine, în siguranță... cu prețul a cincizeci de oameni.

– Și ce rost a avut războiul Kalganian?

– Să demonstrăm Fundației că puteau înfrânge dușmanul... să ștergă petele făcute de Catâr în auto-considerația și încrederea lor în sine.

– Aici, analiza ta este insuficientă. Adu-ți aminte că populația Terminus-ului ne privea cu o ostilitate deosebită. Ne urau, și ne invidiau pentru presupusa superioritate; totuși, se bazau în subconștient pe noi, pentru a le asigura protecția. Dacă am fi fost „distruși” înainte de războiul Kalganian, în întreaga Fundație s-ar fi produs o panică generalizată. N-ar mai fi avut niciodată curajul să-l înfrunte pe Stettin, dacă acesta ar fi atacat după „distrugerea” noastră; și i-ar fi atacat. Doar în febra deplină a victoriei, efectele negative ale „distrugerii” ar fi fost minime. La un an după victorie, spiritele s-ar fi răcit prea mult pentru a mai avea succes.

Studentul dădu din cap:

– Înțeleg. Deci cursul istoriei va continua fără abateri, în direcția indicată de Plan.

– Numai dacă nu cumva vor interveni între timp alte accidente, neprevăzute și specifice, remarcă Primul Vorbitor.

– Deci, spuse Studentul, *existăm* încă. Numai că... Numai că... Mă îngrijorează un aspect al acestei probleme, Vorbitor. Prima Fundație a rămas cu echipamentul de Ecranare Mentală – o armă puternică împotriva noastră. Acest lucru, cel puțin, nu mai este la fel ca înainte.

– Bună remarcă. Dar nu mai au împotriva cui o folosi. A devenit un echipament inutil; așa cum fără amenințarea noastră, și analiza encefalografică va deveni o știință sterilă. Alte domenii ale cunoașterii le vor aduce o răsplătă imediată și mai substanțială. Așa că această primă generație de cercetători mentali din Prima Fundație, va fi de asemeni și ultima... și, până într-un secol, Ecranul Mental va fi un echipament al trecutului, aproape uitat.

Studentul calculă repede:

– Da... cred că aveți dreptate.

– Dar ceea ce aș dori să-ți dai cel mai bine seama, tinere, pentru binele viitorului tău în Consiliu, este atenția acordată micilor interconexiuni care au intervenit în planul nostru din ultima decadă și jumătate, pur și simplu din cauză că a trebuit să lucrăm cu indivizi izolați. A fost modul în care Anthor a trebuit să trezească bănuieli asupra lui, astfel încât acestea să dea rod exact la momentul potrivit. Dar acest lucru a fost destul de simplu. A fost modul de control al atmosferei mentale, astfel încât nimeni de pe Terminus să nu își dea seama, prematur, că Terminus-ul însuși putea fi centrul căutărilor lor. Această informație trebuia furnizată de către tânăra fată, Arcadia, și doar tatăl ei trebuia să o ia în considerare. În consecință, a trebuit să fie trimisă pe Trantor pentru a nu avea un contact prematur cu el. Aceștia au fost cei doi poli ai unui motor hiper-atomic; fiecare inactiv în absența celuilalt. Butonul trebuia apăsat – contactul trebuia realizat – la momentul oportun. De asta am avut eu grijă! Iar bătălia finală trebuia dirijată perfect. Flotei Fundatiei trebuia să i se insufflă încredere în sine, în timp ce flota Kalgan-ului trebuia să fie gata de a da bir cu fugiții. Am avut grijă și de acest lucru!

– Vorbitor, spuse Studentul, dumneavoastră... vreau să spun noi, contam pe faptul că Dr. Darell nu o va bănuî pe Arcadia ca fiind unealta noastră. Conform calculelor *mele*, exista o probabilitate de treizeci la sută că *va bănuî* acest lucru. Ce s-ar fi întâmplat atunci?

– Am avut grijă și de asta. Ce ai învățat tu despre Platourile Coruperii? Ce sunt ele? În mod evident, nu o dovadă a *introducerii* unui element emoțional. Introducerea nu poate fi detectată, nici prin cele mai rafinate analize encefalografice. Știi, o consecință a Teoremei lui Leffert. *Înlăturarea*, ștergerea unui element emoțional, *aceasta* este relevată prin Platoul Coruperii. Și *trebuie* să fie relevată. Desigur, Anthor s-a convins că Darell știa totul despre Platoul Coruperii. Însă... când poate fi Controlat un individ, fără să arate acest lucru? Atunci când nu există nici un element emoțional de înlăturat. Cu alte cuvinte, atunci când individul este un nou-născut, fără nici o configurație mentală. Un astfel de nou-născut a fost Arcadia pe Trantor, acum cincisprezece ani, când a fost făcut

primul pas în derularea planului. Nu va afla niciodată că a fost Controlată, și chiar spre binele ei, întrucât Controlul a dus la dezvoltarea unei personalități precoce și inteligente.

Primul Vorbitor râse scurt:

– Într-un fel, cea mai uluitoare este ironia celor întâmplare. Timp de patru sute de ani, atât de mulți oameni au fost orbiți de cuvintele lui Seldon: „celălalt capăt al Galaxiei.“ Și-au adus părerile personale, influențate de o gândire tehnologică, au măsurat celălalt capăt fie cu raportorul, fie cu rigla, și au sfârșit întotdeauna fie la un punct din periferie aflat la un unghi de o sută optzeci de grade pe circumferință plecând din Terminus, fie înapoi în punctul de plecare. Și totuși, cel mai mare pericol stătea în faptul că *exista* totuși un răspuns posibil, plecând chiar de la un mod de gândire tehnologic. Galaxia, după cum știi, nu este deloc un simplu ovoid aplatizat; și nici periferia nu este o curbă închisă. De fapt, este o spirală dublă, iar Brațul Principal conține cel puțin optzeci la sută din planetele locuite. Terminus reprezintă capătul unui braț spiral, iar noi suntem la celălalt capăt... pentru că, unde se află capătul celălalt al unei spirale? Păi, în centru. Dar este o soluție nesperioasă. O soluție accidentală și nerevelatoare. Răspunsul ar fi fost obținut imediat dacă cei care căutau și-ar fi adus aminte că Hari Seldon era un savant în *sociologie*, nu în tehnologie, și ar fi gândit în consecință. Ce *ar putea* însemna pentru un sociolog „capete opuse“? Capetele opuse ale unei hărți? Desigur că nu. Asta este o simplă interpretare mecanică. Prima Fundație se afla la periferie, acolo unde Imperiul inițial era cel mai slab, unde influența civilizației sale era cea mai mică, unde bogăția și cultura erau aproape absente. Și unde se află *capătul opus al Galaxiei, din punct de vedere social*? Păi, acolo unde Imperiul inițial era cel mai puternic, unde civilizația avea cea mai mare influență, unde bogăția și cultura erau permanent prezente. Aici! În centru! Pe Trantor, capitala Imperiului de pe vremea lui Seldon.

După o foarte scurtă pauză, Primul Vorbitor continuă:

– Și era cel mai normal lucru posibil. Hari Seldon a lăsat în urma lui A Doua Fundație pentru a-i păstra, îmbunătăți, și continua opera. Asta s-a știut, sau s-a ghicit, încă de acum cincizeci de ani. Dar unde se putea face acest lucru cel mai bine? Pe Trantor, acolo unde a lucrat grupul lui Seldon, și unde

s-au acumulat informații de-a lungul deceniilor. Iar scopul celei de-A Doua Fundații era protejarea Planului împotriva dușmanilor. Se știa și asta! Și unde era pericolul cel mai mare pentru Terminus și pentru Plan? Aici! Aici, pe Trantor, unde Imperiul, așa muribund cum era, putea totuși, timp de trei sute de ani, să distrugă Fundația în cazul în care s-ar fi hotărât s-o facă. Acum un secol, Trantor-ul a căzut, a fost jefuit și distrus complet. Iar *noi* am fost în mod firesc capabili să ne protejăm sediul și, din toată planeta, doar Biblioteca Imperială și domeniile din jurul ei au rămas neatinse. Galaxia cunoștea bine acest lucru, foarte edificator, dar nu l-a luat în seamă. Aici, pe Trantor, ne-a descoperit Ebling Mis; și aici am avut grijă ca el să nu supraviețuiască descoperirii. Pentru asta, a fost necesar să aranjăm ca o față normală din Fundație să înfrunte fantasticele puteri mentale de mutant ale Catărului. Categorie, un astfel de fapt ar fi putut atrage bănuielile asupra planetei în care s-a întâmplat... Aici l-am studiat pentru prima oară pe Catâr și am plănuit să-l înfrângem definitiv. Aici s-a născut Arcadia și a început lanțul de evenimente care au permis reîntoarcerea la Planul Seldon. Și toate aceste fisuri în păstrarea secretului nostru, aceste găuri larg deschise, au rămas neobservate deoarece Seldon a vorbit în felul său despre „celălalt capăt“, iar ceilalți i-au interpretat vorbele în felul lor.

Primul Vorbitor încetase de multă vreme să se mai adreseze Studentului. De fapt, se adresa lui însuși, stând în fața ferestrei, privind la strălucirea incredibilă de pe fundal; la uriașa Galaxie care era de-acum încolo în siguranță.

– Hari Seldon a denumit Trantor-ul „Sfârșitul Stelei“, șopti el, și de ce nu un pic de imaginație poetică? Întreg universul a fost odată dirijat de pe această stâncă; de-aici plecau toate legăturile cu celelalte stele. „Toate drumurile duc spre Trantor“, spune vechiul proverb, „și acolo se sfârșesc toate stelele.“

Cu zece luni mai înainte, Primul Vorbitor privise aceeași aglomerație de stele – nicăieri mai aglomerate ca în centrul aceluia uriaș ciorchine de materie pe care Omul îl numește Galaxie – cu presimțiri sumbre; dar acum, o mare satisfacție se instalase pe fața rotundă și îmbujorată a lui Preem Palver – Primul Vorbitor.

nautilus

Isaac Asimov

A DOUA FUNDATIE

DOUA PREMII HUGO PENTRU SERIA "FUNDATIEI"

"SFÂRSITUL STELELOR"... ASA A BOTEZAT HARI SELDON PLANETA TRANTOR, ÎNTR-UN MOMENT DE FANTEZIE POETICĂ. ȘI DE CE NU? ÎNTREG UNIVERSUL A FOST CÂNDVA DIRIJAT DE PE ACEASTĂ STÂNCĂ; DE-ACI PORNEAU TOATE FIREFE CĂTRE CELELALTE STELE; "TOATE DRUMURILE DUC PE TRANTOR", SPUNE VECHIUL PROVERB, "ȘI ACOLO SE SFÂRȘESC TOATE STELELE".

Catărul, un mutant dotat cu puteri psihice copleșitoare, declanșează prima criză pe care Hari Seldon nu a prevăzut-o, iar Fundația este neputincioasă. Se pare că Galaxia va avea un nou stăpân... Dar există și A Doua Fundație, acolo unde nimeni n-o va putea găsi. Nici măcar Catărul...

N
NEMIRA

ISBN 973-369-000-4

PRET 1500 LEI